

Chuyện Tình Muôn Thuở

Nhật Vy

Con gió nhẹ buổi trưa thoảng qua làm lay động xôn xao cành lá. Một khoảng trời xanh ẩn hiện sau kẽ lá trên đất Minh Phương. Đúng là đường làng quê có khác, cây rợp cả một khoảng trời mênh mông.

Con đường đất mát rượi bởi tán lá rậm của hàng cây bên đường. Đó đây loáng thoáng những cánh hoa nắng lung linh màu vàng nhạt.

Nỗi buồn trong lòng Phương tựa hồ như biến mất khi đặt chân lên mảnh đất miền quê này. Có lẽ An Thi đã đứng khi kéo cô về vùng quê ngoại của nhỏ chơi.

Cái êm đềm tĩnh lặng, cuộc sống hiền hòa và chan chứa tình quê đã làm Phương quên hẳn nỗi buồn trong tâm khảm và quên đi cuộc sống xô bồ bức bối của cái thành phố chật chội toàn người và người ... Và cả ngôi nhà lúc nào cũng nặng nặng không khí xám xịt với gương mặt đăm đăm cau có của người dượng ghê ...

Tiếng trầm trồ ca tán của An Thi chợt vang bên tai kèm theo là cái ghệt vai mạnh bạo của nhỏ làm Phương đứt dòng suy tưởng.

– Ôi trời? Nhìn kìa, Minh Phương ơi!

Phương lên tiếng trách móc:

– Nhìn gì hả nhỏ? Kéo người ta muốn ngã ngựa, còn ra lệnh nhìn này nhìn nọ. Phương nhìn kìa, mận sai trái ghê chưa? Đồ mọng nữa nhé! Ngon hết sảy?

Minh Phương gật đầu, mắt hau háu nhìn:

– Ừ, ngon thiệt? Nhiều thế sao không hái ăn, uổng thiệt hén Thi?

Thi nheo mắt lém lỉnh:

– Thì bây giờ có hai đừa mình hái nè.

Phương ngó bạn, mở to mắt hỏi:

– Mận của ai, quen không mà hái? Hay tính trèo rào kềm gai vô ăn trộm hả nhỏ?

Thi lắc đầu đăm đặng:

– Trộm đâu mà trộm? Thi mở cửa rào cho nhỏ vào nữa kìa! Vườn này của ông Mười, ông thương Thi lắm. Mỗi lần về quê là Thi mặc sức quây cây mận này, chẳng ai buồn la ...

Minh Phương vội gật đầu đồng tình:

– Ừ, vậy là mình vào hái ăn được hén?

Rồi chợt nhớ ra, Phương vội hỏi:

– Ừa? Mà nhỏ Hồng em họ của Thi đâu rồi?

– Gặp bạn giữa đường nên nó đứng lại nói chuyện rồi. Chắc chút nữa cũng tới thôi.

Minh Phương gật đầu như đã hiểu, rồi theo chân bạn vòng đến cửa rào để vào trong.

Bất chợt tiếng réo gọi cản ngăn của bé Hồng vang lên lạnh lạnh làm cả hai phải dừng bước:

– Ấy, dừng lại! Hai người tính làm gì vậy?

– Một con bé độ mười bốn tuổi xách chiếc lồng hái trái cây xộc xệch đến, hỏi ngắn hỏi dài và nói tiếp:

– Bộ tính mở rào vào hái mận hả? Không được đâu?

An Thi quay lại nhìn em, khó hiểu:

– Sao lại không được? Nhà này của ông Mười, mọi khi về quê, chị vẫn thường vào đây hái mận, có sao đâu?

Con bé phùng má giải thích:

– Lần này thì khác rồi chị ơi! Nhà này hồng phải nhà của ông Mười đâu.

Thi tròn mắt ngạc nhiên:

– Em nói gì lạ! Rõ đây là nhà ông Mười, em nói chẳng phải là sao?

Chắc ông Mười bán nhà cho người khác rồi, phải không Hồng?

Bé Hồng vội gật đầu:

– Phải rồi! Chị Phương mới tài ghê. Nhà này của chủ khác rồi.

An Thi nhú mày vẫn chưa tin:

– Sao kỳ vậy? Mới có một năm đã đổi chủ rồi sao?

Phương ngó bạn cười trêu:

– Nhỏ làm như nhà của mình không bằng.

– Bộ đợi Thi về người ta mới bán nhà được hả?

Thi nhăn nhó:

– Không phải vậy ...

Rồi chắc lưỡi tiếc rề:

– Tiếc quá. Bây giờ làm sao có mận ăn được nữa đây?

Bé Hồng vội chen lời:

– Có mấy trái xoài hái ngoài vườn ăn cũng mệt rồi chị Thi.

Thi vẫn chưa vừa lòng:

– Nhưng mà chị muốn ăn mận nữa kia? Mận chín oằn cây mà chẳng ai hái, để rụng đầy vườn, em thấy có tiếc không?

Phương vội nhìn bạn, hỏi:

– Bộ nhỏ tính ăn trộm thiệt hả?

Thi vụt cười, háy mắt:

– Nói thế đã biết rồi còn hỏi.

Bé Hồng nghe thế vội lắc đầu nguây nguây:

– Không được đâu. Chủ nhà mới này khó lắm.

– Là ai mà khó? Hái có mấy trái mận, mất mát gì đâu mà sợ.

Con bé vẫn cần:

– Người ta khó thật mà! Mận để rụng chứ không cho mình hái đâu. Minh Phương rùn vai:

– Ai mà ích kỷ quá vậy?

– Nghe nói cũng người thành phố:

Họ mua nhà vườn ở Hóc Môn này làm nhà nghỉ vậy đó mà.

Thi chắt lưỡi:

– Chắc cũng nhà giàu đây. Dư tiền không biết làm chi nên mua nhà nghỉ ở miệt vườn. Cũng thú vị Phương nhỉ?

Phương khẽ cười trước giọng điệu nửa châm chọc nửa thiệt lòng của nhỏ bạn:

Nhưng cũng phải, người ta giàu mua gì chẳng được. Còn như gia đình Phương cả thầy năm người phải ở trong một gian nhà chật hẹp, tối om.

Con bé Hồng lại lý sự:

– Nói là mua nhà nghỉ nhưng em thấy có nghỉ đâu. Toàn là dăm ba bữa kéo bạn bè về chơi, mở tiệc quây um sùm.

Vén mớ tóc sau tai, Thi vội hỏi:

– Ủa! Chủ nhà còn nhỏ lắm sao?

Con bé gật đầu, chọt buông lời tán thưởng:

– Em không biết nữa, nhưng thỉnh thoảng có một chị gái đi đi về về. Chị ấy đẹp lắm ngen, mô-đen hết sảy luôn đó.. Thi vội trề môi:

– Làm gì khen người ta nức nở. Em thấy chị Phương với chị Thi của em cũng đẹp thua ai đâu nào?

Minh Phương phì cười:

– Thôi đi "chị"? Mèo khen mèo dài đuôi, không sợ con nít nó cười.

Thi háy mắt cười:

– Phải giành lại sự ái mộ của tụi nhỏ chứ! Trở thành thần tượng của con nít đâu phải dễ.

Phương nheo mắt ranh mãnh:

– Nhỏ làm thần tượng bao nhiêu chàng trai chưa đủ sao còn đòi "hót" thêm con nít?

Thi đánh vai bạn chữa thẹn:

– Nhỏ này nói bậy không hả! Nhỏ còn gấp vạn lần ta nữa mà trêu.

Bé Hồng nhìn hai chị, reo lên cười tít mắt:

– A. Nói xấu lẫn nhau thành ra lời đôi. Em biết hai chị có bồ rồi nhé!

Minh Phương vội bào chữa.

– Bé Hồng hiểu lầm rồi! Chỉ có chị Thi của em là có người yêu thôi.

Thi vội liếc xéo bạn:

– Chuyên nói xấu bạn không! Thi có người yêu hồi nào đâu!

Minh Phương làm tỉnh:

– Cái đó tự người ta “xét lòng” người ta thôi.

An Thi vờ giận dữ, không thèm đáp lời, cô đưa chléc lồng lên luôn qua hàng rào khế hái chùm mận đỏ gần đây.

Phương vội kêu lên:

– Giận bạn rồi muốn hại bạn hả! Người ta hay được chạy không kịp đó nghe Thi.

Thi đưa trái mận vừa hái lên cắn rồi đáp lời:

– Sợ hả? Vậy thì chạy trước đi. Nhưng nói cho biết, mận ngon lắm đó.

Phương vội nheo bạn:

– Nhỏ này, trả thù hả? Là bạn với nhau phải chia sẻ đắng cay ngọt bùi chứ?

– Nói rồi, cô cũng vội lấy đi chùm mận trong lồng bẻ một trái ăn thử ... chọt tằm tặc:

– Ủ, ngon thiệt t Hái nữa đi Thi!

Thi khẽ léc yêu bạn rồi nhẹ nhàng đưa lồng lên hái tiếp. Con bé Hồng cũng không bỏ qua cơ hội giành phần ăn nhưng lại nói:

– Có gì hai chị chịu trách nhiệm à ghen.

– Em nhỏ chỉ có việc ăn thôi.

Thì vội cốc vào đầu em:

– Nhỏ này, khôn lanh hơn chị hả!

Minh Phương vội giành chiếc lồng trên tay Thi, nói:

– Ăn trộm mà oang oang như hai "cố" có ngày bị rượt chạy "vắt giò".

Nói rồi, Phương lại đưa lồng lên hái. Một chùm mận chín đã nằm gọn trong chiếc lồng. Phương bắt đầu kéo, nhưng chợt nhận ra lồng đang mắc vào một cành lớn chẳng thể kéo được. Cô tức mình vội giật mạnh ...

Rắc ...

Một nhánh cây nhỏ bị gãy lìa khỏi cành và chọt:

– A ... ăn trộm mận! Ăn trộm mận.

Thi hét hồn vội la lên:

– Chạy Phương ơi ...

Minh Phương hoảng hốt kéo vội chiếc lồng định bỏ chạy theo cô bạn, nhưng một bàn tay hộ pháp bỗng từ đâu giữ chặt chiếc lồng lại, kèm theo giọng nói vang lên:

– Định trốn hở? Không thoát đâu mấy cô nhỏ ơi!

Phương xanh mặt nhìn lại nhỏ Thi và Hồng. Cả hai đứa cũng sợ chẳng khác gì cô, đứng chết trân nhìn bạn mà lòng lo sợ.

Minh Phương run run lén đưa mắt nhìn về phía trong rào. Một gã thanh niên có ria mép đang chăm chăm nhìn các cô, quan sát từ đầu đến chân.

Phương nghe run bắn người. Như nhận ra việc lo lắng của ba cô gái, gã nhả mặt trêu giả lon:

– Trời ơi! Chuyện lạ có thật:

"Tam tuyệt mỹ nhân" đi ăn trộm.

Ba gương mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Phương lắp bắp trả lời:

– Xin lỗi, "bọn tuí" mới có lần đầu ...

Gã xoáy mắt nhìn Phương, lắc đầu dọa dẫm:

– Một lần bắt được, chín mươi lần không.

Cô bé Hồng ập úng lên tiếng:

– Nhưng đây là lần đầu tiên. Lần duy nhất ...

Gã gật đầu cười châm chọc:

– Thế ra mới nhập nghề, chưa phải dân chuyên nghiệp phải không?

– Những gương mặt lại cúi gằm ngượng ngịu:

Cô bé Hồng năn nỉ:

– Chú tha cho chị em cháu đi .... Gã thanh niên chọt e hèm, chép miệng:

Nghe cũng tội nghiệp! Nhưng mới có em hà, còn mấy chị đâu không ai xin lỗi, làm sao tha ...

An Thi ngẩng lên nhìn gã, lấm lét:

– Chú tha cho "tụi tui" vậy .... Gã gật đầu vẻ thương xót:

– Ủ, nghe nói tội quá! Thôi được, tôi sẽ "thá" mấy cô ra đồn công an vậy!

Những đôi mắt mở to há hốc nhìn gã thanh niên, đôi lúc ánh lên vẻ ám ức tức giận.

Gã vụt cười hì hì, nheo nheo đuôi mắt:

– Làm gì nhìn tôi với ánh mắt rục rũa vậy? Không phải sao, loại "ăn trộm vặt" này cần phải xử lý triệt để.

Minh Phương tức mình xẵng giọng:

– Mấy tụi tui không phải ăn trộm ...

– Vậy chứ là gì?

Phương ngập ngừng:

– Là ... là gì kệ người ta! Trả mấy trái mận lại cho ông nè ...

Gã chật lưỡi:

– Ôi trời! Nói nghe hay không! Mận của người ta ở trên cây, bây giờ trả thế này ai chịu?

Thi liếc gã thật sắc và buông lời:

– Mấy trái mận bao nhiêu dữ vậy? Tụi tui trả tiền, ông trả lại cây lồng cho mấy tui.

Gã thanh niên chẳng chịu buống tha, làm khó:

Tôi đâu có bán mận mà mấy cô trả tiền. Mận tôi ở trên cây, bây giờ mấy cô phải làm sao gắn lại trên cây. Nếu không, theo tôi đến công an à ...

Những gương mặt tức tối, buông giọng:

– Ông thật khó ưa!

Một giọng nói thanh thanh chọt vang lên:

– Chuyện gì vậy, Hải?

Ba đôi mắt mở tròn nhìn về phía phát ra tiếng nói con gái. Cả Phương và Thi thầm công nhận con bé Hồng nói đúng. Quả là một cô gái tuyệt đẹp, một vẻ đẹp quý phái kiêu sa đang đứng trước mặt các cô ... và chỉ lớn hơn các cô chỉ độ dăm ba tuổi. Gã thanh niên tên Hải quay lại nhìn cô gái, nhẹ cười:

– Không có gì đâu em.

Cô gái nhìn chiếc lồng trên tay anh, chọt nhú mày nhìn ba cô gái:

– Sao lại không có gì? Chắc mấy cô này hái trộm mận nữa phải không anh?

Lớn thế mà lại còn ...

Gã tên Hải vội ngăn lời:

– Thôi, bỏ đi Trang! Mấy cô ấy hái cũng có mấy trái đậu. Cô gái vùng vằng:

– Không là bao, nhưng em không thích thói phá phách vậy. Bỏ qua riết rồi họ quen tay không sợ mình.

An Thi tự ái vội lên tiếng:

– Xin lỗi chị, tôi đã lên tiếng muốn đền bù số mận này nhưng ông kia không nhận.

Hải vội gạt ngang, anh buông tay trả lại cây lồng mà Phương đang cầm một nửa.

– Ba cô nhỏ đi được rồi. Tôi chỉ đùa vui chút vậy mà.

Nhưng Trang vội ngăn lại:

– Anh lại quá dễ dãi. Em nhận ra con bé một lần đã đến đây kia ...

Ánh mắt cô gái hướng về phía Hồng. Con bé bẽn lẽn vội cúi mặt. Nhỏ nhớ lần đó miệng tía lia, dẫn bạn đến đây quậy phá, ai ngờ nhà dỗi chủ mà cô nhỏ nào có hay.

An Thi tức mình trước thái độ gây khó của cô gái, cô đến bên Phương gỡ tay bạn ra khỏi chiếc lồng, cất giọng nói lầy:

– Thôi, mình đi! Người ta không cho xin, lại mình cũng chẳng làm gì được, xem như trừ ngang mấy trái mận lỡ ăn vậy.

Ba cô gái lục tục bỏ đi để lại gương mặt bực tức của Trang đang dõi mắt trông theo.

Gã tên Hải nhẹ so vai rồi quay bước vào trong một mạch.

Tiếng côn trùng bắt đầu rả rích kêu khi màn đêm buông xuống. Trời ba mươi trùm một màn tối, không một ánh sao.

Gió đồng quê mát rượi lẫn trong hương cỏ dại vi vu thổi như sáo nhạc trong đêm.

Hai chiếc bóng của Phương và Thi âm thầm bước ra từ những rặng cây bên lối nhỏ. Tiếng Minh Phương run run, nhỏ thì thầm bên tai bạn:

– Trời tối ghê quá, Thi ơi?

An Thi khẽ nạt:

– Đừng nói nữa, Thi cũng sợ theo nè!

Phương thừa dịp bảo:

– Vậy mình về đi.

Thi giãy nảy phản đối:

– Về sao được! Thi đang tức lắm đây nè.

– Có sợ cũng phải làm gan.

Minh Phương xìu giọng:

– Ừ, thì làm gan ...

Nhẹ xuống giọng, Thi nài nỉ:

– Ráng chút nữa thôi nhỏ. Mình phải trả thù món nợ mới được.

Giọng yếu xìu, Phương gỡ gạc:

– Nhưng nghĩ người ta có lỗi gì đâu. Chỉ tại mình đi ăn trộm mận của họ thôi.

Thi cãi lại:

– Phương còn bênh vực họ. Nếu không tại họ giữ chiếc lồng thì ngoại dâu có hay vụ mình đi ăn trộm mận. Bọn mình bị ngoại rầy cả buổi thế này có tức không chứ? Trong khi mình có ăn được bao nhiêu mận đâu.

Minh Phương gật đầu, chột âm ức nói:

– Nhưng cũng tại cái gã Hải đáng ghét gì đó. Nếu không tại gã giữ mình lại thì đâu xảy ra chuyện.

– Thi không ghét gã ấy bằng nhỏ con gái. Người đẹp thế mà lại hẹp hòi, ích kỷ. Bởi thế, Thi nhất định trả thù ...

Minh Phương nhìn bạn, chống chế:

– Nhưng làm thế có "ác" lắm không, Thi?

– Ác gì? Giữ cây mận họ cũng có ăn đâu.

– Nhìn mận rụng mắc công mình tiếc mắt, còn làm ô nhiễm môi trường nữa chứ?

Phương lại xìu xuống, cô chột nói:

– Nhưng mà Thi hành sự đó nghe, Phương đứng hỗ trợ thôi.

Thi vội chất lưỡi:

– Chán Phương quá, gì mà nhát dữ vậy?

– Dầu hôi đâu, đưa đây cho Thi. Thi đổ vào gốc mận xem họ còn mận để giữ không cho biết Phương dẫn đo đưa cho Thi bình dầu cô cầm này giờ mà lòng hồi hộp chẳng biết mọi chuyện sẽ ra sao đây? Có được êm thắm cho hai cô khi rút lui không đây nữa!

Ngôi nhà tường kín cổng lẩn khuất sau vườn cây rộng, thấp thoáng hiện ra trước mắt hai cô gái:

Tự dưng Thi lại thấy lo, cô vội nắm lấy tay Phương để trấn tĩnh lòng mình.

Quả là chỉ giỏi bạo mồm bạo miệng nhưng Thi cũng run sợ hồi hộp có khác gì Phương đâu. Cô ríu giọng:

– Ê giờ làm sao đây Phương?

– Làm gì Thi phải biết chứ, sao lại hỏi Phương? - Phương nhăn mặt giã nảy.

Thi trấn tĩnh:

– Ổ quên! Có lẽ mình nên chui qua rào mới vào trong được.

Phương thánng thốt kêu lên:

– Eo ơi! Chui rào hả? Rách áo rồi sao?

– Thì phải có? Để Thi nhớ coi ... dường như gần bụi cỏ này có một lỗ hổng cũng lớn.

Phương khẽ cắn nhần:

– Đang không tự hành hạ mình chi không biết!

Thi giận lẫy:

– Thôi được, Thi chui vào một mình vậy.

Phương đứng đây được rồi.

Phương phụng phịu bào chữa:

– Phương chỉ nói thế chứ không chịu chui vào với Thi hồi nào đâu.

Thi vội cười hì, nháy mắt trêu bạn:

– Ta biết nhỏ không thể chối từ. Đã hứa đồng cam cộng khổ rồi mà, phải không?

Phương phát vai bạn, liếc yêu:

– Còn trêu người ta nữa! Có chui vào trước không thì bảo!

Thị quỳ xuống đất, cúi rạp, cẩn thận lách người bò vào trong. Cái lỗ kềm gai hồng khá lớn có lẽ là dấu tích của bao kẻ đã chui qua đây, nên cô nàng cũng khá dễ dàng lọt vào bên trong. Phương thấy thế cũng vội theo gót bạn.

Tiếng nhạc xập xình chất tai từ nhà trong vọng ra vờn vang vang khiến Thị rón rén phủi những thứ bụi bẩn bám trên người mình, vừa thì thảo với Phương:

– Ê! Mình gặp may rồi nhỏ ơi! Họ mở tiệc bên trong, bên ngoài mình tha hồ quậy phá.

Phương hồi thúc:

– Quậy phá gì nữa, làm nhanh lên đi rồi còn về, nhỏ?

– Chậm một tí đã sao? Để ta hít chút không khí lấy tinh thần nữa chứ!

Thị nhẹ hít một hơi dài rồi nhìn lên những chùm幔 đỏ trong đêm, chột chép miệng:

– Nghĩ cũng uổng hén nhỏ! Mạn sai thế này mà ...

Phương chống tay, liếc bạn:

– Cũng là người. Khi này chính người đề nghị chứ ai!

Thị nhìn bạn, thê ra xịu giọng:

– Nhưng giờ ta không nở ra tay, Phương ạ Minh Phương nguyệt bạn:

– Ý Thị muốn đùn đẩy trách nhiệm cho Phương chứ gì?

Thị lắc đầu lớn tiếng bào chữa:

– Không phải vậy đâu nghe? Tại ta thấy tiếc cây幔 quá.

Phương dò thử lòng bạn:

– Mạn của người ta chứ của Thị đâu mà Thị tiếc?

Thị cãi lại:

– Thị tiếc công người trồng chứ ai thèm tiếc "củá" giùm họ làm chi.

Nhẹ cười, Phương nháy mắt:

– "Ăn quả nhớ người trồng cây" hả nhỏ?

– Nói vậy, mình đừng làm nữa là được rồi.

Thị gật gật đầu:

– Phương nói cũng phải. Có lẽ mình nên bỏ qua thôi.

Phương vội cười khúc khích:

– Lúc này nói cho nhiều, bây giờ nhìn幔 thèm quá nên không nữa!

Một cái liếc sắc lẹm về phía Phương:

– Tài Thi nể trọng nhớ tới ông Mười chứ bộ. Mận của ông Mười thì Thi thèm thiệt.

Nhưng mận bây giờ thử mời Thi một trái cũng không ăn. Không tin, Thi đổ dầu vào gốc cho Phương xem.

Phương vội la lên ngăn Cản:

– Thôi thôi ... Phương đùa chứ bộ? Mình về bây giờ được rồi.

Thi cười thích chí:

– Làm gì Phương lo dữ vậy? Hơn "giữ cửa" cho nhà chồng không bằng ...

Phương liếc xéo nhỏ bạn rồi đẩy về phía mép rào. Thi lom khom xuống, bò ra ngoài theo lối cũ. Thấy Thi đã lọt ra ngoài, Phương cũng liền cúi xuống bò ra theo. Nhưng bất chợt một bàn tay đặt nhẹ lên vai Phương.

Một giọng ồm ồm vang lên:

– Hai cô làm gì ở đây?

Phương giật thót tim nghe người lạnh toát. Cô từ từ ngẩng mặt lên nhìn. Một gương mặt kỳ quái ghê rợn đang kề sát vào Phương. Cô run bắn thét lên:

– Á. a ... a ... ma ... ma ...

Phương vụt đứng lên định bỏ chạy, nhưng chân cô chợt nhũn ra, phịch xuống ngay mép rào chẳng thể nào gượng dậy.

Phương ôm mặt lại hét lên trong kinh hãi:

– Trời ơi! Ma ... cứu Phương với Thi ...

Cô bạn của Phương ở ngoài rào cũng đang cóng chân, mặt xanh như tàu lá.

Trong bóng đêm mờ ảo đèn hắt ra từ nhà trong, Thi chỉ nhận ra được một bóng hình to lớn, tóc dài rũ rượi trông thật rợn người. Cô lập cập nói chẳng ra hơi:

– Niệm ... niệm Phật đi Phương ...

Phương gật đầu mà nước mắt chảy ròng, đôi mắt nhắm nghiền, tay ôm mặt chẳng dám mở ra. Bàn tay nọ lần nữa lại đặt lên vai Phương lay nhẹ.

Phương hoảng sợ thét vang lên:

– Đùng ... đùng đụng vào người tôi, tôi van ông đó. .... Rồi Phương lại gọi bạn:

– Thi ơi! Nó chạm vào Phương nữa rồi nè!

Thi sợ quỳnh quáng sau tiếng cầu cứu của bạn, cô ném vội bình dầu trong tay vào ngay con ma, la lớn.

– Bò ra mau, Phương ơi?

– Phương ... bò không nổi.

"Con má' chót ré lên, cất giọng ồm ồm đe dọa Phương:

– Đêm tối thế này, mấy cô ra đây làm gì, nói mau! Ăn trộm mận phải không?

Tôi là ..."ma mận" đây Phương vụt "á" lên kinh hãi:

– Không phải! Hai đứa tôi định trả ... trả ...

– Trả gì?

"Con má' gằn giọng lớn làm cho Phương khóc òa:

– Không không ... Tôi chưa làm gì hết. Tôi chưa hại chết cây mận của ông mà.

Một nụ cười giòn vang lên, "con má' bạo dạn nâng mặt Minh Phương lên, hầm hừ ra lệnh:

– Bả tay ra, nhìn lên tôi nè?

Phương hoảng hồn gạ mạnh tay "con má', hét to:

– Cứu tôi với ma ... có ma ...

– Những bước chân thành thịch chạy ra.

Trong ánh sáng hắt ra từ cánh cửa nhà vừa mở, cả hai cô bạn càng hoảng hốt hơn khi nhìn thấy một lũ hình thù kỳ quái chạy đến:

– Chuyện gì vậy? Ai kêu cứu ngoài này!

Một "con má' cất giọng hình sự khi nhìn thấy Phương:

– Ủa? Công chúa lạc vườn khuya, mấy người ơi?

– Không phải một đâu, mà là hai lận.

– Nhìn ngoài rào nữa kìa?

Cả đám chột "ò" lên rồi nhìn "con má' dài tóc đang trêu hai cô gái từ nãy giờ.

– Lạ nghe! Chuyện gì thế "quỷ râu xanh"?

Một nụ cười giòn vang của gã "quỷ râu xanh". Hắn cúi xuống gỡ ra chiếc mặt nạ giả rồi ngẩng nhìn Phương và Thi, nhéo mắt:

– Sợ ma quá hờ hai cô nhỏ. Nhưng tôi không phải ma đâu, chơi trò hóa trang thôi mà.

Chiếc mặt nạ mèo cũng được lột ra, một cô gái trẻ cất giọng trêu chọc:

– Quá anh Hải rồi nhé! Dám bỏ Như Trang trong nhà để ra đây tìm "nai ton".

hén!

Giọng nem kể bên liền bênh vực:

– Cũng phải thôi! Mấy cô ai cũng là mèo, gấu, sư tử không hà. Thử hỏi Phong Hải không ra ngoài này tìm "nai" sao được.

Một cái nhéo hông liền đưa tới, tiếp theo là tiếng ré của anh chàng tội nghiệp. Phong Hải nhún vai khẽ cười vô sự. Anh đưa mắt nhìn về phía cô gái tên Phương và nhận ra cả cô nhỏ kia cũng đã vượt rào vào với bạn từ lúc nào.

Anh vội nheo mắt nhìn Thi, trêu chọc:

– Bớt sợ rồi hả? Can đảm lắm mới vượt rào vào đây có phải không?

Hai cô bạn như vừa mới hoàn hồn, mặt vẫn còn ngơ ngác. Giấy lát sau như trấn tĩnh xong, Thi nhln gã lòng đầy căm giận. Một con người độc ác vô tâm, hấn chẳng thấy hai cô sợ muốn ngất đi sao mà lại chơi trò tai quái ấy?

Thi tức mình đã sợ quá mất khôn. Phải chi lúc nãy bình tĩnh được, cô sẽ mở nắp bình dầu tưới vào hấn cho biết.

Hải lại mím môi cười như trêu tức, ý ngầm bảo:

các cô sẽ chẳng làm gì được anh đâu.

Nhưng bất chợt vành môi mím chặt cùng đôi mắt đang trừng mở to, lệ còn vương lóng lánh của Phương chleu nhìn mình làm Hải khựng lại. Một thoáng sững sờ trong mắt anh, anh thâm trong giọng:

"Giống quá sao mà giống đến lạ ....". Đôi mắt huyền ấy nó gợi nhớ cho anh một kỷ niệm xưa. Một người thiếu nữ mỗi khi giận anh cũng trừng đôi mắt đẹp thế ấy.

Hải lại lắc đầu. Nhưng vẫn mãi không phải là nàng. Không phải là người của ngày xưa để cho anh nói lên lời tạ lỗi, để cho anh được chuộc lỗi cùng nàng.

Một giọng nam hắng giọng vang lên trêu chọc:

– Đột nhập vào vườn nhà người khác thì phải tính sao đây hả?

Thi đang nắm tay bạn, trừng mắt xẵng giọng thách đố:

– Thì cứ đi báo công an, hai nhỏ này sẽ đi hầu.

Hấn chắt lưỡi kêu lên:

– Trời ơi! Gan cùng mình, dám thách đố tôi hả? Đt!Oc rồi, bắt giữ lại sẽ tính sau!

Thi cũng không vừa:

– Ông dám? Không đủ thẩm quyền bắt tôi, tôi sẽ kiện.

Hấn vụt cười rộ:

– Kiện ai? Anh là chánh án nè, cô bé.

Thi tức tối trừng mắt sùng sộ. Phong Hải thấy thế vội can ngăn:

– Thôi không đùa nữa! Hai cô nhỏ về được rồi đây. - Rồi chọt nhỏ giọng, anh tiếp - Nhớ đem bình dầu về luôn đi nhé? Lần sau quyết định thì hãy đến, đừng như lần này bỏ dở việc nửa chừng, gặp “má” ghê lắm?

Thi liếc anh thật sắc:

– Cám ơn. Gửi tặng mấy người luôn đó.

Rồi cô bé An Thi kéo tay Minh Phương. Hai cô bỏ đi chẳng buồn nhìn ngoảnh lại.

– Thật là một ngày xui xẻo!

Ngày .... ..

Giận anh lắm! Giận đến phát khóc được vì sự lỗi hẹn của anh. Hứa với lòng gặp mặt sẽ chẳng thềm nói chuyện với anh dù chỉ một câu, thế mà tiếng anh vừa nhẹ đang lên bên tai, em đã vội ôm chầm như sợ anh biến đi trong sương khói.

Ngày ...

Công việc làm ăn của dưỡng đạo này đang xuống dốc. Vì thế, dưỡng hay câu gắt la mắng chị em mình. Mình buồn lắm, dù không thương mình và Minh Phương như con ruột nhưng dưỡng vẫn lo chu đáo cho hai chị em.

Trưa nay, bỗng dưỡng dưỡng dẫn về một ông khách lạ giới thiệu với gia đình.

Nhưng ánh mắt của ông khách lạ cứ mãi nhìn mình nó sao sao ấy, làm mình nghe sờ sờ, một cảm giác bất an.

Ngày ...

Em chạy đến tìm anh, sà vào lòng anh khóc ngất. Dưỡng bắt em phải lấy người đàn ông hơn em đến hai mươi tuổi ấy để đổi lấy món tiền hầu giúp dưỡng giữ lại được cơ sở làm ăn của gia đình.

Em không thể chấp nhận điều ấy H. ơi!

Em yêu anh và chỉ muốn có mình anh là chồng em thôi.

Nhúng sao anh lại im lặng?

Sao anh, không có mặt bên em lúc này để sưởi ấm lòng em, giúp em vượt qua được bước ngoặt này hử H.

Ngày ...

Ghét anh! Ghét anh lắm H. ơi! Anh tàn nhẫn quá. Anh bỏ em, anh không yêu em nữa sao H.

Em đi đây ... Vĩnh biệt P.H. của em.

Những dòng chữ nguệch ngoạc cuối cùng loang máu theo bao dòng nước mắt nhạt nhòa. Nhưng trang nhật ký đau thương. Minh Phương nhẹ gấp quyển nhật ký lại mà vẫn không đản được niềm xúc động dâng trào.

– Bao lâu rồi nhỉ? Phương không rõ. Có lẽ cả trăm lần rồi cũng nên. Phương đã đọc dòng nhật ký đầy bi thương của người chị dâu yêu.

Thế mà không lần nào Phương cảm được lòng lệ mặn.

Sáu năm rồi. Sáu năm kể từ ngày mọi người phát hiện ra chị Minh Phương nằm bất động nơi phòng trước ngày cưới, tay ôm chặt bức ảnh người thanh niên lạ. Mà đến sau này bắt gặp quyển nhật ký còn sót lại của chị Phương, Phương mới hiểu đó chẳng ai khác là gã P.H bội bạc kia.

Cái gã mà Phương thấy thù ghét tận đáy tim. Nếu biết mặt, cô đã đi tìm để trả hận cho chị.

Có lẽ ngoài Phương ra chẳng còn ai nhớ đến cái ngày đau thương ấy. Con bé Minh Phương phủ phục bên giường chị mà khóc ngất. Nó đã mất đi người chị thân yêu. Và giờ đây lại cũng chỉ mình nó trong ngày giỗ của chị với đĩa trái cây, đăm miếng bánh và gói me cam thảo chị hằng ưa thích.

Mắt chị, Phương mắt đi người che chở. Trong nhà này, có lẽ chỉ có chị Phương là thương Phương nhất. Cũng phải thôi, con bé Phương lúc nào cũng cứng đầu khó dạy, thích chống đối lại ý của dượng. Bởi vậy, những trận đòn roi làm sao tránh khỏi nếu không có chị Phương? Còn chị lại khác, luôn biết chịu đựng nín lặng trong mọi hoàn cảnh, chẳng bao giờ chị làm phật lòng ai.

Chị Phương hơn Phương ở nhiều điểm, thùy mị, đoan trang, dịu dàng và sâu lắng. Trong mắt chị, cái gì cũng trở nên hoàn hảo tốt đẹp.

Nhưng cũng chính niềm tin về sự hoàn hảo ấy, chị đã ngã quỵ trước tình yêu, sự thật của cuộc đời. Chị ra đi để giữ trọn cho tình yêu đó đẹp mãi. Cái chết của chị để lại trong Phương là cả một nỗi hụt hẫng buồn đau dai dẳng. Cô căm giận những ai đã gây nên cái chết cho chị cô. Tại sao họ có thể nhẫn tâm đẩy một người con gái yếu đuối vào bước đường cùng không lối thoát. Phương trách mẹ sao lại quá nhu nhược trước quyết định của người đàn ông ấy. Mẹ có thể cứu con gái của mình, nhưng mẹ đã không ... Để rồi sau cái chết của chị Phương, mẹ lại khóc thương thì việc đã quá muộn màng.

Tiếng lạch cạch vọng nơi cầu thang cho Phương biết con bé An, em út của Phương đang bò lên gác xép. Cô vội lau đi những giọt lệ còn đọng bờ mi rồi nhẹ cất giọng hỏi:

– Bé An đó hả?

Con bé ló đầu lên từ cầu thang, lắc lắc hai bím tóc, đáp:

– Dạ, em đây. Xong chưa chị Phương?

Đang buồn, Phương cũng phải phì cười trước sự nôn nóng của con bé:

Hai ba lần rồi, bò lên eừ hỏi đã xong chưa để được ăn bánh.

Cô vội gạt đầu giải đáp mong chờ của cô nhỏ:

– Xong rồi! Để chị cúng trước cho chị Phương xong là lên được ăn.

Bé An vội cười vui đưa nguyên hàm răng sún. Cô bé bò đến gần Phương, hồn nhiên nói:

– Em biết sẽ xong mà. Cây nhang em đốt cùng lượt với chị hồi nãy cũng tàn rồi.

Phương bật cười đưa đĩa bánh cho nhỏ em:

– Ăn đi con nhóc. Mi cứ chạy lên chạy xuống mà chị đây phát mệt.

Bé An cầm bánh ăn ngon lành. Giây lát sau, nó chọt nhìn chị, nói nhỏ:

– Chị Phương ơi! Hồi nãy em mê hũ gạo thấy hết rồi.

Phương khẽ cười buồn nhìn đứa em. Cô hiểu con bé không có ý gì nhưng cô phải có nhiệm vụ xuất tiền mua gạo mỗi khi đã hết. Đó đã là qui định cho Phương từ lúc cô trưởng thành.

– Ó, để chút nữa chị mua.

Bé An lại nhỏ giọng nài nỉ:

– Chị cho tiền An mua hộp viết nữa nghen! Hôm qua An xin ba, ba không cho, còn la em nữa.

Phương vuốt tóc em sửa lại hai bím tóc mà nghe tội tội. Có lẽ trước kia, khi dựng còn là chủ của cơ sở sản xuất vật dụng gia đình thì đòi hỏi của bé An, ông đã đáp ứng ngay và còn hơn thế nữa. Vì nó là hạt ngọc được ông cưng chiều yêu thương nhất kia mà.

Nhưng nay thì khác rồi, sự nghèo khó đã khiến ông bần tính, cái gắt mọi lúc mọi nơi dù với cả sự đòi hỏi chính đáng của con bé nữa.

Phương an ủi:

– Để khi nào nhận tiền dạy kèm xong, chị sẽ mua cho An. Đồng ý nhé!

Con bé gật đầu vui mừng:

– Cám ơn chị Phương! Chị nhớ mua hộp viết đẹp như bạn Thy bên cạnh nghe chị.

Phương gật đầu qua loa rồi chợt hỏi:

– Trung Khải đâu rồi bé An? Sao giờ này nó chưa ra chợ dọn hàng với mẹ?

– Anh Khải đi chơi đá banh với bạn rồi.

Ảnh nói lát nữa ảnh đi luôn ra chợ.

Phương bảo em:

– Vậy à! Thế bé An dọn bánh xuống nhà ăn và trông chừng nhà. Chị Phương phải mua gạo về nấu cơm đây.

Bé An gật đầu vâng dạ rồi bước đi xuống cầu thang. Phương nhìn ra khung cửa sổ nhỏ thấy trời đã nhạt nắng, cô thở ra rồi bước xuống theo em chuẩn bị bữa cơm để kịp cho giờ làm tối.

Minh Phương cho xe rẽ vào hướng một con đường rợp bóng cây xanh, rồi dừng hẳn trước ngôi nhà có giàn hoa hoàng anh nở rộ. Phương đưa tay nhấn một hồi chuông dài gọi công. Đó như là ám hiệu của Phương với cô bé Khánh Uyên từ bấy lâu.

Thoắt cái, chẳng để Phương đợi lâu, cánh cổng lớn đã từ từ hé mở, một gương mặt xinh xắn lộ đầu lộ diện.

Vừa gặp Phương, cô bé Khánh Uyên đã reo lên hồ hởi:

– Ô, chị Phương! Em trông chị đến biến thành hươu cao cổ luôn nè.

Phương cười tươi dắt xe vào, bảo chữa.

– Đâu có lâu đến thế, cô nhỏ.

Uyên lúng liếng đôi mắt:

– Vậy mà không lâu, chị bỏ người ta đến hai tuần rồi đó.

Phương nhìn cô bé, cầu hòa:

– Ô thì trễ hơn có một tuần thôi mà.

Uyên nhái giọng trêu chọc:

– Ó một tuần thôi hà. Gấp đôi ngày hẹn chứ có là bao.

Phương phì cười, nhéo má cô học trò tại gia:

– Con bé láu cá này! Mọi khi lười biếng, cứ xin, chị nghỉ mãi, hôm nay được dịp lên mặt hả?

Khánh Uyên lém lỉnh cười, nheo mắt:

– Nè, nói thiệt cho em biết đi! Nghỉ hè được một tháng, chị Phương đi chơi với "ảnh" mấy ngày qua phải không?

Phương cười nhăn mặt, phát vào mông cô nhỏ một cái:

– Con bé này, nghĩ xấu về chị.

Con bé Uyên phá lên cười, bỏ chạy lên lầu:

– Em nói đúng tim đen rồi còn giả bộ nhăn mặt đỏ mào chi nữa.

Phương lắc đầu cười, rồi hăm dọa:

– Lát nữa chị cho nhiều bài tập vào rồi đừng có than!

Khánh Uyên vội vàng dừng lại, kêu lên:

– Ấy! Em nói đùa chứ bộ! Bài tập lần trước chị cho, còn hai bài em chưa giải xong.

Phương mím môi nói:

– Vậy mà đòi vào đại học. Phải siêng làm bài tập mới được chứ Uyên. Sang năm thi đó, biết không cô lười?

Cô nhỏ vội chun môi:

– Bài tập khó thấy mồ! Hai bài đó Uyên giải hoài không ra, chứ lười hồi nào.

Một giọng nói chọt vang lên từ phòng kế cận:

– Gì mà ồn thế Khánh Uyên? Nhỏ giọng chút cho người khác nghỉ ngơi chứ.

Cô nhỏ đang ngon trớn liền rụt cổ lại sau câu nhắc nhở trông đến thật tức cười. Đưa tay lên môi làm dấu với Phương, Uyên nắm tay cô dắt về phòng mình.

Phương thoáng tò mò tròn mắt nhìn Uyên như ngẫm ý hỏi. Uyên nheo nheo đuôi mắt cười, đáp nhỏ:

– Quý tử của bà nội đó. Lưu linh cả năm mới về nhà một lần.

Phương vẫn chưa hiểu nên thắc mắc:

– Vậy là gì?

Thì là chú Út của Khánh Uyên. Được nội yêu nhất nhà đó ghen. Ba em cũng không bằng đâu.

– Vậy ra Uyên còn có chú? Chị cứ tưởng ...

Uyên cười hỏi:

– Tưởng ba em là con một hả? Không dám đâu, còn ông lưu linh đó nữa Minh Phương rụt vai:

– Kêu gì mà ghê vậy?

Uyên cười giải thích:

– Bỏ nhà đi biệt, lâu lâu mới về một lần, không phải lưu linh thì còn là gì?

Nội vẫn thường gọi chú như vậy đó mà.

Con bé lại bào chữa:

– Nói vậy chứ đừng coi thường, chú giỏi lắm đó ghen. Kỹ sư điện toán được học bổng chứ không tốn tiền cơm áo của nội đâu ... Ghê chưa, hả chị Phương?

Gật đầu, Phương cũng khen lấy lòng cô bé:

– Ồ, oai thiệt. Nhưng ...

Uyên hỏi nhanh:

– Nhưng sao?

Phương nhẹ cười, khéo buông lời:

– Hình như ... chú của Uyên rất khó. Lúc này ...

Khánh Uyên vụt phì cười, lắc đầu:

– Không phải đâu! Coi vậy chứ dễ ợt hà! Uyên mà giờ trò nhõng nhẽo làm yêu làm sách là chú thực hiện ngay, chú thương em nhất.

Rồi không hiểu vì sao cô bé phát cười giòn, nói tiếp:

– Nhưng ... tội nghiệp chú lắm chị Phương ơi? Lần này chú hết đường trốn chạy rồi.

– Trốn chạy gì? - Phương tròn mắt ngạc nhiên không hiểu.

– Trốn chạy trách nhiệm đối với gia đình.

– Nội bắt chú phải cưới vợ. Nếu không chọn được người, nội sẽ chọn thay cho chú. Thế là chú hết đường "binh", có lẽ phải kết thúc đời trai trẻ ở tuổi ba mươi hai. Chị thấy có ""tội nghiệp" không?

Phương khẽ cười khúc khích:

– Ba mươi hai tuổi lấy vợ là phải rồi. Tội nghiệp gì nữa chứ nhỏ?

Uyên nở nụ cười lém lỉnh:

– Đó là chữ chú Út dùng khi than thở với Uyên đó chứ. Chú nói cười vợ như lãnh bản án "tù chung thân" vậy.

Minh Phương nhẹ cười ý nhị rồi bảo:

– Tập vở đâu lấy ra, cô nhỏ. Đến giờ học rồi, không bàn chuyện riêng nữa.

Khánh Uyên bước đến bên bàn học ngồi xuống, hờn trách:

– Chị Phương làm em mất hứng. Chuyện chưa hết chứ bộ.

Phương cười chế giễu:

– Hôm nay trùng hệ sao nói nhiều dữ vậy? Bộ cũng có "cậu" nào bám đuôi rồi hả?

Cô bé mắc cỡ đỏ mặt, phụng phịu đáp:

– Người ta còn nhỏ xíu hà. Chị Phương nghĩ xấu không.

Phương nhái giọng trêu chọc:

– Ồ, nhỏ xíu hà. Nhưng mà ... cậu thấy cô "nhỏ xíu. nhỏ xíu" cậu theo.

Uyên nhăn mặt giậm chân che giấu thẹn thùng:

– Ghét chị Phương quá. Người ta chưa có thật chứ bộ.

Phương xuống giọng giảng hòa:

– Ủ, không có thì tôi, làm gì dữ vậy, cô nhỏ?

Bất chợt có tiếng gọi giật giọng làm cả Phương và Uyên phải giật mình:

– Khánh Uyên! Khánh Uyên đâu, xuống đây mau.

Uyên ngó Phương, rụt cổ cười, nói:

– Ông chú Uyên gọi Uyên đấy! Không biết chuyện gì mà to tiếng thế kia.

Nói xong, cô bé cũng rời phòng chạy tót đi tìm người chứ. Vừa thấy dáng chú, Uyên đã nghe một tràng trách mắng:

– Ra đây biểu nhanh lên, con nhỏ phá hoại kia?

Cô nhỏ chẳng hiểu nguyên nhân gì vội tròn mắt hỏi:

– Chuyện gì? Sao lại mắng con chứ?

Chú trách giọng:

– Còn hỏi chuyện gì! Nhìn mà xem, con làm gì con chim hoàng oanh của chú ra nông nổi này?

Ông chú cất giọng vừa giận vừa trách móc cô bé. Khánh Uyên vội đum mắt nhìn chiếc lồng chim đặt dưới đất, chột giật thót người.

Con chim hoàng oanh lông vàng mượt mới còn nhảy nhót trước đây chẳng bao lâu giờ đã ngoạ cổ chò chết.

Uyên run giọng lắp bắp:

– Tại sao kỳ vậy?

Ông chú nạt ngang, vẻ tức tối:

– Lại còn hỏi! Con phải biết câu trả lời ấy chứ! Ai cho con táy máy vào lồng chim của chú?

Uyên nhìn chú, xịu giọng:

– Con có làm gì đâu.

– Không làm gì mà khi chú ra, lồng chim lại ở dưới đất, kiến. bò quanh cắn con hoàng oanh.

Gượng cười, Uyên bào chữa:

– Con ... quên.

Giọng nói hậm hực của ông chú vang lên:

– Quên! Ai bảo con lấy xuống giờ bảo rằng quên?

Uyên ngập ngừng:

– Tại ...

Ông chú gắt giọng ngắt lời:

– Tại ... do ... vì ... bởi, con viện đủ lý do hết ấy. Đã hiết con chim ấy kỳ kiến, nó còn non vừa mới đem ở rừng về, thế mà lại dám cho nó ăn bánh ngọt, còn đăng trí để lồng ở dưới đất rồi bỏ đi.

Uyên âm ức bị la mãi nên gân cổ cãi lại:

– Ai không một lần quên kia chứ. Lúc nãy con mắc bận mở cổng nên sơ xuất chứ bộ, con có muốn vậy đâu.

Ông chú nhìn Uyên, gắt lên:

– Biết mình hay quên thì đừng có lấy xống. Tội con đáng đánh đòn mà còn gân cổ cãi.

Uyên tức mình, cất giọng nói lẫy:

– Chú quý con chim đó quá mà. Được rồi, dù có băng rừng lội suối, con cũng tìm mua con khác về đền cho chú.

Ông chú quắc mắt nhìn cô bé:

– Con đừng có nói với chú cái giọng đó.

– Con có tìm mua khắp nơi cũng không có con thứ hai như nó đâu.

Uyên bướng bỉnh đáp bừa:

– Thì con vẫn tìm. .... Chú của Uyên nhìn cháu, hậm hực:

– Con rõ là ... đáng lẽ tên con phải là Khánh "yêu" chứ không phải là Khánh Uyên!

Cô bé không thua, đáp trả:

– Còn đỡ hơn chú. Chú là Phong gì ...

– Phong "hủi".

Rồi như đoán được việc sẽ xảy ra, Uyên nhanh chân bỏ chạy về phòng mình.

Ông chú tức điên lên, đuổi theo hét to:

– Con đứng lại mau! Ba mẹ, ông bà thương quá rồi lòng? Con dám hỗn với chú hả?

– Con không hỗn. Chú được nội thương rồi cũng ra oai với con thì có.

Cô nhỏ vọt nhanh vào phòng sau câu nói, tiện thể bảo Phương:

– Đóng cửa lại mau, chị Phương!

Minh Phương không hiểu chuyện gì, chỉ nghe loáng thoáng tiếng rầy la trước sân.

Nhưng cô cũng làm theo lời con bé. Bất chợt.

– Bóp ...

– Ui da! Chết tôi... con bé "yêu" này ác quá?

Minh Phương hết hồn ngó Uyên hỏi ý. Cô nhỏ cũng rụt vai, lè lưỡi hơi sợ rồi chậm chậm bước đến nhẹ mở cửa.

Ông chú đang ôm trán hít hà rên rỉ về đau đớn. Thấy dáng Uyên, chú đã vội hét to:

– Con bé này, chú sẽ đánh mày cho biết!

Cô bé lo lắng. Biết chú giận thật bèn nhỏ giọng:

– Chú có sao không hả? Để Uyên coi vết thương cho.

Chú Uyên vội gất giọng:

– Coi gì nữa, vỡ trán rồi nè! Nếu thương chú, mi đâu có làm như vậy.

Uyên phụng phịu đồ thừa:

– Chị Phương làm chứ có phải Uyên đâu.

– Phương, Phương gì.

Giọng chú lại gay gắt hơn, vừa xoa trán vừa ngẩng nhìn lên, mặt cau có.

Nhưng bất chợt, gương mặt ấy bỗng trở nên sượng trân khi bắt gặp Minh Phương.

– Ủa? Cô ...

Phương cũng chẳng hơn gì, cô nhận ra ông chú trước mặt chẳng ai khác là gã Phong Hải nhát ma cô ngày nọ. Cái gã mà mãi đến giờ vẫn còn ám ảnh trong trí óc cô với cả nỗi sợ hãi và giận hờn.

Phương lấp bắp:

– O ông chú ở đây ...

Giọng nở môi cười, Hải gật đầu nói:

– Tôi là chú con bé Uyên. Còn cô là ...

– Là người dạy kèm con học đó chú.

Cô bé Uyên vội vã đáp thay lời Phương.

Phong Hải nhìn Phương thoáng chút ngạc nhiên:

– Vậy ra cô là sinh viên, thế mà tôi cứ tưởng ...

Khánh Uyên vội đáp lời:

– Tưởng còn học như Uyên hả? Không dám đâu! Sinh viên năm thứ hai đó chú. Người ta lớn rồi chứ bộ.

Phương đỏ mặt thoáng ngượng vì lời quảng cáo của Uyên. Con nhỏ hôm nay sao mà môi mép thế.

Hải trừng mắt nhìn cháu, khế nạt:

– Lắm lời! Chú có hỏi con bao giờ.

Rồi nhìn Phương, anh nhẹ cười:

– Cô là gia sư của Uyên, thế mà tôi chẳng biết. Ồ, mà hình như cô tên Phương, cái gì Phương nhỉ?

– Minh Phương. Cái tên đẹp quá chú Út nhỉ?

Uyên lại hót ngang lần nữa, ánh mắt của Hải làm cô nhỏ rụt vai lại cười mím chi rồi bỏ chạy. Hải nhìn theo, hít hơi sâu thở ra như trút giận, anh xoa xoa trán, miệng lầm bầm rửa con bé.

Phương không khỏi tức cười khi nhìn thấy cục u trên trán Hải, cô nén cười nhỏ giọng nói:

– Tôi ... xin lỗi chú ...

– Hải mở to mắt ngó Phương, ngạc nhiên hỏi:

– Ủa! Cô có lỗi gì?

Phương ngập ngừng:

– Tôi lỡ tay gây ra vết thương trên trán chú ...

Hải ngớ ra:

– Thế ra là cô chứ không phải bé Uyên?

Phương nhẹ gật đầu ngó anh dò xét.

Nhưng ánh mắt Hải chăm chăm nhìn cô gái, làm cho Phương thấy sờ sợ. Con bé Uyên lại chạy đâu mất bỏ mình cô ở đây chịu tội.

Bất chợt giọng Hải phá lên cười làm Phương giật mình:

– Vậy là huê với nhau nhé, cô nhỏ.

Phương ngo ngác nhìn anh, chẳng hiểu câu nói ấy là gì. Hải nheo mắt giải thích:

Lần trước tôi làm cô khóc mướt, lần này trả nợ lại cho cô vậy là huê, đúng không Phương chợt hiểu, đỏ mặt nguợng nguợng:

– Tôi đâu có trả thù chú.

Hải cất giọng vui vui:

– Nè, cô có thấy rõ quả đất này quá nhỏ không? Đi lòng vòng rồi tôi cũng đụng phải cô đến nỗi u đầu bể trán.

Rồi vỗ trán như trách mình đãng trí, anh lại hỏi:

– ờ, khi nãy bé Uyên nói cô tên gì, tôi quên rồi nhỉ?

Phương nhìn anh, chậm rãi đáp:

– Tôi tên là Minh Phương.

Hải nhẹ gật đầu cười, tấm tắc khen:

– Minh Phương ... Tên cô đẹp quá nhỉ.

Nhưng chợt vụt nhớ ra điều gì sau ánh mắt bẽn lễn của Phương, anh lại bật thốt:

– Minh Phương ư? Đỡ Minh Phương?

Phương tròn mắt, thoáng ngạc nhiên:

– Sao ... chú biết?

Phong Hải im lặng nhìn Phương trong mắt thoáng chút ngỡ ngàng, một cái nhìn làm Phương đến khó hiểu.

Một phút, anh hạ thấp giọng:

– Ồ, tôi chỉ đoán vậy mà.

Phương im lặng nhẹ chớp đôi mi rồi lại khẽ đưa mắt nhìn anh dò xét. Cô không hiểu có gì ẩn chứa trong cái tên Minh Phương của cô mà khi nghe, Hải lại bật thốt vẻ ngỡ ngàng đến thế.

Con gái luôn nhạy cảm với những điều khác lạ mơ hồ nên Phương cũng chẳng mấy gì tin vào những lời anh giải thích. Phải chăng tên cô gợi nhớ đến một người con gái khác ...một người mà có lẽ là người yêu của anh cũng nên.

Nghĩ đến đây, phương lại nhẹ chép miệng rồi thở ra. Mặc kệ, chuyện của người khác nghĩ cho mệt óc để làm gì.

Lúc này, Hải lại lên tiếng, giọng giả là như chẳng có gì:

– Tôi không nghĩ là mình có thể gặp lại nhau ở đây. Một chuyện hi hữu quá phải không.

– Phương?

Phương nhẹ cười đáp:

– Cũng thật bất ngờ cho Phương. Phương không nghĩ chú lại là chú của Khánh Uyên.

– Bao lần đến đây, phương nào có gặp chú.

Hải ngó Phương, cười nhẹ:

– Tôi bận công việc nên có khi đi mãi chẳng về. Việc Phương không biết tôi trong nhà này cũng là chuyện thường thôi.

Phương khẽ gật đầu như đã hiểu rồi im lặng chẳng biết nói chi thêm. Cả hai trở nên gượng gạo trong lời nói và cử chỉ chốc lát, Hải lên tiếng phá tan sự tế nhị:

– Tôi thật đáng trách, Phương đến để dạy con bé Uyên, thế mà tôi cứ mãi đông dài nhăng cuội. Để tôi gọi nó vào cho Phương nhé!

Anh bước đi, rồi quay lại cười, nói tiếp:

– Con nhỏ này lười lắm. Nó lợi dụng thời cơ để trốn học đây, phương cũng đừng ngại gì mà không nghiêm khắc với nó.

Phương nhẹ gật đầu như cô học trò vâng lời thầy giáo. Bước chân Hải xa dần, Phương nghe giọng anh xẵng xái gọi Khánh Uyên ...

Minh Phương múc từng muỗng kem đưa vào miệng vừa ngó An Thi, vừa hỏi:

– Hẹn người ta đi ăn kem rồi không có gì để nói à?

– Chuyện gì là chuyện gì? - Thi cho kem vào miệng, cười, hỏi ngược lại bạn.

Phương ngó Thi một cái:

– Chẳng lẽ ngồi đây ăn kem nhìn trời nhìn sao ư? Phí thời gian ...

Thi điem vào trán bạn, trách yêu:

– Mi thì lúc nào thời gian cũng là vàng bạc. Bỏ một giờ dạy kèm đi với ta, tiếc lắm hả?

Phương vội chối cãi:

– Mi nói! Ta có như vậy hồi nào? Nhưng đây không nói chuyện gì, không làm gì hết thấy có chán không?

Thi cười, các cớ:

– Sao nhỏ biết ta không có chuyện gì để nói?

– Thì hồi nãy Phương hỏi Thi chẳng đáp vậy là gì.

Thi gật đầu rồi lại biện giải:

– Ú, nhưng Thi lú nhỏ là có thiện ý chứ bộ. Phương cứ suốt ngày bận hết chuyện này đến chuyện nọ, bộ không thấy mệt sao?

Ngó bạn, Phương cao giọng đáp:

– Sao lại không mệt. Nhưng biết sao bây giờ.

– Vậy mới nói, Thl muốn nhỏ đi ăn là muốn nhỏ được thoải mái một hôm.

Thế chẳng biết ơn mà còn nói này nói nọ.

Vuốt má bạn, Phương cười hòa hoãn:

– Tại Thi đến rú mà kéo người ta đi như bị ma đuổi, làm Phương lo không biết có chuyện chi.

Thi cười, nheo mắt lém lỉnh:

– Thế mới lòi người đi được. Rú người ta bỏ dạy đi chơl, đời nào người ta chấp nhận.

Phương ngất mũi bạn, trách yêu:

– Đồ quý! Bối vậy mấy chàng muốn làm quen gặp phải trò quý của mi thì bỏ chạy hết.

Thi cười chêm giọng:

– Máý tên đó yếu bóng vía, chỉ mới gặp thứ thách đầu tiên của ta mà đã bỏ chạy.

– Thử hỏi sau này lấy gì bảo vệ nhỏ Thi này chứ?

Rồi liếc bạn, Thi điếm vào trán Phương, mắng:

– Còn nhỏ nữa đấy, liệu mà bớt việc.

– Giờ nào lên giảng đường, giờ nào lại dạy tại gia. Chẳng có thời gian giải trí gì hết. Không lo cho thân mình để ốm o gầy như cây sậy chẳng con ma nào theo thì khổ nghe nhỏ.

Phương cười nhìn bạn:

– Phương cũng chẳng thêm mấy con ma ấy làm chi. Sống một mình coi bộ khỏe hơn.

Lại một cái liếc thật bén về phía Phương:

– Vậy còn đùa cho được. Không biết lần trước nhỏ nào đã khóc hàng giờ với ta khi chia tay với Quốc Quân nhỉ? Cũng chỉ là chuyện bận việc, lỡ hẹn mà mất người yêu.

Minh Phương nhẹ cười im lặng, một thoáng buồn trong đáy mắt. Chuyện đã quá lâu thế mà nhỏ vẫn còn nhớ để nhắc lại với cô.

– Vàng! Quả thật mỗi tình tan vỡ lỗi cũng do cả ở Phương. Quân yêu cô nhưng anh không thể chấp nhận mãi sự trễ nải thất hẹn đến trường kỳ của cô.

Thế là giận hờn, cãi vã rồi dẫn đến chia tay.

Biết đã lỡ lời khơi lại nỗi buồn của bạn, Thi dụ giọng nói:

– Thi chỉ nói vậy để góp ý với Phương. Đừng làm lạc bước vào lối mòn cũ mà khổ đau thêm. "Tiền rất cần nhưng không phải là tất cả" hiểu không nhỏ?

Phương nhướn mắt nhìn bạn thờ ra trút bao tu phiền. Cô nheo mắt vẫn tậ đùa dai:

– Chẳng cao hơn người ta được mấy phân mấy li mà lời nói nào cũng thâm thúy. Chẳng biết nhỏ bạn tôi trở thành triết gia hồi nào vậy kia.

Thi nhăn mặt, đánh vào vai bạn:

– Ta lo cho nhà ngươi còn giờ giọng trêu nữa hả? Nói không phải sao? Ta dạy chỉ có mấy đứa mà đã muốn hụt hơi còn ngươi sức đâu mà đảm nhận tới ba bốn nhóm thế. Chẳng chóng thì chầy ngươi sẽ ngã vật ra cho mà biết.

Minh Phương bịt tai kêu lên:

– Biết rồi, khổ lắm nói mãi. Kẻ lười biếng "bà" lại chẳng chọ, còn con nhỏ siêng năng cũng bị trách mắng là sao hả?

An Thi trợn mắt nheo vào má bạn:

– Ráng mà nghe trách mắng. Ta sợ trong tương lai ta có mắng, mi chẳng còn sức để mà nghe thì khổ.

Phương phì cười chịu thua:

– Mi là bạn của ta mà còn hơn là bảo mẫu. Thôi được, vị tình ta chia nhóm cho mi dạy đó, chịu không?

Thi kêu lên giãy nảy:

– Sao được! Nhỏ biết ta là "chúa lười".

– Nội việc đi dạy của ta cũng chỉ là hình thức để chứng tỏ mình có chút tự lập thôi.

Phương lườm bạn, dài giọng:

– Vậy mà bảo là thương, là lo cho nhỏ này. Chia nhóm cho mi mà mi không nhận thì phải làm sao chứ?

– Thì bỏ bớt, nói với mấy cô cậu đó tìm người khác.

Đến lượt Phương lại giãy nảy:

- Sao được! Dù không phải nhà giáo thứ thiệt nhưng cũng phải có lương tâm chứ nhỏ.
- Bỏ mấy cô cậu nữa chừng lỡ chúng thi rớt có phải lỗi của mình không?

Thì chống chế:

- Thì Phương nhờ đưa nào cùng khoa mình dạy thay. Thiếu gì đưa muốn làm gia sư.

Phương lắc đầu buông giọng:

- Không ai ta tin tưởng bằng mi, rõ chưa nhỏ? Mi có chịu thì ta nhường còn không thì nhỏ này vẫn ôm trọn phần việc của mình.

Thì chép miệng xìu giọng:

- Thôi được, để ta nghĩ lại. Nhưng phải nói, ta cũng hơi sợ mấy đứa đứng thứ hạng ba sau đám quý ma quái.

Phương khúc khích cười trêu bạn:

- Hồi ở trung học mi cũng đâu có vừa. Bây giờ hợp với mấy đứa nhỏ không được chừng chúng phong làm "quý chúa".

Thì vội néo bạn trả đũa:

- Mi thua gì ta hả? Làm bạn với "quý" ít gì người cũng là "yêu".

Phương nhăn nhó xuýt xoa:

- Là "yêu" mà bị mi ăn hiếp gì đây hả?

Rất da rất thịt muốn chết nè nhỏ.

Thì cười xoa dịu:

- Đau lắm hả nhỏ? Nhưng bỏ cái tật bêu xấu người khác đi.

Phương nguyệt bạn:

- Ta ước chi mi đừng phải tên "quý sứ" nào đó để hấn rước mi về phức cho rồi.
- Rồi chợt nhớ ra một điều, Phương vỗ vai bạn, huyền thuyên:
- Ủ, nhắc đến quý ma, ta mới nhớ nhỏ ạ Ta gặp lại được con "quý ám" ngày nọ.

"Quý ám" là ai vậy? - Thì vội hỏi đầy ngạc nhiên.

- Thì cái tên nhát ma chúng mình ngày trước đó. Phương gặp hấn ở thành phố này.
- Ai ngờ hấn là chú của con bé học trò Phương dạy chứ.

Thì tròn mắt bất ngờ:

– Vậy sao? Cái tên Hải làm Phương khóc ngất đó hả?

Phương bẽn lẽn, vỗ vai bạn:

– Nhắc lại chi chơ xấu hổ cả làng hả nhỏ. Nhớ lại chuyện đó, ta như mới hoàn hồn đây.

Thì vội phá lên cười:

– Ta lại nhớ lúc đó nhỏ cứ gọi tên ta, trong khi chân nhũn ra lét chẳng nổi.

Thật tức cười ghê.

Phương đỏ mặt nheo Thì một cái rồ đau.

Cô nàng kêu oái lên nhưng Yẫn không thôi cười. Một phút, Thì lại nhìn Phương, nheo mắt:

– Nghĩ kỹ, quả là mi có duyên với hấn lắm đó. Thử hỏi ở quê tại sao cứ mãi là mi bị bán "hỏi thăm". Còn nữa, lại cũng chỉ có mi hội ngộ được với hấn khi về đây. Rõ là duyên trời định rồi.

Phương vội đánh tới tấp vào vai bạn:

– Khi mốc! Đẹp cái lý luận dỏm của nhỏ đi. Nhường hấn cho nhỏ đây.

Nụ cười vẫn nở trên môi, Thì lém lỉnh đáp:

– Ta cũng muốn lắm, nhưng kẹt nổi mi vừa gả ta cho tên "quỷ sứ" nào rồi.

Thôi đành để hấn ở lại cho mi vậy.

Một cái nguýt rồ dài Phương, cô buông giọng:

– Mi quên hấn đã có người yêu rồi hả?

– Không có phần của ta đâu. Với lại, ta cũng đâu dám rờ, hấn lớn hơn mình gần con giáp đó nhỏ.

Thì cong môi dài giọng:

– Có sao đâu! Chồng già vợ trẻ là duyên ba đời. Lại nữa, ta thấy hấn đâu có già, chỉ phong trần chút thôi. Cười về, hấn thương mi số "dzách".

Mặt Phương đỏ bừng vì thẹn, cô không thể ứng khẩu lại cái miệng mồm muối của nhỏ Thì. Phương quay mặt đi nơi khác, vờ giận dữ:

– Cái gì qua miệng mi cũng trơn tuốt.

– Không nói chuyện với mi là hơn.

Thì vẫn không buông tha, cô trêu già:

– Giận thì phải quên hết những lời tôi nói à nghe. Đừng giả vờ im lặng mà giữ nằm lòng lời của tôi thì xấu hổ lắm.

Phương nhăn mặt, không trừng trị nhỏ bạn không được. Cơ xích lại néo vào hông nhỏ một cái trừng phạt. Thí la oái oái lên một tiếng rở to. Cô xuýt xoa chặc lưỡi hít hà.

Những cặp mắt trong quán bỗng đổ dồn về hướng Phương và Thi làm hai cô phát ngượng.

Phương liếc bạn một cái:

– Cho vừa tội nhỏ.

Thi ngượng ngập nhìn bạn trách móc. Cả hai nhìn nhau rồi chột bụm miệng cười xòa, dất nhau rời khỏi quán.

Thi ưỡ ỏ nhắc từng bước chân lên bậc thang khu cư xá. Một ngày đồn nhét với bao nhiêu bài giảng trên giảng đường cũng đủ làm cô mệt phờ, giờ phải lên tận lầu bốn mới về đến nhà được, có khổ cho cô không. Thi cơ hồ nghe cặp chân rã rời. Cô ngán ngẩm nhìn con đường ngoằn ngoèo của cầu thang dẫn lên nhà mà phát ón. Không hiểu sao cô có cảm giác như nó dài ra hàng trăm bậc vậy. Rõ là khổ cho kiếp người sống ở chung cư.

Nhưng nghĩ ra cũng do ba Thi tất cả. Những tưởng là viên chức khi được cấp nhà ba phải xin ưu tiên kia chứ. Đằng này lại không. Được cấp ở tầng chót mà mãi cứ cười vui Bảo rằng ở trên người ta cho thoải mái, không bị tù túng. Bây giờ thì con ba phải hựt hơi như thế này đây.

Thi dừng lại thở lấy hơi một chút. Cô nhìn lên thấy chỉ còn mấy bước nữa là có thể về đến nhà. Thi lại nhắc chân ráng bước tiếp, nhưng bất chợt cô đụng phải một người đang lom khom nơi bậc thang. Đó là một gã thanh niên. Hấn nhìn Thi mỉm cười xin lỗi, rồi lại cúi xuống tìm kiếm vật gì không rõ. Ánh sáng vàng vọt của bóng đèn tròn phía trên dường như chẳng giúp gì được cho gã thanh niên. Hấn vẫn khom người cúi sát mặt tìm kiếm, điệu bộ làm Thi thấy thật buồn cười, lại vừa tội nghiệp. Chẳng biết hấn tìm kiếm vật quý gì mà trông vẻ quan trọng vậy? Nghĩ thế nhưng Thi chẳng để tâm nữa làm gì, cô lách người định bước đi nhưng lại bị cản lại. Gã thanh niên tự dừng lại nhích qua phía cô tìm kiếm làm Thi chẳng bước được. Thi vội tránh người qua hướng khác, lần này chẳng biết vô tình hay cố ý gã lại quay qua cản lối lần nữa.

Thi thoáng bực mình nhưng vẫn lịch sự yêu cầu:

– Xin anh cho tôi lên.

– Ồ.

Một giọng đáp hồ hững, hấn chẳng ngắng nhìn cô cũng chẳng xê dịch mở lối. Thi tức mình khẽ gắt:

– Anh thông cảm nhích qua cho tôi đi chút.

– Cô tự nhiên.

Gã đáp nhưng vẫn lom khom tìm kiếm.

Thi không nhịn được, cô gắt lên:

– Anh có nghe được không? Đây là lối đi chung chứ có phải của riêng anh đâu.

Có lẽ tiếng gắt của Thi làm gã thanh niên giật mình. Hấn ngược lên tỏ ra đầy ngờ ngạc:

– Xin lỗi, cô nói gì?

Thi thấy tung tức trước thái độ giả đờ ngây ngô của hấn. Cô cất giọng hần học:

– Tôi yêu cầu anh nhích qua mở lối cho tôi đi?

Gã thanh niên tỏ ra như chợt hiểu, gượng cười nép mình qua một bên, mềm mỏng đáp:

– Xin lỗi,cô, tôi vô tâm thật. Mời cô qua!

Thi vẫn chưa hết bực mình, cô giậm chân bước, không quên ném về gã thanh niên cái bĩu môi dài. Nhưng vài bước thì bất chợt ...

– Rốp ...

Thị chợt dừng chân lại, cô từ từ ngó xuống bàn chân mình. Hình như cô đang giẫm lên vật gì thì phải! Thị chưa kịp nhận ra đó là cái gì thì đôi mắt gã thanh niên đã đổ dồn xuống chân cô. Hắn từ từ ngồi xuống, khuôn mặt nhìn chăm chú vào chân Thị làm cô phát ngượng.

Thị vội gất lên cổ che giấu thẹn thùng:

- Anh làm gì mà nhìn người ta dữ thế?
- Gạ ngẩng lên nhìn cô, gương mặt trông đến thảm hại:
- Cái kính mắt của tôi ...

Bàn chân Thị nhẹ nhấc lên khỏi vật đang giẫm. Cô nhận ra quả thật đó là chiếc kính mắt. Thế ra hắn cận thị? Hèn gì ...

Gã thanh niên từ từ nhặt kính lên ngắm soi Giọng hắn chợt trở nên thiếu não, tiếc rẻ:

Nứt hết một bên tròng rồi, làm sao đeo ...

Ánh mắt Thị nhìn gã ả ngại rồi chống chế:

- Anh làm sao mà để cho rơi kính? Tôi vô tình giẫm lên chứ nào có thấy trước đâu.
- Gã thanh niên như bắt đầu phát cáu, giọng bực tức:

Cũng tại cái tên kia, hắn từ trên đám cỏ xuống đụng vào người tôi nên tôi mới ra thế này. Tôi không thấy đã đành, còn hắn mắt sáng rực mà chẳng ý tứ.

Đã thế còn không xin lỗi mà bỏ đi tiếp.

Thị nghe nhột lây với câu nói của hắn. Chẳng biết hắn có ám chỉ cô vô ý giẫm lên kính của hắn đây không nữa. Nhưng mà ...

- Sao khi nãy anh không nói trước để tôi tìm hộ.

Gã nhìn Thị như sượng sùng giấy lát rồi đáp:

- Cảm ơn. Tôi nghĩ mình sẽ tìm được.
- Ai ngờ ...

Thị im lặng, biết câu nói của mình cũng quá vô duyên. Một người như hắn mà nhờ cô tìm giùm kính mắt thì rõ quê quá. Biết đâu lúc ấy cơ sẽ cười thâm hắn cũng nên.

Hư một bên kính, anh đeo tạm có được không? - Thị ngó gã, nhỏ giọng.

- Biết sao được bây giờ? Không đeo, ra đường đâm vào cột điện nữa thì báo .... – Tôi xin lỗi anh vậy.
- Gã đeo kính vào, nhẹ nở một nụ cười hiền lành:
- Cô đâu có lỗi, do tôi không may thôi.

Thi cũng nở nụ cười đáp lễ cùng gã rồi dợm bước đi. Cô không muốn phải bật cười trước hấn mỗi khi nhìn vào chiếc kính mắt phê phẩm. Như vậy rõ là bất lịch sự quá đi mất, trong khi chính cô đã tạo nên "di chứng" ấy cho hấn.

Thi vừa đặt chân lên tầng bốn, cô đã nghe tiếng bước chân hối hả chạy theo sau của gã nọ. Hấn chỉ dừng lại khi đã song song bước cùng cô. Vừa thở phì phì, hấn vừa nở nụ cười thân thiện:

– Tôi chợt nhớ hình như mình đã quen nhau trước rồi thì phải? Cô ở tận lầu bốn này ư?

Thi khẽ cười không trả lời. Những tưởng hấn chạy theo cô có việc gì để hỏi chứ, ai ngờ lại giờ trò tán tỉnh ra. Nhưng rõ quá tệ! Chiêu thức này chẳng biết bao nhiêu anh chàng đã dùng đến, cũ xì rồi mà vẫn còn thịnh hành.

Gã “bồn mắt” như hiểu ẩn ý sau nụ cười của Thi, nén cười gượng, sửa lại mắt kính, hấn nhìn cô lần nữa rồi lại nói:

– Quả thật, tôi trông cô quen lắm. Tôi không có dụng ý gì khác.

Thi nhẹ cười đáp lại:

– Còn tôi lại khác, tôi trông anh rất lạ.

Gã thanh niên gật đầu thành thật:

– Tôi mới dọn về cư xá này ở thôi. Nhưng không phải khu này mà ở khu đối diện kia kia. Tôi cũng ở tầng bốn như cô.

Rồi so vai điệu nghệ, gã nói tiếp:

– Mà có lẽ thỉnh thoảng thấy cô ra vào cư xá nên tôi trông quen mặt cũng nên.

Thi cười:

– Câu nói này của anh có lẽ dễ tin hơn.

Lại nụ cười hiền lành của gã:

– Tôi qua đây tìm người quen cũ, nhưng chẳng biết căn hộ nào.

– Vậy ư?

Thi hỏi cho có lệ. Cô biết hấn sắp nhờ cô tìm hộ nhà đây. Một là hấn biết được nhà người quen, hai là có dịp được quen với cô mà biết đâu từ đó hấn lại viện cớ tới lui trả ơn trả nghĩa. Gã này chẳng hiền như nụ cười của hấn đâu.

Chẳng ngoài dự đoán của Thi, gã lên tiếng tiếp:

– Cô có thể chỉ giúp nhà giùm tôi không? Đây là địa chỉ của họ.

Thi vẫn giữ vẻ tự nhiên. Cô gật đầu cầm lấy mảnh giấy:

– Vâng. Để tôi xem hộ anh.

Thi nhìn vào con số ghi trên mảnh giấy, chột cô tròn mắt kinh ngạc. Sao lại có thể là địa chỉ nhà cô chứ! Rõ là hấn chẳng quen ...

Thi ngẩng lên nhìn gã thanh niên như để xác định lần nữa nhận xét của mình. Đáp lại cái nhìn của Thi là nụ cười "dễ mến" của gã, nụ cười ấy đối với ai khác thì có lẽ rất đẹp, nhưng hiện giờ với Thi, nó là cả một nghi ngờ đáng sợ.

Hấn đang trêu cô? Có thể lắm chứ! Thi lần nhớ lại những chuyện xảy ra từ khi gặp hấn. Có lẽ hấn bày ra tất cả và đang diễn kịch với cô.

Ý nghĩ ấy làm Thi thấy tức. Rõ là hấn dàn cảnh từ việc mất kính để làm quen, đến việc hỏi địa chỉ để trêu cô đây mà.

Thi hấn học ném cái nhìn gay gắt về phía gã. Cô xẵng giọng:

– Anh trêu tôi đấy à? Đừng tưởng với ai anh cũng có thể giờ trò này ra, tôi chúa ghét những gã xảo trá như thế.

– Nói rồi, Thi cúi trá lại mảnh giấy cho hấn, cô bỏ đi một mạch chẳng buồn ngoái lại xem gương mặt của gã như thế nào:

Chỉ tội nghiệp cho gã thanh niên ngờ ngác trong theo mà không hiểu chuyện chi.

Thi bực mình nện gót vào nhà, sẵn dịp cô phát vào mông con chó Mina một cái khi nó đang quần quýt mừng cô.

Ông Trường, ba của Thi đang đọc báo cũng phải kéo nhẹ kiếng xuống ngó cô:

– Gì vậy? Vừa bước vào nhà đã kiếm chuyện rồi sao con gái? Cha! Chắc anh chàng nào thất hẹn rồi nên về nhà trút giận chứ gì.

Thi nhăn mặt phụng phịu theo kiểu coa cung:

– Ba này, còn chọc con nữa. Con vừa gặp một gã "điên" dưới cầu thang chưa đủ sao, bây giờ lại còn thêm ba.

Ông Trường tròn mắt thật tình hỏi:

– Thật sao? Máy anh bảo vệ đâu lại để cho tên điên đó đi quậy phá vậy? Còn con, nó có làm gì con không?

An Thi ngó cha, bắt giắc phì cười trước sự hiểu lầm của ông:

– Không phải đâu ba ơi! Tên này "điên" kiểu khác chứ không phải như mấy người điên bình thường.

Ông Trường ngẩn người rồi chột hiểu cũng cười theo. Ông trêu con:

– Ôi trời! Điên có kiểu này kiểu nọ nữa sao, còn gái?

– Sao không có hả ba! Điên bình thường đã làm người ta sợ, mấy tên điên kiểu mới này còn đáng sợ hơn.

Thi cười.

Ông Trường lắc đầu chịu thua, rồi bảo con:

– Thôi, vào chuẩn bị cơm nước với mẹ đi cô Nhà có ba người mà cô cứ học về trẻ thế này làm tôi chò cơm đói muốn rã ruột đây này.

– Ú, sao ba mẹ không ăn trước đi, chờ con làm gì cho đời.

Ông Trường ngó con gái, trách yêu:

– Coi kia, ba mẹ thương con mà lại bị trách có ngược đời không!

Thi cười nịnh cha:

– Con trách ba mẹ hồi nào đâu. Đó là lời khuyên của đứa con hiếu thảo chứ bộ.

– Lý sự quá đi cô. Mẹ mày không sinh cho tao một đứa con trai lại sinh ra nhỏ này để suốt ngày chỉ biết không nhèo, nịnh hót mẹ cha thôi.

Thi nguýt cha một cái thật dài:

– Ba nhớ nhé! Ba trọng nam khinh nữ, không thương con gái. Được rồi, để hôm nào mẹ bận việc, con không nấu cơm cho ba ăn, cho ba thấm thía thế nào là không có con gái.

Ông Trường bật cười xòa sau lời hăm dọa của Thi. Ông lắc đầu chào thua miệng lưỡi của con gái. Thi nhón gót bước vào trong sau cửa đùa với ba. Bất chợt cô nghe tiếng chuông cửa nên quay ra. Ông Trường vội bảo:

– Con ra xem ai đến thăm mình đây Thi?

Thi gạt đầu "dạ" một tiếng rồi nhanh chân bước ra mở cửa. Nhưng bất chợt cô lại sầm ngay nét mặt, lộ vẻ khó chịu khi bắt gặp vãn gã thanh niên nọ. Thật quá lắm rồi. Hắn còn dám theo cô về đây mà gọi cửa nữa ư?

– Tên này quả là đáng sợ!

Gã thanh niên lại tỏ vẻ bất ngờ khi gặp Thi, hắn nở môi cười ngượng ngập sau một phút lúng túng:

– Tôi lần theo địa chỉ trên giấy, không ngờ lại là ...

Thi cau mày đáp nhát gừng:

Anh khéo giả dờ lắm! Anh theo tôi về đây để làm gì hả? Tôi ghét thứ đàn ông có tổ ngờ nghịch để lấy lòng người ta lắm.

Gã thanh niên sượng người sau câu nói, của Thi. Hắn ấp úng mở lời bào chữa:

– Tôi nào có ý vậy. Tôi muốn hỏi đây có phải là nhà của ...

Câu nói của gã bị ngắt ngang bởi tiếng của Thi:

– Ở đây không có ai quen với anh cả.

Điển hình là tôi chẳng hề biết anh. Vậy mời anh đi cho.

– Ờ, tôi:

Gã thanh niên bất ngờ trước lời đỏi khéo của Thi, ú ớ chẳng biết nói câu gì cho tiện.

Giọng nói của ông Trường từ phía sau Thi vang lên kịp lúc cứu cánh cho gã:

– Ai thế, sao không mời vào nhà hả Thi?

– Là tên ...

Thi lớn tiếng định đáp lời cha nhưng lại ngậm miệng sau đó. Cô định bảo có tên điên cô đã gặp nhưng lại thôi vì e rằng xúc phạm hẳn quá đáng.

Ông Trường kéo kính cao lên ngó ra xem ai mà con ông lập lững chẳng nói.

Chợt một thoáng mừng vui trên gương mặt, ông reo lên:

– Ai như thằng Vĩnh.

Thi tròn mắt ngạc nhiên vội hỏi:

– Vĩnh nào vậy ba?

Ông Trường không đáp lời con mà mở rộng cửa, mừng rỡ:

– Quốc Vĩnh phải không? Đúng là mày rồi? Sao không vào nhà mà đứng đó hả con?

Gã thanh niên vừa ngỡ ngàng vừa mừng, lóng nga lóng ngóng đáp:

– Dạ, con đi tìm chú Hai.

– Chú biết! Từ hôm gặp được con, chú cứ trông mãi. Thế mà mày lặn đâu mất chẳng đến chơi làm chú buồn ghê.

Quốc Vĩnh cười xởi lởi:

– Dạ, tại con bận về quê.

Ông Trường trợn mắt "ò" lên:

– Về quê à? Vậy là chú. Có chuyện hỏi thăm ba mày dài dài rồi nhé! Vào đi con, vào đây với chú!

Ông Trường nắm tay đưa cháu kéo vào nhà liền sau câu nói. Quốc Vĩnh cười nhẹ nhìn Thi, ý như xin phép cô nhưng một nửa lại muốn trêu tức, rồi bước vào trong.

Thi vừa quê vừa ngỡ ngàng nên đưa mắt hậm hực liếc xéo sau lưng gã thanh niên một cái.

– Chẳng biết quen sao với gia đình cô mà ba lại tỏ ra vui mừng khi gặp hẳn đến thế?

Vừa vào đến ghế, ông Trường đã ấn Vĩnh ngồi xuống, miệng hồ hởi gọi vợ:

– Mẹ bé Thi ơi! Ra xem ai đến thăm vợ chồng mình nè!

Bà Trường từ sau nhà nghe tiếng chồng gọi cũng vội vã bước ra. Vừa thấy vợ, ông Trường đã chỉ vào Vĩnh không cho bà kịp hỏi:

– Em nhìn xem biết ai đây không?

Bà Trường nhìn cậu thanh niên trước mặt thoáng ngò ngợ, rồi khẽ kêu lên:

– Trông giống anh Ngọc ở Bạc Liêu.

– Chẳng lẽ là ...

– Là con của anh Ngọc chứ ai. Em có nhớ cái thằng Vĩnh ốm như que tăm lại còn cận thị không? Bây giờ nó đã cao to đến thế này đây.

Ánh mắt bà Trường sáng lên:

– Thằng Vĩnh, cái thằng mà vợ chồng Ngọc cứ đùa rằng cho nó làm con nuôi vợ chồng mình đây ư? - Rồi bà lại bước đến nắm tay Vĩnh mà ngắm kỹ - Quả thật em nhận không ra. Thằng nhỏ lớn bằng ngần này rồi cơ đấy.

Ông Trường cười vui nhắc lại:

– Mười mấy năm Xa quê rồi còn gì nữa.

Nó lớn hơn con Thi nhà mình những ba bốn tuổi chứ ít đâu.

Quốc Vĩnh ngượng ngừng trước nỗi mừng vui của hai vợ chồng người chú.

Anh cúi chào bà Trường mà mặt đỏ gấc như con gái.

Bà Trường vẫn chưa hết nỗi mừng vui, cứ mãi giữ chặt tay anh hết vuốt đầu rồi lại ngắm. Chợt bà lên tiếng nhắc lại chuyện xưa:

Hồi nhờ con cứ bám lấy cô, hết gọi má Hai rồi lại mẹ nuôi luôn miệng, còn nhớ không hả Vĩnh? Ở ... mà sao con biết được nhà cô chú ở đây mà tìm?

Vĩnh nhẹ cười, ôn tồn đáp:

– Dạ, con tình cờ gặp được chú Hai nên chú cho địa chỉ.

Ông Trường cũng gật đầu tiếp lời:

– Anh cũng quên cho em biết, anh gặp thằng Vĩnh mấy ngày trước ở khu cư xá này chứ đâu. Gặp anh, nó mừng rỡ nhận làng quen nhưng anh nào nhớ được.

Thế là nó nói là con của anh Ngọc, rồi ôn lại chuyện một lúc anh mới nhớ ra đấy chứ.

Vĩnh gật đầu cười đáp:

Tại chú không thay đổi mấy nên con mới nhận được chứ.

Bà Trường cười:

Chú Hai con là ông già khó tính nên đi tới đâu vẫn vậy, làm sao thay đổi được. À, con lên đây đã bao lâu rồi Vĩnh? Sao đến bây giờ mới tìm gặp cô chú?

– Dạ, con lên đây học cũng đã mấy năm nhưng nào biết được cô chú ở đâu mà tìm.

– May là gia đình người thân của thằng bạn con xuất ngoại để lại nhà cho nó.

Thế là nó rủ con đến cùng ở, nhà cũng ở khu cư xá này nên con mới gặp được chú.

Ông Trường chen lời:

– Vợ chồng anh Ngọc sau này sẽ không biết mấy em ạ. Thằng Vĩnh đang theo chương trình cao học, chẳng mấy chốc trở thành thạc sĩ rồi lên tiến sĩ chứ chẳng chơi.

Quốc Vĩnh cúi đầu ngượng ngập vì lời khen của chú. Bà Trường vội cười cất giọng đùa vui:

Học quá nên đã cận nó lại càng cận hơn. Anh không thấy kính của nó đã dày hơn kính của anh rồi à.

Ông Trường phá lên cười giòn rồi lại nói:

Nhắc đến mắt kính của thằng Vĩnh, anh mới nhớ. Con bé Thi hồi nhỏ mỗi lần qua nhà anh Ngọc chơi là cứ đánh cắp cặp mắt kính của thằng Vĩnh mang về nhà giấu.

– Báo hại thằng Vĩnh phải chịu đòn oan. À! An Thi đâu nhỉ? Thi ra mừng anh Vĩnh con nè?

Tiếng gọi của ông Trường làm Thi nấp sau cửa buồng tự nãy giờ giật thót người, chẳng biết tính sao. Tự nãy giờ đứng sau nghe lén, cô không khỏi ngỡ ngàng khi biết được gã thanh niên kia chẳng ai khác là tên Quốc Vĩnh gây nhom ngày nào. Cái tên mà vẫn hay cùng cô tranh giành quà bánh để rồi cuối cùng phải cúi mặt buồn xo chào thua vì tính khốc nê của cô. Hấn bây giờ đã cao lớn thế này rồi ư? U, mà Thi cũng chẳng đã lớn rồi còn gì! Ai ngờ được, rõ là Thi đã quá nhảm.

Cô cứ ngỡ hấn là một gã lì lợm muốn theo đuôi, nào ngờ hấn lại là ... Hấn thật tình mà cô lạ nghĩ khác.

Tiếng cha lại vang lên lần nữa réo gọi Thi, làm cô khó xử. Ra chẳng được mà trần cũng chẳng xong. Ra thì muối mặt với hấn à! Xấu hổ chết đi mất. Hấn đâu phải gã khờ mà không hiểu những lời Thi nói lúc nãy. Rồi hấn sẽ cười vào mặt, lúc ấy cô chỉ có nước độn thổ mới mong thoát được sự chế giễu của hấn.

Nhưng nếu không ra thì cũng khổ, ba mẹ cứ réo mãi. Biết làm sao đây, trời ạ!

– Cô bé Thi này gặp anh Vĩnh mắc cỡ hay sao mà gọi mãi chẳng ra vậy kia.

Ông Trường lại nhắc nhở làm Thi chẳng ra chẳng được. Cô lê từng bước chân bước ra xụ mặt ra về phiên hà:

– Con đang bận lắm! Ba gọi con chi vậy?

Bà Trường cười vui nắm tay con đến gần, đáp thay ông:

– Bận gì cũng để đó? Con nhìn này nhớ ai đây không? Đây là Quốc Vĩnh.

Anh Vĩnh con bác Ngọc ở quê nội hồi trước đó con.

Thi gật đầu lí nhí:

– Con nhớ rồi?

Ông Trường bật cười, nói cùng Vĩnh:

– Vĩnh này! Chú chắc con cũng nhớ con bé Thi lí lắc này chứ? Con xem, nó bây giờ cũng lớn bằng này rồi nè. Nhưng to xác thế chứ vẫn không nhẽo như ngày nào thôi.

Thi then thùng dò mặt, cô giậm chân trách móc:

– Ba kỳ! Sao ba nói xấu con?

Ông Trường vờ nhăn mặt nhưng lại trêu con:

– Thật oan cho ba. Chưa chi con đã chứng minh lời ba nói rồi còn gì.

– Ủ, con ...

Thi phụng phịu dỗi hờn, cô đưa mắt ngó qua Quốc vĩnh, bắt gặp anh đang nhìn cô, nhẹ mím cười. Nụ cười ấy chẳng xoa dịu được Thi, mà càng làm cô tức thêm. Cô nhìn mẹ cầu cứu:

– Mẹ à! Ba nói xấu con sao mẹ không bênh vực.

Bà Trường cười địu dàng, nhìn con:

– Thôi, không qua mà chào anh Vĩnh đi con! Con gái lớn rồi, phải giữ ý tứ chứ con!

Thi nhìn mẹ, cô tỏ ra bướng bỉnh nhưng rồi cô cũng miễn cưỡng gật đầu chào Vĩnh:

– Anh Vĩnh đến chơi!

Vĩnh cười nhẹ, nụ cười làm Thi thấy ghét lạ? Giọng anh đầy chân tình:

– Cám ơn Thi? Vậy là Thi đã tin mình thật sự quen nhau rồi nhé!

Ông Trường ngó Vĩnh, vẻ ngạc nhiên:

– Úa! Vậy ra hai đứa gặp nhau trước rồi à?

Vĩnh gật đầu đáp lời ông:

– Dạ, cũng tình cờ thôi. Con gặp Thi ở cầu thang lầu bốn. Thoạt đầu con đã cảm thấy quen, nhưng nghĩ mãi chẳng nhớ là ai.

Ông Trường bật cười, nói cùng vợ:

– Thành vậy mà trí nhớ tốt quá em nhỉ?

– Nhận ra được anh thì chẳng nói làm gì, cả con bé Thi lúc ra đi cũng chỉ mới tám tuổi, thế mà nó vẫn nhớ được.

Bà Trường cũng cười rồi nói:

– Thế mới nói! Chỉ có cha con là trí nhớ dở tệ, gặp người quen mà chẳng nhớ làm người ta hiểu lầm tấm lòng mình thay đổi. Mấy lần em bị ca cẩm vì chuyện cha con anh mãi.

Thi vội cất giọng phản đối:

– Mẹ à. Chỉ có ba thôi chứ chẳng phải con đâu nghen.

– Khéo bào chữa! Mẹ chắc chắn khi này con cũng chẳng nhớ ra được anh Vĩnh. Nếu không, con đã dẫn anh về nhà mình rồi.

– Ô, con ...

Thi áp úng chẳng biết đáp lời sao. Cô liếc qua Vĩnh, thấy anh đang cười nhìn cô làm Thi phát ngượng. Chẳng biết hẳn đang, cười chế nhạo hay có ý gì khác nhỉ?

Thi nhìn mẹ phụng phịu chống chế:

– Mẹ này? Con xa quê đã lâu. Với lại, hẳn ... ơ, anh Vĩnh cũng lớn rồi chứ bộ.

Làm sao con nhớ cho được.

Quốc Vĩnh cũng lên tiếng đỡ giùm Thi:

– Dạ, tại khi này con làm rớt kính nên có cản trở đường Thi đi, sau đó lại nhận làm quen nên có lẽ vì thế làm Thi nghi ngờ cho là kẻ xấu.

Ông Trường thú vị cười xòa, dài giọng:

– Con nhỏ này đọc báo cảnh giác riết rồi nhiễm nặng. Con đừng trách nó, Vĩnh!

Thi nhăn mặt kêu lên:

– Ba kỳ? Con nghi ngờ vậy không tốt sao?

Ông Trường dàn hòa:

– Ừ, tất lắm con gái.

Thi ngó cha mẹ, phụng phịu:

– Ba trêu con hoài. Thôi, con vào trong à!

Thi quay mặt giận dỗi bước vào trong, cô không quên liếc mắt nguýt Vĩnh một cái dài cho bõ ghét. Anh nhìn theo cô ngượng cười mà không hiểu mình đã làm chi nên tội cho Thi ghét như vậy.

Minh Phương dựng xe vào sát góc nhà như thói quen, cô đưa mắt nhìn sang nơi thường để xe của Uyên. Chiếc Max nhỏ của cô bé chẳng còn đấy nữa.

– Con bé đi đâu vậy kia?

Một thoáng thắc mắc trong đầu Phương, trưa nay có giờ học của Khánh Uyên, chẳng lẽ cô nhỏ quên hay sao mà bỏ đi đâu mất?

Hay là xe cho ai mượn, còn cô nhỏ ngủ trưa rồi cũng nên? Nghĩ thế, Phương nhẹ chân thả bước lên từng nấc thang. Cái yên tĩnh của ngôi nhà dường như quá quen thuộc đối với cô Phương biết chẳng có ai ngoài bà nội của Uyên cùng cô nhỏ và chị người làm ở nhà vào giờ này. Vì thế, cô chẳng thấy ngại gì lắm, tất cả đều quen thân.

Một tiếng xoảng lớn chợt vang lên từ hướng phòng Uyên, Phương giật mình dừng bước, hướng mắt nhìn lên chẳng rõ chuyện gì. Rồi sực tỉnh, cô nhanh chân bước vội lên phòng. Vừa đặt chân trước thềm cửa Phương đã nghe một tiếng "phịch" ngay dưới chân. Cô nhận ra đó là cây chổi quét nhà mà ai đó vừa mạnh tay ném xuống.

Đưa mắt nhìn vào trong, Phương thấy li ti nào là những mảnh kiếng bể lớn nhỏ ... và ngay nơi chiếc bàn học của Uyên, Phong Hải đang nhăn nhó về đau đớn rút mạnh mảnh kiếng nhỏ ra khỏi bàn chân. Những dòng máu vọt trào ra thoáng chốc. Phương khẽ nhăn mặt ngán sợ. Nhận ra sự có mặt của Phương, Hải cố gắng mỉm cười nhưng đau quá, anh lại đáp bằng cái nhăn mặt và vội lên tiếng:

– Phương đừng vào! Cần thận kéo giẫm phải miếng thủy tinh như tôi đây!

Phương thoáng chau mặt, nhìn anh:

– Chú ... sao vậy? Máu ra nhiều quá.

Hải gượng cười:

– Không sao. Tôi lấy đồ băng lại là xong. Phương chờ nhé, để chốc tôi dọn dẹp rồi hãy vào.

Nói thế, Hải nhón chân định bước đi tìm bông băng cầm máu, nhưng gương mặt anh lại thoáng nhăn về đau đớn.

Phương vội xua tay kêu lên:

– Chú đừng bước đi, máu ra nữa rồi. Để Phương đi lấy cho.

Hải nhìn cô, áy náy:

– Ó, Phương lấy giúp tôi vậy.

Phương gật đầu ngó chân anh về lo ngại rồi mới bước đi. Hải vội nói với theo:

Tủ thuốc ngay dưới chân cầu thang lầu đây Phương:

Phương dừng cho mẹ tôi hay, bà đang ngủ, biết được sẽ rộn chuyện lên đây.

Phút chốc, Phương đã trở lại với mọi thứ trên tay. Cô đưa vội cho Hải rồi dè dặt hỏi:

– Chú xem còn thiếu gì nữa không?

– Cám ơn Phương, có lẽ đủ rồi.

Vừa đáp, Hải vừa cúi xuống lau vết thương. Nhưng đôi tay vụng về của anh cứ mãi loay hoay vội mở bông băng mà chẳng làm gì được. Hải hết vút miếng bông này lại đến miếng bông khác mà vết thương thì cứ rỉ máu ra thêm. Phương ái ngại ngó anh rồi nhỏ giọng:

– Hay để tôi giúp chú.

Hải gượng cười đưa mớ bông băng cho Phương:

– Vâng. Phương giúp tôi hộ. Bọn đàn ông chúng tôi quả là tệ.

Phuong nhẹ cười không nói, đôi bàn tay cô khéo léo thuần thục như một y tá, tắm thuốc, nhẹ lau rửa vết thương cho anh và thoáng chốc cô đã băng xong vết đứt.

Hải nhẹ đưa chân lên sẫm soi nhìn rồi đùa giọng:

Phuong băng vừa gọn lại vừa đẹp. Thế này chắc tôi chỉ còn cách lò cò mà đi để không làm bẩn và mất vẻ đẹp của Phuong đã băng cho.

Phuong cười chống chế:

– Do quen tay thôi. Mấy đứa con của Phuong thích chạy nhảy nên bị thương hoài, vì thế Phuong phải băng cho chúng. - Rồi Phuong lại đùa giọng - Nhưng chú cũng nhớ không nên đi nhiều. Nếu không chân sẽ lâu lành vết thương và có thể nhiễm trùng nữa đấy.

Hải vội lắc đầu đáp:

– Vết thương nhỏ xíu thế này sẽ chẳng làm gì được tôi đâu, Phuong ạ. Chân tôi là chân đi, bắt tôi phải ngồi lì ở nhà tôi không chịu nổi đâu.

Nói thế và như để chứng minh, Hải vội đứng lên nhón bước, bước đi đến chỗ cây chổi.

Nhưng anh lại nhăn mặt ngồi phịch trở lại và nhận ra nơi lộp băng có một chút máu ứa ra thắm đỏ.

Hải chặc lưỡi:

– Chết thật! Chẳng lẽ tôi phải ngồi nhà như lời Phuong nói sao?

Phuong cười, đùa giọng:

– Không đâu? Chú có thể cò cò đi được mà. Nhưng phải để tôi dọn đồng mảnh vỡ này mới được.

Phuong cầm chổi gom lại những miếng kiếng bể, cô rà thật kỹ sợt còn sót lại những mảnh nhỏ li ti. Đến lúc này Phuong mới nhận ra chiếc bảng đen treo trên tường đã được hạ xuống tự lúc nào. Và thay vào đó là chiếc bảng mica trắng thường dùng với bút lông xóa.

Có lẽ là Hải đã thay nó!

Phuong trầm nghĩ và cũng đoán ra được mảnh vỡ này là do sự bất cẩn của anh gây ra.

– Phuong thấy có được không? - Giọng Hải chột hỏi.

Phuong đang nghĩ miên man, giật mình hỏi lại:

– Được gì kia chứ?

– Vâng, lớn hơn và chắc là đẹp hơn chiếc bảng cũ. Chú vừa thay cho Khánh Uyên đấy ư?

Hải gật đầu rồi lại chép miệng thở ra:

Cũng chính cái bảng này mà gây ra lảm chuyện. Hết vỡ kiếng rồi lại đứt chân. Phuong biết không, tôi đã phòng hờ nên gỡ kiếng xuống thật kỹ càng. Ai ngờ khi làm xong bước xuống lại đạp ngay nhằm nó làm bể toang. Vội quay đi tìm chổi thì lại giẫm phải một mảnh thủy tinh vỡ mới ra thế này.

Phuong mỉm môi cười, nhẹ giọng:

– Nhưng bù lại chú đã làm một công việc có ý nghĩa cho Uyên. Tôi nghĩ con bé sẽ vui và không trách cứ chú đâu.

Hải rút vai cười:

– Được như Phương nói cũng đỡ. Con bé này rắc rối lắm?

Phương cũng chỉ lắc đầu cười. Rồi chợt nhớ, cô lại hỏi:

– Khánh Uyên đi đâu rồi? Sao chẳng thấy cô bé ở nhà vậy chú?

Nghe Phương hỏi, Hải vội vỗ trán kêu lên:

– À quên! Cô bé mắc bận đi thăm cô giáo bị bệnh nên nhờ tôi nhắn với Phương ngồi chờ. Chắc chắc lát con bé cũng về tới, Phương ạ.

Phương nhẹ gật đầu như đã hiểu. Cô đưa mắt nhìn anh và bắt gặp ánh mắt anh cũng nhìn cô vẻ khó hiểu.

Phương vội quay mặt đi, lảng chuyện khác:

– Để tôi thu dọn những thứ này. Ngồi không chờ bé Uyên cũng không ích gì:

– Thật làm phiền Phương quá.

Phương cẩn thận cho bao giấy đựng thủy tinh vỡ vào sọt rác gần đấy, rồi quay lại cười:

– Chú có cần gì nữa không để Phương làm hộ một thể.

Hải lắc đầu đáp:

– Không còn gì nữa đâu Phương. Phương giúp tôi bấy nhiêu đã là tốt lắm rồi.

Phương nhẹ ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó buông lời:

– Tôi cứ tưởng hôm nay chú sẽ không có ở nhà.

Hải ngó cô, hỏi:

– Sao Phương lại nghĩ như thế?

Phương cười xởi lởi:

– Bởi vì thường thì cứ một ngày tôi gặp chú thì ngày sau chú sẽ chẳng có ở nhà.

Hải bật cười hóm hỉnh:

– Thì ra Phương lấy tôi để làm thời khóa biểu đi dạy. Thường thì cách nhật tôi mới về nhà một lần. Nhưng dạo này tôi bị kiểm soát chặt chẽ lắm, Phương ạ.

– Chú sẽ càng bị cấm cung hơn nữa vì cái chân bị thương này cho xem.

Phương đùa giỡn.

Phong Hải chỉ còn biết ngó vết thương mà cười. Những lời khách sáo cũng qua mau nhường lại bầu không khí im lặng của hai người. Cả hai chẳng biết nói gì với nhau nữa khi mà trong họ lắng lại những phút suy nghĩ riêng.

Bất giác, Hải lại nhìn Phương, dò hỏi:

– Gia đình Phương chắc có nhiều anh chị em lắm hở?

Phương ngó anh dò xem ẩn trong câu hỏi ấy có ý gì khác không. Nhưng cô cũng không giấu giếm:

– Cũng không nhiều, chỉ có Phương và hai đứa em, một trai một gái nữa thôi.

Ánh mắt Hải chợt thoáng thất vọng làm Phương khó hiểu. Hải lại chợt hỏi:

– Chắc Phương là chị cả trong gia đình?

– Bây giờ là vậy, nhưng trước kia thì không. Tôi có một người chị. Nhưng chuyện gia đình của tôi buồn lắm, chú nghe lại buồn lây cho xem.

Phương đáp thế rồi nhìn Hải. Hải chỉ nhẹ cười chống chế cho sự tò mò của mình. Rồi khẽ nhìn cô, anh buông lời:

– Có lẽ vì thế mà tôi thấy Phương cô đơn làm sao ấy!

Phương lắc đầu:

– Phương có nhiều bạn lắm đó, tại chú không biết thôi. Thường thì những ai nhiều bạn sẽ không thấy cô đơn, chú ạ.

– Không chắc đâu Phương. Như tôi đây, nhiều bạn nhưng vẫn thấy cơ đơn.

– Có lẽ tại chú chưa chịu lấy vợ nên thấy cô đơn.

Hải bật cười khi khi nghe Phương trêu:

– Ai nói với Phương tôi không chịu cưới vợ? Tôi muốn lắm chứ nhưng chẳng ai thèm lấy tôi thôi. Họ chê tôi già.

– Vậy thì chú nghe lời bà nội của Uyên, lấy một cô mà bà chọn cho chú là xong.

– Con bé Uyên này thóc mách thật.

– Chuyện bí mật của chú mà nó cũng tiết lộ!- Hải vờ nhăn mặt trách móc Khánh Uyên.

Phương cúi mặt khẽ cười khi nhớ lại những lời Uyên nói về Hải. qua tiếp xúc nhiều lần mỗi khi đến đây, cô thấy anh cũng không có gì đáng ghét ngoài cái tính lông bông ưa trôi nổi.

Bất chợt, Hải lại hỏi:

– Phương và cô bạn thân đang cùng theo học ngành kinh tế ngoại thương à?

Phương gật đầu:

– Vâng. Nhưng sao chú biết?

Hỏi thế nhưng Phương biết câu trả lời của anh sẽ quá thừa đối với cô, vì Phương quá rõ con bé Uyên chính là "xa lộ thông tin" giữa Hải và cô chứ chẳng ai khác.

– Nghe nói Phương có thi vào Mỹ thuật sao lại không học? Tôi thấy bức vẽ Phương tặng cho sinh nhật bé Uyên tuyệt đẹp lại đạt dào cảm xúc.

Phương cười, một nụ cười khiêm tốn:

– Tôi nguếch ngoác vẽ để có quà tặng cho bé Uyên chứ chẳng xuất sắc như lời chú khen. Còn việc tôi không theo học hội họa thì có rất nhiều nguyên do.

Nhưng có lẽ cái chính là tôi không thích.

– Phương thật lạ! Thường thì những người biết vẽ, ai cũng yêu thích và rất say mê hội họa, còn Phương thì ...

Phương nhẹ nở nụ cười buồn:

– Do chú không hiểu, hội họa là một môn nghệ thuật, vì lẽ đó họa sĩ là một nghệ sĩ.

Mà người nghệ sĩ thì lại rất đa cảm và say mê sáng tạo, sống chết theo khát vọng của mình. Nhưng điều đó lại là bất hạnh cho gia đình chúng tôi.

– Bất hạnh? - Hải tròn mắt ngạc nhiên.

Phương ngẩng nhìn anh chớp mắt:

– Chú có sợ không khi biết được dòng họ tôi có đến hai người tự tử?

Hải mở to mắt nhìn Phương, kinh ngạc thật sự. Phương khẽ cười, giọng cô buồn buồn:

– Cha tôi là một người yêu hội họa. Nhưng khôn nổi ông phải lén lút theo học vì bị sự cấm đoán của ông bà tôi. Họ muốn ông phải là nhà kinh doanh giỏi để gánh vác sản nghiệp của gia đình. Thế là ông trở thành một nhà doanh nghiệp trong sự đa cảm của một nghệ sĩ Ông vừa làm vừa vẽ và muốn phát triển song hành hai cái nghiệp của ông. Nhưng ở đời không có cái gì như người ta mong muốn.

Thương trường khắc nghiệt, còn ông luôn đem sự đa cảm của người nghệ sĩ ra mà tranh đấu Thế là bị lừa gạt, bị mất trắng tay và có nguy cơ phải ngồi tù, trong khi đó những tác phẩm của ông vẽ cũng chẳng gây được tiếng vang gì trong giới hội họa. Tuyệt vọng, buồn chán, ông tìm đến cái chết như một điều tất yếu, một lối thoát cho riêng mình.

Phương im lặng sau khi kết thúc câu chuyện:

Cô hít một hơi dài để dần xúc động.

Giây lát cô ngẩng nhìn Hải, thấy anh cũng đang im lặng trong tâm trạng như cô. Phương cười trong ánh mắt long lanh ngấn nước, nói như đùa.

– Nếu muốn trở thành một nhà văn, chú có thể lấy đây để viết thành một thiên truyện.

– Bây giờ chú đã hiểu vì sao tôi không muốn theo ngành Mỹ thuật rồi chứ?

– Ánh mắt Hải như thông cảm chia buồn, anh nhẹ nói:

– Chuyện gia đình Phương buồn thật. Bất hạnh quá lớn phải không Phương?

– Lúc ấy tôi chun đủ lớn để hiểu biết thế nào là nỗi đau mất cha. Cái chết của cha không gây đau đớn cho tôi bằng cái chết của người chị thân yêu sau này.

– Chị của Phương ...

Hải vụt kêu lên rồi im lặng không nói tiếp Phương vội nhìn anh dò hỏi:

– Có gì đáng kinh ngạc lắm sao trong cái chết của chị tôi?

Hải lắc đầu chống chế:

– Ồ không! Tôi bất ngờ khi biết rằng chị của Phương cũng tìm đến cái chết.

Có lẽ cô ấy còn rất trẻ?

Phương gật đầu đáp:

– Vâng, còn rất trẻ. Chị Minh Phương của tôi đang ở tuổi với bao mộng ước rạng ngời. Thế mà chị đã ra đi, ra đi vì sự khắt khe ép buộc của gia đình. Mà đau đớn hơn là sự phụ bạc của người yêu, điểm tựa cuối cùng của chị. Chị tôi yêu hấn với một tình yêu thánh thiện, tin tưởng tuyệt đối vào người mình yêu đến mù quáng và đến chết vẫn còn yêu, vẫn tin hấn không phải là người phụ bạc.

Đôi môi Hải mấp máy sau những lời Phương nói. Anh khẽ gọi tên người con gái Phương vừa kể:

– Minh Phương ...

– Minh Phương, cái tên đẹp quá phải không chú? Cả con người cũng vậy. Cái chết của chị gây cho tôi một cú sốc. Tôi căm ghét gã đàn ông bội bạc ấy. Tôi muốn hấn phải bị trừng phạt, đau khổ suốt cuộc đời này để trả nợ cho cái chết của chị Phương tôi.

Hải xúc động nói lạc giọng:

– Vâng. Tên ấy đáng bị trừng phạt cho cái chết của chị Phương. Và còn hơn thế nữa, hấn phải có trách nhiệm vì những việc mình đã làm.

Phương lắc đầu:

– Cái trách nhiệm ấy chẳng ai cần của hấn đâu. Đó chỉ là một sự giả dối trắng trợn.

Giọng Hải chột trầm xuống:

– Con người có lúc cũng phải thay đổi chứ Phương. Nếu có gặp lại, hãy cho hấn một cơ hội.

Giọng Phương chua xót:

– Một cơ hội? Hấn đã chẳng cho chị tôi một cơ hội để được sống và được yêu, thì tại sao tôi phải cho hấn một cơ hội.

Hải nhìn cô, lắc đầu:

– Phương nguyên tắc quá! Ở đời có những cái mà mình muốn không được đâu Phương.

Phương khẽ cười không đáp, rồi chợt nói bông đùa:

– Chú thấy dòng họ tôi có giống dòng họ Hemingway nổi tiếng không? Bế tắc cuộc đời là tìm đến cái chết. Có khác chăng là họ chết bằng súng, còn người thân tôi lại chết bằng dục chất. Mà biết đâu sau này có buồn khổ, tôi cũng sẽ tìm đến cái chết dịu êm ấy.

Hải không cười nổi trước những lời Phương nói, anh nghiêm giọng:

– Tôi không tin là Phương chọn cái chết như thế. Phương là người bản lĩnh, tôi mong rằng chẳng phải vì phút tuyệt vọng mà Phương làm như thế. Phương chẳng phải đã từng đứng vững khi chia tay với người yêu đó sao!

Phương tròn mắt ngạc nhiên sau lời Hải nói, cô không hiểu tại sao anh biết được điều này. Cô chưa từng nói chuyện tình cảm của mình cho Uyên nghe mà?

Hải nhẹ cười, nheo mắt:

– Những điều về Phương, tôi đều biết.

– Đó là bí mật.

Phương chưa kịp hỏi Hải gì thêm thì cô đã nghe tiếng kèn bóp “tin tin” từ dưới sân nhà. Đưa mắt nhìn qua cửa sổ, Phương thấy con bé Khánh Uyên đang dắt xe vào nhà và nheo mắt vẫy tay chào cô từ dưới. Cô bé thật hồn nhiên và đáng yêu làm sao ấy!

Chiếc xe đạp chậm chậm chuyển động rồi đều vòng quay trên đường nhựa, gương mặt Minh Phương thoáng chút thư giãn sau giờ triết học căng thẳng. Đã năm giờ rưỡi hơn không phải là sớm, nhưng Phương vẫn chưa muốn về nhà ngay bây giờ. Cô muốn có chút thời khắc của riêng mình để suy tư nghĩ ngợi, để tự do thả hồn trong thế giới mơ của mình.

Lâu lắm rồi, Phương mới có được giây phút thư thái như chiều hôm nay. Có lẽ vì tối nay cô được nghỉ giờ dạy cũng nên, mà cũng có thể do áp lực tinh thần của Phương đã vơi bớt.

Nghĩ cũng lạ, không hiểu tại sao lúc gần đây dượng của Phương bỗng trở nên thay đổi hẳn. Cái tính độc đoán khắc nghiệt cô hữu biến đâu mất, thay vào đó là sự ân cần trầm tĩnh của người cha độ lượng. Quả thật đó là một bất ngờ ngoài suy tưởng của Phương. Có lẽ do cô có quá nhiều thành kiến với ông nên thấy sự thay đổi ấy lớn đến thế chẳng? Hay trong ông còn có một bí mật gì khác mà cô chưa rõ? Phương cũng chẳng biết. Cô đã suy nghĩ không biết bao nhiêu lần mà vẫn chưa lý giải được thái độ lạ kỳ ấy.

Nhưng mặc kệ, miễn sao từ nay cô không phải sống trong bầu không khí xám xịt của những ngày qua là được rồi.

Tay lái Phương rẽ hướng về con đường quen thuộc. Phương so vai chắc lưỡi. Chẳng hiểu sao mình lại trên lối rẽ về nhà? Có lẽ do thói quen quán tính.

Đi mãi rồi quen nên chẳng cần sự định hướng trong đầu.

Dừng xe ngay đầu ngõ, Phương bước xuống dắt bộ vào trong, cô loáng thoáng nghe tiếng bàn cãi gì đó giữa mẹ và dượng.

Tiếng của dượng chọt vang lên:

– Bà là mẹ của nó. Chuyện này bà nói với nó sẽ hay hơn.

Giọng yếu ớt của mẹ đang chống chế.

– Tôi sợ nó sẽ không chấp nhận. Ông biết đấy, Minh Phương không phải là đứa dễ bảo. Và lại, cái chết của Minh Phương ...

Tiếng dượng vội nạt ngang:

– Thôi đi, sao cứ nhắc mãi lại chuyện xưa. Tôi biết đó cũng là một phần lỗi của mình. Bà thấy với con Minh Phương, tôi có đối xử gì quá đáng nữa không?

Nhưng lần này thì khác, bà cũng biết họ rất xứng đáng với nó mà.

– Nhưng nó rất ngang bướng. Tôi sợ càng ép buộc nó càng chống đối.

– Bà thì lúc nào cũng việc chưa làm đã sợ. Đây không phải là chuyện ép buộc, mà là tìm kiếm hạnh phúc cho nó.

Phương khẽ đàng hắng ngầm bảo là mình đã về Tiếng bàn cãi vội dứt ngang. Phương cho xe dừng ngay vào góc sân mà lòng không khỏi thắc mắc nghĩ ngợi về cuộc trao đổi của mẹ và dượng. Ông bà đang có ý định gì nữa đây? Sao lại liên quan đến cả cô kia chứ?

Bước vào nhà trong suy nghĩ rối rắm, Phương bỗng giật mình khi nghe tiếng reo của bé An:

– A, chị Phương đi học về.

Phương bật cười trước vẻ hớn hờ của em.

Cô trêu:

– Làm gì mừng dữ vậy? Hôm nay chị không có mua bánh đậu nhóc.

Con bé vội xụ mặt phụng phịu:

– Ừ, người ta muốn kêu chị ăn cơm chứ bộ. Bữa nay nhà mình ăn cơm ngon lắm.

– Vậy hả em? Chắc phải xin lỗi bé An rồi. Đâu xem đồ ăn ở đâu ngon dữ vậy ta.

Con bé An cười híp mắt:

– Em nói rồi mà! Đồ ăn này do ba mua đó, ngon lắm. Sắp tới nhà mình còn được ăn đám cưới nữa cơ. Ngon hơn cái này nhiều.

Tiếng ông Khang - dượng của Phương vội vàng vang lên nạt bé An.

– Im nào! Ăn cơm nhanh lên rồi ra ngoài chơi. Con nít xía chuyện người lớn, ba đánh đòn bây giờ.

Đang huyền thuyên, con bé chột xiu xuống sau tiếng la của cha. Nó thiu thiu ngồi ăn hết phần cơm còn lại.

– Kìa bà. Con nó đang chờ nghe, sao bà không nói?

Bà Khang bối rối nhìn con, mở lời:

– Phương à! Chắc con cũng biết Sĩ Hưng con của bác Sang? Nó bảo nó thương con lâu lắm rồi nhưng không dám nói. Bây giờ sự nghiệp vững vàng, nó trở về đây xin hỏi cưới con.

Phương mở to mắt sùng sốt:

– Hỏi cưới con ư?

– Ông Khang gật đầu chậm rãi đáp thay lời vợ:

Dượng thấy Sĩ Hưng nó cũng được, dáng vẻ đẹp trai, công danh sự nghiệp lại vững vàng. Ai làm vợ nó thật là hạnh phúc.

Phương khó chịu trước câu nói vào của dượng. Cô nhìn mẹ dò hỏi:

– Mẹ đã trả lời sao với người ta?

Bà Khang cúi mặt lẩn tránh ánh mắt của con:

– Ó, mẹ ....

Ông Khang vội nói:

– Mẹ con đã đồng ý với họ rồi. Bây giờ hỏi ý kiến con xong là tiến tới hôn nhân.

Phương xẵng giọng gắt:

– Hỏi ý kiến con? Dượng và mẹ đặt con trước chuyện đã rồi thì đúng hơn.

Sao hai người có thể chấp nhận trong khi con không hay biết chuyện gì?

Ông Khang chống chế:

– Họ bảo cần biết sớm để còn có thời gian chuẩn bị. Với lại, dượng và mẹ thấy họ là bạn tốt của ba con. Sĩ Hưng cũng đang hoàng nên mới chấp nhận với mong muốn con được hạnh phúc.

Ánh mắt Phương nhìn ông chăm chăm, gay gắt:

– Hạnh phúc? Thưa dượng, con đã lớn, đủ sức để tìm kiếm hạnh phúc cho chính mình.

Nếu con không làm thì đây là ý kiến của dượng, còn mẹ thì chỉ việc gạt đầu cho phải lẽ. Bà Khang khế giọng rầy con:

– Minh Phương! Con không được nói với dượng những lời như thế!

Ông vội gạt ngang:

– Cứ để nó nói! Phải, sự thật là vậy.

– Nhưng có gì sai trái khi tôi muốn lo cho hạnh phúc của cô.

Ông quát mắt nhìn Phương sau câu nói.

Phương khế cười "hừ" trong giọng:

– Tôi chưa từng nghĩ đến sẽ được dượng lo lắng cho hạnh phúc. Nhưng nếu cảm tính của tôi không làm thì cái hạnh phúc ấy đến từ một cuộc trao đổi sòng phẳng qua hôn nhân.

Ông Khang thoáng sững sờ nhìn Phương rồi gạt gạt đầu:

– Phải. Thế lỗi sao? Tôi có gì quá đáng khi muốn có một cơ sở nhỏ để nuôi sống gia đình này:

Tất cả những thứ ấy cho tôi à?

– Hay là cho mẹ, cho em của cô?

Phương lắc đầu đáp:

– Dượng không có quyền đó. Tôi không phải là món đồ để các người tự ý mua bán đổi chác. Cái chết của chị Phương chưa đủ cho dượng nói lời hỏi cái hay sao.

Ông Khang vụt lên tiếng:

– Ừ, thì đó là lỗi của tôi. Nhưng nay đã khác, người tôi cợn cho cô có gì không xứng đáng? Đó chẳng phải là một gã què quặt, cũng không là một tên già khù để.

– Tôi không nói đến chuyện xứng hay không xứng ở đây. Tôi muốn mình được quyền lựa chọn, được quyền quyết định hạnh phúc cuộc đời mình. Tôi không chấp nhận bất cứ một sự áp đặt nào, thưa dượng.

Ông nhìn Phương, cay cú đáp giọng:

– Tôi biết cô đã lớn, đã đủ suy nghĩ độc lập rồi phải không? Uống công tôi thật. Uống công tôi xúc tép nuôi cò ...

Phương lại lắc đầu buông giọng:

– Tôi chưa bao giờ quên ơn dưỡng đã nuôi tôi bấy lâu. Phải nói là nhờ dưỡng thương mà chị em tôi không bị đưa vào cô nhi viện. Nhưng nếu có thương thì thương cho trót. Hãy cho tôi có được sự bình ổn tinh thần.

Ông lớn tiếng gạt ngang:

Tôi cần sự bình ổn của gia đình này hơn. Cô thấy đấy, đã bao năm âm đạm, lo toan triền miên. Tôi muốn thoát khỏi cảnh này. Còn cô, cô đành lòng nhìn cảnh mẹ cô cứ mãi vất vả, em 'cô thêm thường mọi thứ hay sao?

Bà Khang nhìn con, dịu giọng van lơn:

– Minh Phương! Con hãy nghe lời mẹ và dưỡng, cuộc hôn nhân này sẽ rất tốt đẹp. Mẹ tin là vậy! Sĩ Hung yêu con, nhất định nó sẽ mang đến cho con hạnh phúc.

Phương nhìn mẹ một thoáng:

– Có thể là Sĩ Hung tốt. Nhưng nếu con đến với anh ấy thì cũng phải bằng một tình yêu, mẹ ạ. Chỉ cần yêu nhau, con sẽ tự nguyện đến với Hung mà không cần bất cứ sự trao đổi bán chác nào.

Bà Khang cố phân giải:

– Con đừng hiểu sai. Đây không phải là một cuộc đổi chác mà tự ý họ muốn giúp đỡ gia đình mình. Tình yêu sẽ đến sau hôn nhân, sau những năm tháng mặn nồng nghĩa chồng vợ.

Phương khẽ cười buồn:

– Thế mẹ đã yêu ba con bao giờ chưa?

Bà Khang sửng nhìn con một thoáng rồi cúi mặt lảng tránh. Phương nhìn mẹ, ánh mắt lần đầu xót:

– Mẹ chưa yêu ba con bao giờ cả. Mẹ lấy ba là do sự sắp đặt của ông bà.

Đáng lẽ mẹ phải cứng rắn đấu tranh cho hạnh phúc của mình. Mẹ lấy dưỡng thì hay biết mấy, sẽ không có chị và con. Bây giờ mẹ không phải bận tâm cho hạnh phúc của con.

Bà Khang đau khổ nhìn con:

– Minh Phương! Con trách mẹ sao cũng được Phải, quả thật mẹ không công bằng với Minh Phương và con. Mẹ không quan tâm nhiều đến hai đứa. Nhưng giờ đây mẹ xin con hãy nghĩ lại, hãy thương các em con.

Phương khổ sở phân giải:

– Con xin mẹ đừng ép con. Con không muốn phải đi vào lối mòn của mẹ.

Con biết mình đã ích kỷ. Nhưng ích kỷ để bảo vệ hạnh phúc của mình thì có chi đâu đáng trách.

– Thôi đủ rồi? - Tiếng ông Khang nạt ngang - Trước sau gì cô cũng một lẽ bảo vệ cho riêng mình. Tôi không nói thêm, việc đã quyết định thì không thể nào thay đổi. Cô muốn mẹ cô và tôi phải mất danh dự với người ta hay sao?

Ánh mắt Phương đầy vẻ chống đối:

– Nếu dượng sợ mất danh dự thì không vội vàng đồng ý. Dượng hẳn biết tôi không chấp nhận điều này cơ mà.

Ông Khang trừng mắt tức giận:

– Mày thật ngang bướng! Dòng họ mày sao cứ mãi sinh ra những đứa khó dạy thế này.

Phương uất ức đáp giọng:

– Dượng không được xúc phạm đến danh dự của nhà tôi. Dượng đã hơn gì khi ba tôi vừa mất đã vội cướp vợ của bạn ...

– Đồ mất dạy!

Một cái tát như trời giáng đưa thẳng vào mặt Phương, cô bàng hoàng nhìn ông, mắt ráo hoảnh, chẳng một giọt nước mắt. Giây lát, cô trừng mắt uất hận:

– Tôi mất dạy là phải, bởi vì tôi chẳng có cha và dượng thì chưa bao giờ dạy tôi cả. Dượng chỉ cho tôi những cái tát như thế này. Đó là trừng phạt chứ không phải là dạy tôi. Dượng phải hiểu vì sao tôi luôn không vâng theo lời dượng.

Vẻ căm giận của Phương dường như làm ông có chút ân hận. Giọng ông thấp xuống:

– Cô tưởng tôi thích làm thế lắm sao?

– Chính sự ương bướng của cô đã làm tôi tức giận thì đúng hơn. Sự chống đối của cô đã làm tôi có cảm giác mình là người bất lực, cô hiểu không?

Ông dùng hơi một lúc rồi tiếp giọng:

– Cô có biết rằng, chỉ vì tôi nghèo mà đã đánh mất mẹ tôi. Ba cô sẽ chẳng hơn gì tôi cả nếu như ông ấy không phải là con của một gia đình giàu có. Ông ấy say mê mẹ cô nhưng không biết rằng chúng tôi đã yêu nhau. Ông ấy cướp được bà ấy trong sự đau khổ của tôi. Tôi giận đời nhưng chưa bao giờ căm hận ba cô, bởi vì tôi biết ông ấy là một người tốt.

Ngẩng nhìn Phương, trán ông chợt hằn lên vẻ đau khổ:

– Nhưng ai cũng có một giới hạn chịu đựng, cô hiểu chớ tôi. Dòng họ cô không ai biết hy sinh, cả cha cô, chị cô và cả cô nữa, các người chỉ biết nghĩ đến riêng mình. Cha cô để lại chớ tôi những gì? Không gì cả ngoài gánh nặng gia đình. Tôi đã cật lực làm việc. Đã đến lúc tôi cần phải ích kỷ cho riêng mình. Tôi còn phải lo cho những đứa con của tôi. Ước vọng của tôi có gì lớn lao đâu ngoài mong muốn một gia đình ấm no hạnh phúc. Tôi biết mình có lỗi với Minh Phương và cũng quá khắc nghiệt với cô, nhưng cô hiểu cho, cái lo toan đã biến con người thành khắc nghiệt.

Ông Khang chợt đứng lên như muốn rời bước vào trong:

– Tôi chỉ nói với cô bấy nhiêu lời. Bây giờ tôi không muốn có một sự ép buộc nào nữa. Tùy sự suy nghĩ của cô, cô hãy làm những gì cô cho là đúng.

Ông Khang lặng bỏ đi sau câu nói, để lại một sự im lặng trong gian phòng mờ mờ ánh điện.

Thì nhìn vẻ mặt lặng yên bình thản của bạn mà lo ngại. Cô không hiểu Phương đang làm gì đây? Nhỏ điên rồi chắc? Thì chưa bao giờ thấy Phương có thái độ như thế này. Chuyện quan trọng cả đời mà nhỏ nói như đùa ấy. Nhớ mọi khi, việc gì không chấp nhận là nhỏ sẽ cãi bướng cho đến cùng. Sao hôm nay nhỏ lại dễ dàng buông trôi thế?

Rõ là gàn, ương ương dở dở! Phương làm cô muốn điên lên vì không hiểu.

Thật ra nhỏ muốn gì đây?

– Nè, Phương đã suy nghĩ kỹ chưa?

– Giọng Thì thỏ thẻ dò hỏi.

Phương nhìn bạn một thoáng rồi thờ ra, gật đầu:

– Rất kỹ? Thì không tin à? Vậy được, ta khỏi mất công ghi thiệp cưới mời nhỏ. Chỉ cần một năm sau ẵm con lại cho mi xem mặt thì tin chứ gì?

– Đồ điên! Đến nước này mi còn giỡn.

Thì giãy nảy la lên - Ta không hiểu nổi, tại sao tự dung nhỏ lại ngang xương đi lấy chồng.

– Ta không muốn cô đơn nữa thì lấy chồng cho có bạn.

– Ta không hỏi đùa. Nhỏ trả lời thật cho ta hiểu.

Phương ngó bạn, vẫn đáp như cũ:

– Thì Phương đã nói thật, có đùa bao giờ!

Thì nhăn mặt lớn tiếng rửa bạn:

– Mi điên rồi! Chẳng lẽ vì chút tự ái về những điều ông ấy nói mà mi quyết định lấy tên đó sao?

Phương chớp mắt ngó mong lung rồi thấp giọng:

Phương nghĩ ông ấy nói đúng. Nhà Phương chưa ai làm được gì cho ông ấy.

Có lẽ Phương là người phải trả nợ. Dù sao ông ấy cũng vì mẹ và các em của Phương mà.

Thì cất giọng bất bình:

Đó chỉ là những lời nguy biện. Phương không thấy sự bất công trong ấy sao? Phương đã được gì khi sống trong căn nhà đó?

Phương nhẹ cười:

– Bởi thế Phương mới lấy chồng. Lấy chồng thì sẽ không còn ở trong ngôi nhà ấy nữa.

Thì cãi lý:

Nhưng Phương có yêu người chồng ấy đâu Phương tự đào mồ chôn tương lai hạnh phúc của mình. Rồi Phương sẽ khổ, Phương có biết không?

Phương lắc đầu, giữ ý riêng:

– Lấy người yêu mình hơn lấy người mình yêu Thi ạ. Tương lai không ai đoán trước được Sao Thi lại biết Phương hạnh phúc hay không hạnh phúc chứ?

Thi thờ ra nhìn bạn mà bất lực. Cô không hiểu sao Phương lại hoàn toàn thay đổi như vậy? Phương đã từng nói sẽ chẳng bao giờ lấy người mình không yêu.

Thế mà hôm nay Phương lại làm điều trái ngược ấy.

Thi nhẹ lấy hơi, điệu giọng thuyết phục:

– Lấy chồng rồi nhỏ sẽ phải nghỉ học.

– Tâm nguyện bấy lâu của nhỏ chẳng thành, như vậy không đáng buồn sao Phương?

Phương nhìn bạn, cô hiểu nỗi lòng rồi rắm trong Thi. Thi thương cô, lo sợ cho ngày mai đen tối của cô. Phương biết Thi đang buồn lắm và càng buồn hơn nếu mai đây hai đứa chẳng còn gặp nhau. Dù sao hai đứa cũng thân nhau ngần ấy năm trời.

Phương chột đáp lại lời bạn:

– Ai bảo Thi thế? Phương sẽ đi học đến khi tốt nghiệp mới thôi.

Thi trở mặt kêu lên:

– Đi học? Phương điên chắc! Có chồng rồi còn đi học ai cho? Nay mai Phương còn phải theo chồng qua bên ấy nữa.

– Chẳng ai cấm Phương được! Phương sẽ không đi đâu hết.

– Nhỏ lấy chồng mà không theo chồng, được không đó?

Phương so vai nhẹ đáp:

– Họ còn tòi hỏi gì ở Phương nữa. Phương đã làm đúng theo mong muốn của họ, chẳng lẽ yêu cầu duy nhất của Phương cũng bị từ chối!

– Nhưng ... vậy sao được?

Phương thờ ra đáp:

– Mặc họ tính sao thì tính, Thi suy nghĩ làm gì cho mệt thế.

Thi vùng vằng chặc lưỡi:

– Thi thấy cuộc hôn nhân này ra sao ấy?

– Sao Phương lại đồng ý kia chứ?

Nhẹ chớp mắt, Phương mông lung ngó ra khoảng trời xanh bên ngoài khung cửa sổ, lặng yên không đáp lời Thi. Đó cũng là câu hỏi mà Phương tự vấn lòng mình bao lần.

Phương cũng không hiểu tại sao mình lại chọn giải pháp này? Nỡ buông trôi đời mình theo số phận. Phương không biết mình đúng hay sai trước bao lời tự biện. Có lẽ phải chờ tương lai trả lời vậy.

Phương chợt buông một câu hỏi băng quơ:

– Không hiểu ngày cưới của ta có ai không Thi nhi? Nhỏ nghĩ xem ta nên mặc áo gì?

Rồi chợt cô cũng tự trả lời:

– Ồ, mà áo gì cũng đt lợt, để họ chọn có lẽ hay hơn. Ngày trước ta thường mơ mộng ngày cưới sẽ là ngày đẹp nhất. Ta mặc chiếc soirée dài lộng lẫy và chàng trong bộ vest trắng cùng sánh bước bên nhau làm lễ nhà thờ. Hạnh phúc lắm Thi ơi. Nhưng bây giờ sao Phương thấy ghét mặc nó ghê vậy!

Bởi vì người Phương đi bên cạnh không phải là người Phương yêu. Phương không hiểu, như thế sẽ buồn lắm sao Phương?

Thi đáp nhẹ lời vừa gắng thuyết phục Phương. Minh Phương nhẹ cười không cãi lý, cô chỉ khẽ gật đầu:

– Có lẽ Thi đúng! Nhưng buồn rồi cũng sẽ qua mau thôi Thi. Phương có người yêu đâu mà phải ngồi khóc tỉ tê than duyên trách phận kia chứ. Dù sao cũng đã một lần tan vỡ trong tình yêu, bây giờ lấy chồng cũng là vừa.

Thái độ của Phương làm Thi tức anh ách.

Cô lại hỏi giọng nhát gừng:

– Bộ Phương tính đám cưới thật hả?

– Những lời Thi nói, nhỏ không nghe à?

Phương ngó bạn, chậm rãi đáp:

– Nghe Phương cảm ơn Thi nhiều lắm.

– Nhưng phương đã quyết định rồi Thi ạ! Đừng cản Phương.

Thi nhăn mặt kêu lên:

– Hết nói Phương nổi rồi! Suy nghĩ kỹ lại đi Phương, ta van mi đấy?

Phương cười nắm bàn tay bạn bóp nhẹ:

– Hãy để phương phiếu lưu thử một lần xem. Biết đâu hạnh phúc sẽ mỉm cười với Phương.

– Nhưng phiếu lưu là đánh đổi cả một đời đấy Phương ơi?

– Thì đã sao. Chấp nhận phiếu lưu là chấp nhận sự rủi may, hạnh phúc hoặc đau khổ Thi ạ.

Thi bất lực chẳng thể can ngăn được bạn.

– Mắt cô đỏ hoe sắp khóc. Vậy là Phương đã quyết định, cô biết làm sao hơn? Thi chợt thấy vừa thương lại vừa giận Phương quá đỗi. Cuộc đời nhỏ là cả sự bất hạnh mất mát và giờ đây hạnh phúc với nhỏ cũng trở nên quá mong manh. Thế mà Phương còn gàn bướng. Thi lo sợ rồi đây cái tính ương gàn ấy của Phương sẽ làm nhỏ khổ nhiều hơn.

Minh Phương ra về trong nỗi lòng ngổn ngang của cả hai đứa. Thi buồn buồn nhìn theo dáng bạn khuất nơi cuối dãy hành lang. Trông Phương sao cô đơn quá. Có lẽ rồi đây Thi chỉ còn biết nguyện cầu cho nhỏ và mong sao hạnh phúc sẽ gõ cửa cùng Phương.

Thi quay bước trở vào trong thì đã nghe tiếng chuông gọi cửa. Cô quay ra và thâm rủa không biết ai mà đến không đúng lúc thế này.

Vừa mở cửa, Thi bắt gặp ngay một nụ cười thật tươi tắn:

– Sao lâu vậy cô bé? Ngủ trưa thức trễ phải không?

Nhận ra là Quốc Vĩnh, Thi vội ngụyt anh một cái rồi nhanh tay đóng hai cánh cửa lại, bỏ vào trong.

Vĩnh nhún vai nhẹ cười, đẩy cửa bước vào theo:

– Nè, làm gì giận dữ vậy? Mong là không phải lỗi tại anh.

Thi vội quay người lại:

– Vậy chứ còn lỗi ai nữa?

Vĩnh tròn mắt chỉ vào mình:

– Không lẽ lỗi của anh? Anh có làm gì đâu!

Thi khẽ hứ một tiếng:

– Mới bước vào đã trách móc người ta. Hôm nay thì không được vui đâu đó ghen!

– Có chuyện ấy nữa sao? Anh không biết.

– Người ta nói chơi thôi mà.

Thi lại ngụyt anh rồi lại chúm chím cười hỏi:

– Qua đây chi vậy?

Vĩnh so vai cười:

– Anh cũng đang định hỏi em đây.

Cô vùng vằng.

– Anh lạ! Tự dung hỏi em là sao?

Vĩnh đáp bằng câu hỏi nhỏ:

– Khi này em qua tìm anh có việc gì vậy hả? Anh bận nên đi vắng.

Thi khoanh tay đưa đẩy:

- Không phải em kiếm anh đâu nghe!
- Tại mẹ bảo qua kêu anh có việc.

Anh cười, nhẹ giọng trêu:

- Nói em qua kiếm không được sao lại đẩy cho mẹ, hả cô nhỏ?

Thi chu môi cãi lại:

- Thì mẹ bảo qua kêu anh thật chứ bộ.
- Ai thèm kiếm anh làm chi để qua đây anh lại giành ăn với người ta nữa à?

Vĩnh vờ nhăn mặt:

- Chưa chi đã nói xấu anh! Có thấy gì đâu mà giành.

Thi liếc anh, nói về phân bì:

- Từ ngày có anh thì em mất phần ưu tiên. Cái gì mẹ cũng bảo để anh Quốc Vĩnh qua rồi cùng ăn. Mẹ nấu chè chờ phần anh kia. Khi này em muốn ăn trước mà mẹ không cho, may là nhờ anh đi vắng.

Vĩnh phì cười bảo:

- Có vậy mà trút giận vào anh đấy à?
- Nè, ăn nữa không, anh cho ăn ké, xem như đền nợ được không?

Thi ngúng nguẩy đáp lời.

- Hứ! Làm như người ta hạm ăn lấm vậy?
- Thôi được! Không giận nữa nhé, làm hòa ...

Vĩnh choàng tay qua vai Thi bóp nhẹ, nói giọng cầu hòa. Rồi kê sát tai cô, anh rót nhỏ:

- Nè, tôi qua sao cho anh “leo cây” hả?

Hôm nay phải bù gấp đôi.

- Tôi nay em không rảnh đâu. Đừng ham?

Vĩnh khẽ nhăn mặt:

- Lại không rảnh? Đến chừng nào mới cho anh cơ hội đây? Sao khó quá vậy cô nhỏ?

Thi vuốt mũi anh lắc lắc:

- Ủ, em khó vậy đó, đừng yêu em nữa!

Vĩnh chắt lưỡi vờ đáp:

– Thế mới khổ cho anh. Anh có muốn thương cô nương này đâu. Tại em cứ rủ con tim anh theo mãi làm sao anh phải theo em mới mong sống được.

Thi vả nhẹ yào má anh và nguýt dài:

– Bẻm mép? Câu này nói với bao nhiêu cô rồi?

Anh nheo mắt:

– Một cô duy nhất. Từ khi quen cô ấy, anh ngày đêm mất ngủ tìm lời hay ý đẹp để làm vừa lòng người ta. Ấy vậy mà người ta còn chưa thương.

Bẹo má anh, cô trêu:

– Anh hiền quá đi! Thương người ta làm sao cho được!

– Anh hiền thật mà! Từ khi yêu em trông anh đã hiền lại còn khờ thêm.

– Vậy xin chàng khờ ăn mau lên để còn về. Hôm nay em không rảnh để nói chuyện nhiều đâu đó.

Thi gỡ lấy tay anh sáu câu nói, cô bước vào trong mang ra cho anh một bát chè lớn.

Đón bát chè từ tay Thi, anh lại đặt xuống rồi bước đến bên Thi nắm lấy tay cô, nhẹ giọng hỏi:

– Em sao vậy? Có chuyện gì không vui à? Anh mới đến đã đuổi về rồi cô bé?

Lại vuốt nhẹ má người yêu, anh âu yếm:

– Tôi nay đi chơi với anh nhé. Anh có cái này cho em, hay lắm!

Thi nhìn anh, lắc đầu:

– Tôi nay, em không đi với anh được.

Vĩnh xìu giọng:

– Sao vậy? Tuần sau là anh bận bù đầu rồi, sợ không có thời gian đến với em.

Thi thấp giọng, sợ anh buồn lòng:

– Em muốn đến nhà Minh Phương bạn em. Nhỏ sắp lấy chồng rồi:

Vĩnh giương mắt kêu lên:

– Trời ơi! Người ta sắp lấy chồng tức là đã có đôi có cặp Em đến đây để làm kẻ thừa hay chi, trong khi bỏ anh chỉ có một mình.

Thi nhăn mặt phụng phịu:

– Anh không hiểu gì cả! Minh Phương lấy chồng là do bị ép buộc, anh biết không.

– Em phải đến khuyên nhủ nó mới được.

Vĩnh buông giọng về nuôi tiếc:

– Vậy à! Em đi cũng phải.

Thi lắc tay anh, nũng nịu:

– Buồn em rồi à? Hôm khác đi mà.

Quốc Vĩnh lặng thinh không đáp. Thi lại giờ giọng mè nheo:

– Con trai để năn nỉ hoài xấu lắm. Em không muốn thương người xấu trai đâu. Anh cười đi, cười đồng ý đó nghen!

Vĩnh buộc phải phi cười sau câu nói của người yêu. Siết nhẹ vai cô, anh lắc đầu:

– Chịu thua em luôn! Lúc nào cũng nhõng nhẽo làm xiêu lòng anh.

Thi điểm tay vào mũi anh, khúc khích cười trêu:

– Vũ khí của con gái, anh không thể không chấp nhận em được đâu.

Vĩnh vội cúi xuống hôn vào đôi môi cong cong của cô nàng cho đỡ ghét. Thi la oái lên nghiêng người tránh né nhưng vẫn không kịp.

Cô nàng then thùng vừa rời môi anh đã vung tay đánh thùm thụp vào ngực Vĩnh.

– Ghét anh quá! Lỡ người ta thấy rồi sao hả? Người gì làm ầu quá vậy!

Vĩnh vẫn cười hề hề:

– Chẳng ai thấy đâu, anh canh me kỹ rồi mới "mí" em, cô bé. Mà có người thấy cũng chẳng sao, anh hôn người anh anh chứ phải ai đâu.

Thi giậm chân giận dỗi:

Còn nói thế mà nghe được? Ba mẹ về là chết.

Vĩnh nhẹ cười, thâm thì vào tai cô:

– Ba mẹ không nỡ đánh đòn hai trẻ đang yêu dẫu em!

– Ai yêu anh? Ghét quá! Thử người gì liều lĩnh ...

Vừa nói, Thi vừa gỡ lấy kính mắt của anh bỏ chạy vào phòng mình. Vĩnh bất ngờ, kêu lên rồi rít:

– Nè, chơi kỳ vậy! Trả kính mắt cho anh đi mà.

Cô cười khúc khích, trả đũa:

– Có giỏi thì vào đây lấy, kêu lên làm gì, em không trả đâu.

Vĩnh gãi đầu van lơn:

– Khổ quá! Em không thương anh sao?

– Nhỡ anh nhầm cột nhà mà đi tới thì có mà lố đầu.

– Mặc kệ anh? Có đau thì ráng mà chịu!

Giọng Vĩnh khỏ sở:

– Em không đau lòng khi thấy anh vậy sao? Thôi được, nếu em muốn, anh sẽ vào cho em vừa lòng.

Vĩnh vừa định dợm bước thì Thi đã đứng cạnh, đeo kính lại vào cho anh:

Cô nguýt yêu một cái:

– Thôi được rồi, trả kính lại cho anh đó.

Vĩnh cười hớn hở đưa đôi mắt đại đại nhìn người yêu:

– Anh biết mà! Em thương anh, nữ nào để anh bị thương phải không?

Thi khẽ hứ một tiếng:

– Thương anh hồi nào? Tại người ta sợ anh đi đụng bể đồ thì có.

– Trêu anh vừa thôi cô bé! Đừng làm khổ người ta nữa mà.

Thi bật cười trước gương mặt sần khỏ của anh. Nhẹ vuốt sống mũi cao thẳng của anh, cô lúng liếng:

– Thôi, vào đây với em chịu không? Em có cái này cho anh nè?

– Gì vậy? Không được giỡ trò với anh nữa nghe.

– Bảo đảm nghiêm túc! Người đâu hay nghi kỵ quá.

Thi nhẹ trách yêu rồi nắm bàn tay anh kéo vào trong. Đẩy nhẹ Vĩnh ngồi xuống ghế cạnh bàn, Thi chợt nói như ra lệnh:

Bây giờ anh ngồi đây, nhắm mắt lại và cảm thờ mạnh!

– Gì mà quan trọng dữ vậy? Em làm anh hồi hộp rồi đấy. Cho anh mở mắt mới thấy quà được chứ.

– Ngoan ngoan nghe lời em đi. Nếu không thì đừng hòng, chàng ạ.

Vĩnh chép miệng thờ ra chịu phép, anh khẽ nhắm hai mắt lại mà lòng hồi hộp không biết cô nàng định làm gì đây?

Chợt anh cảm nhận có vật gì đó mềm mại phủ lên người, Vĩnh vội chụp lấy tay Thi, mở choàng mắt ra:

– Một chiếc áo!

Vĩnh bật reo lên:

– A, quà tặng anh đây hả?

Thi phụng phịu đánh vào vai anh, trách móc:

– Ai cho phép anh mở mắt sớm thế? Em chun bảo kia mà! Am phạm luật rồi, không quà cáp gì nữa đâu.

Vĩnh cười hì cầu hòa:

– Thôi mà, lỡ có lần đầu, tha chò anh đi.

– Hay để anh nhắm mắt, em làm lại nhé!

Thi chúm chím, xỉ trán anh:

– Khôn chưa! Lần sau đừng hòng cho gì nữa cả!

Vĩnh cười, kéo người yêu vào lòng, ngọt ngào thì thầm bên tai:

– Nè, sao hay quá vậy! Lựa áo vừa khít với người của anh.

– Khen mẹ chứ đừng khen em. Mẹ nói tội nghiệp cái anh chàng Quốc Vĩnh này quá, có mấy cái áo cứ mặc lại hoài. - Thi đáp tăng lờ.

Vĩnh nở môi cười, điểm điểm ngón tay lên chiếc mũi xinh xắn:

– Trêu anh hả cô bé! Nếu không có người yêu anh chọn thì làm sao có được chiếc áo hợp sở thích với anh thế này.

– Đừng có ham! Em không rảnh để lo cho anh chàng đáng ghét này đâu.

Ánh cụng trán người yêu, âu yếm mềm mỏng:

– Nè, đừng mắc cỡ nữa mà. Hôi thật, có phải người yêu anh mua tặng anh không hả?

Thi ngất mũi anh che bót thẹn thùng:

– Ai mua thì anh cũng có áo mặc, hỏi chi rắc rối thế không biết!

Vĩnh cười sung sướng trước sự ngỡ ngàng đáng yêu của cô gái. Anh hôn nhẹ lên bờ má xinh xắn thấy thương yêu quá đỗi. Bờ môi mọng khép hờ như chờ đợi. Anh cúi thật gần nghe rạo rục nổi ảam mê của con tim cháy bỏng yêu thương.

Con gió thổi qua cuốn theo cả lá khô và bụi, xoáy tròn như có lốc cuốn.

Bầu trời đêm xám xịt. Mưa mùa hạ sắp bắt đầu rồi đây. Phương trầm nghĩ.

Cô đưa tay vuốt lại mái tóc rồi tung theo gió, tiện ngó xem đã mấy giờ rồi.

Mười giờ hơn. Cũng không phải là khuya với cái thành phố này. Và đêm nay, thời gian không còn là thước đo đối với Phương nữa.

Phương vẫn muốn đi, đi đâu cũng không rõ. Nhưng như thế mà Phương lại thấy thoải mái hơn ...

Mưa bắt đầu rơi lộp độp len từng khe lá xuống đường. Phương ngược nhìn, hứng trọn những giọt ngọc của trời. Gió lại thốc lên, mây vùn vủ, những hạt mưa trĩu nặng bắt đầu đổ ập xuống thành phố. Mưa thấm qua áo Phương vào da ành lạnh. Phương cũng không vội bước, cơ chột muốn đắm mưa qua đêm!

Dầm mưa về đến nhà chắc sẽ thú vị lắm nhỉ? Lúc ấy cô tha hồ mà cuộn mình trong chăn chìm sâu vào giấc ngủ, chẳng còn phải nhớ, bận tâm điều gì nữa ...

Ý nghĩ ấy làm Phương thấy mình như vui lên được một lúc, nhưng rồi cô chưa thực hiện được thì ai đó bất ngờ choàng áo qua người Phương, nắm chặt tay cô kéo chạy về trạm đợi xe bên đường.

Phương bắt ngờ không hiểu chuyện gì, cô giật mạnh tay nhưng không thoát được. Đến ngay chỗ trú mưa, người ấy mới chịu buông tay cô ra, thở hỏn hên.

Phương tức mình lột vội chiếc áo mưa quăng xuống rồi nhìn xem ai. Một nụ cười thân thiện lên môi gã đàn ông. Lúc này, Phương mới nhận ra là Phong Hải.

Cô lấy tay chặn ngực, thở ra:

– Là chú đó hả? Chú làm tôi hết hỏn ...

Hải so vai cười:

– Tưởng cướp phải không? Hiêm khi thấy tên cướp nào lương thiện thương người như tôi đây nghe.

Phương thở mệt, lấy hơi hỏi:

– Sao chú lại kéo tôi vào đây?

Hải cười hỏi ngược:

– Thế sao Phương đứng ngoài mưa?

Phương nhìn anh. Chẳng lẽ nói với Hải là cô định dầm mưa về nhà. Anh nhẹ vuốt sống mũi của mình rồi nhìn Phương, nói tiếp:

Tôi theo sau Phương cũng khá lâu. Tình cờ gặp Phương thôi ấy mà!

Phương ngập ngừng đáp:

– À tôi thì lại đi dạo phố.

– Phương dạo phố cũng đã khá xa nhà đấy nhỉ?

Mắt Phương thoáng vẻ ngạc nhiên:

– Chú biết nhà tôi nữa à?

Hải lấp lửng:

– Cũng tình cờ ...

Phương nhẹ cười:

– Chú có nhiều cái tình cờ quá ...

Hải cười không cãi với Phương nữa. Anh đưa mắt chăm chú nhìn vào Phương giây lát, rồi mở lời:

– Tôi trông Phương có vẻ buồn. .... – Buồn ư?

Phương lại cười, mắt nhìn xa xăm vào màn mưa mờ đục. Cô khoanh tay lắc đầu im lặng.

Hải chợt cởi áo khoác ngoài ra rồi bảo:

– Người Phương ướt hết rồi, không khéo lại nhiễm lạnh. Phương khoác áo tôi vào đi!

Phương vội chối từ:

– Cám ơn chú! Tôi không cảm thấy lạnh ...

Giọng Hải trầm ấm vang lên:

– Sao không thấy Phương đến dạy kèm cho Khánh Uyên nữa?

Phương ngập ngừng đáp:

– Dạ .... tôi có việc bận. Có lẽ ... tôi sẽ không đến dạy cho Khánh Uyên được nữa.

– Tôi cũng đã nói với cô bé ...

Hải gật gù, rồi chiêu mắt nhìn Phương, dò hỏi:

– Nghe nói ... Phương sắp lấy chồng phải không?

Phương bất ngờ, mở to mắt nhìn anh. Cô không hiểu sao Hải lại biết, trong khi cô chưa hề nói với Uyên điều gì ...

Hải chợt nói:

– Phương đừng ngạc nhiên. Tôi đã nói, những chuyện về Phương tôi đều biết ...

Phương nhìn anh một thoáng rồi cúi mặt, lắc đầu:

– Còn người chú thật khó hiểu ...

Hải chỉ cười nhẹ. Anh đưa mắt nhìn mông lung rồi chợt trầm giọng hỏi:

– Phương yêu cậu ấy à?

Phương khẽ lắc đầu không đáp. Hải mở to mắt nhìn cô rồi khẽ giọng:

– Không yêu sao Phương lại nhận lời với người ta?

Phương cười khó hiểu:

– Đâu nhất thiết phải yêu mới làm vợ được thưa chú?

Hải lắc đầu về không hiểu:

– Phương làm tôi thật khó hiểu. Tôi không nghĩ P~huong lại lấy một người mình không yêu ...

Giọng Phương buồn nhẹ:

– Anh ấy yêu tôi và tôi cũng chỉ cần có thể ...

– Phương cho thế là đủ rồi à? Tôi e rằng không. Hai trái tim không đồng điệu sẽ khó tạo dựng một mái ấm gia đình hạnh phúc lắm, Phương ạ.

Phương lắc đầu lý giải cho mình:

Ai đoán được tương lai hả chú? Biết đâu trong cuộc sống gia đình, tim tôi lại không một lần rung động?

Giọng Hải phân giải:

– Như thế là mạo hiểm, dễ dẫn đến bế tắc lắm, Phương biết không? Nhớ một khi Phương không thể yêu được người ấy, Phương sẽ thấy đau khổ suốt đời vì nghĩa vợ chồng ...

Phương im lặng không đáp. Cô không tỏ ra đồng tình hay phản đối. Không phải Phương chưa từng có những suy nghĩ như anh, nhưng biết làm sao được.

Cô thấy như thế lại tốt hơn cho cô ...

Nhẹ thở ra, anh nhìn cô và lại thuyết phục:

– Hãy nghe tôi khuyên Phương ạ! Phương còn quá trẻ, Phương có thể kiếm cho mình một người yêu xứng đáng.

Phương khẽ cười pha chút buồn:

– Để làm gì hả chú? Yêu để rồi đau khổ như chị tôi ư?

– Sao Phương lại mất niềm tin vào cuộc sống kia chứ? Không phải người đàn ông nào cũng xấu xa cả đâu Phương ...

Phương khẽ gật đầu, cúi mặt giọng buồn nhẹ:

– Tôi vẫn biết thế. Nhưng mà ...có những điều mà chú không thể hiểu được đâu. Chú cũng biết ở đời mấy ai được như ý mình muốn. .... Hải thở ra về bất lực, anh rút thuốc bật lửa hít một hơi dài. Trầm ngâm giây lát, anh đổi giọng:

– Tôi chỉ muốn biết vì lý do gì Phương lại nhận lời lấy cậu ấy?

Phương lắc đầu:

– Không. vì lý do nào cả ...

Anh khẽ chặc lưỡi rồi nói:

– Phải có một nguyên do chứ Phương.

– Tôi không tin Phương chấp nhận anh ta vì muốn tránh tránh đời.

Phương không đáp lời mà chột nhìn sâu vào mắt anh, vặn hỏi:

– Sao chú lại muốn biết về điều ấy? Nó quan trọng lắm sao?

Hải hơi lúng túng trước câu hỏi bất ngờ của cô:

– Ồ, tôi tôi chỉ muốn quan tâm đến Phương. Dù sao thấy Phương được hạnh phúc, tôi cũng vui lây mà ...

Phương nhẹ cười, vẻ cảm động:

– Chú làm tôi bất ngờ. Tôi không nghĩ sẽ có người quan tâm lo lắng cho hạnh phúc của tôi, mà người ấy lại là chú kia chứ. Một người không thân thích ...

– Minh Phương! Nói thật cho tôi biết đi, có phải cô cũng đang rơi vào hoàn cảnh của chị cô trước đây?

Phương im lặng quay mặt đi tránh câu hỏi của anh. Hải dường như đã hiểu. Mặt anh tỏ sắc giận:

– Cũng lại là ông ấy. Tôi phải đập vỡ mặt hắn ra mới hả giận ...

Phương tròn mắt nhìn anh:

– Chú sao vậy? Việc gì chú phải giận đến thế kia chứ?

Hải chau mặt lắc đầu:

– Phương không thấy ông ấy quá tàn nhẫn sao? Dù không phải là cha nhưng ông ấy cũng phải có chút tình người kia chứ. Sao ông ấy lại có thể nhẫn tâm tước đức hạnh phúc của chị Phương rồi đến cả Phương.

– Phương có nên vì con người như thế mà hy sinh Không?

Phương nhìn vào khoảng xa, trầm giọng:

– Dù không thương nhưng ông ấy cũng có ân nghĩa với chị em tôi. Tôi lấy Sĩ Hưng làm chồng xem như đền đáp xong nghĩa ân của ông ấy. Suy cho cùng, tôi cũng vì mẹ và em, tôi chứ ai hả chú?

– Phương hy sinh không đáng chút nào.

– Họ có xem Phương là người thân trong gia đình đâu. Nếu có, họ đã không ép phương phải làm như vậy ...

Môi Phương thoáng nụ cười buồn:

An Thi cũng nói với tôi những lời như chú. Nhưng ai ở trong cuộc mới hiểu hết những gì tôi đang nghĩ. Hai người có hiểu rằng đây là lối thoát duy nhất cho tôi không?

Ánh mắt Hải chiếu thẳng vào Phương, nghiêm nghị:

– Có thể tôi không hiểu Phương nhiều, nhưng tôi không cho rằng Phương không có lối thoát. Đó chỉ là ý nghĩ để tự gạt mình của Phương thôi. Phương có hiểu không?

Phương lắc đầu cãi bướng:

– Không phải vậy! Tôi cho mình đã làm đúng. Ít nhất tôi cũng làm một việc có ích, tôi không muốn người ta xem thường hay khinh bỉ dòng họ tôi.

Hải chốt siết lấy vai Phương, gắt giọng:

– Tôi đang thương hại cho Phương đấy hiểu không? Phương có thể sống thật với mình không hả? Đừng tự đưa mình vào hố sâu bế tắc.

Phương gạt mạnh tay alth ra, chốt nói trong uất ức và đau khổ:

– Vậy chú hãy chỉ giùm tôi một lối thoát nào khác. Tôi còn cách nào nữa ư?

Tôi nản lắm rồi. Tôi chỉ muốn rời khỏi căn nhà ấy thôi.

Ánh mắt Phương nhìn anh vẻ tuyệt vọng lẫn xót đau. Hải im lặng lảng tránh cái nhìn như ai oán của cô. Thật sự, anh chỉ khuyên là vậy. Anh không muốn nhìn thấy Phương đau khổ vấp ngã trên đường đời. Không hiểu sao Hải thấy mình cần phải có trách nhiệm với hạnh phúc của Phương. Bởi sâu xa trong lòng anh là một nỗi dằn vặt day dứt không nguôi.

Nhưng cho đến giây phút này anh vẫn chưa thể tìm ra cách giải quyết nào tốt đẹp.

Phương lắc đầu quay mặt giấu đi những giọt nước mắt mềm yếu:

– Chú tưởng tôi thích làm điều ấy lắm ư! Tôi có thể ở lại trong ngôi nhà ấy được sao, một khi tôi cãi lời ông ấy. Chú nói đúng, họ chẳng xem tôi là người thân. Chẳng ai thương tôi cả thì tôi sống trong gia đình ấy chi nữa? Tôi đã hết cách rồi ... Hết cách rồi ...

Hải lắc đầu, lay vai cô lớn giọng:

– Phương chưa phải hết cách. Phương hãy tin vào mình, sẽ có một lối thoát mà Phương.

Phương ngắt ngang lời anh mà lòng uất giận:

– Chú chỉ nói, mọi người cũng chỉ nói.

Nhưng chỉ có tôi là phải tự giải quyết cho cuộc đời mình thôi.

Hải hét lên trong xúc động:

– Không phải vậy! Hay Phương làm vợ tôi. Làm vợ tôi, Phương sẽ có lối thoát ...

Phương sững sờ lắp bắp:

– Chú ...

Hải nhìn Phương, canh cũng bắt ngờ về những lời mình vừa thốt ra. Nhưng rồi anh gật đầu, chùng giọng:

– Phải, chỉ có cách ấy. Đó là Phương nhận lỗi làm vợ tôi.

Phương lắc đầu về không tin vào tai mình nữa:

– Chú có biết chú đang nói gì không?

Ánh mắt anh sâu lắng nhìn cô, trầm tĩnh:

– Tôi biết. Và tôi cũng không phải là chú em.

Cô bật thốt:

– Chú ... chú điên sao?

– Tôi biết mình đang rất tỉnh. Và tôi cũng xin nói lần nữa. Tôi không phải là chú của em.

Phương nhìn anh không chớp rồi chột khẽ môi cười, lắc đầu:

– Thế ra chú ngăn cản tôi lấy Sĩ Hưng cũng chỉ vì. .... Hải vội ngắt lời cô:

– Phương đừng hiểu lầm. Trong lòng tôi, Phương luôn giống như người em gái.

– Vậy thì chú nói ra câu ấy để làm gì?

– Lối thoát chú dành cho tôi là thế đó sao?

Phương nói về tức giận, rồi quay mặt đi run giọng xúc động:

– Lấy chú có khác gì với việc lấy Sĩ Hưng đâu chứ?

Hải kéo Phương về hướng mình, anh nhìn vào đôi mắt ngân ngấn nước dịu giọng.

– Tôi bảo Phương làm vợ tôi sẽ thì lối thoát thì tất nhiên phải khác với Sĩ Hưng chứ? Đám cưới của tôi và Phương sẽ chỉ là hình thức. Và như thế, tôi cũng chỉ là người chồng hờ của em. Em hiểu không?

Phương xúc động ngẩng nhìn anh:

– Chú ... chú làm thế để làm gì kia chứ?

– Bây giờ không phải là lúc trả lời câu hỏi ấy. Chúng ta đang gỡ rối sự việc và Phương hãy đồng ý với giải pháp của tôi.

Phương bối rối không biết xử lý sao trước việc quá bất ngờ:

– Mọi việc không như chú nghĩ, ông ấy sẽ không dễ gì thay đổi quyết định của mình.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt áp áp, giọng khẽ khàng:

– Nhưng nếu tôi chấp nhận mọi điều kiện của ông ấy chắc sẽ được, phải không Phương?

Phương nhìn anh trong sự cảm phục lẫn biết ơn. Nhưng cô lại quay mặt, lắc đầu:

– Không thể được! Tôi không thể làm điều chú nói.

– Tại sao vậy? Có điều gì không tốt đâu Phương? Phương đừng bướng nữa có được không?

Phương khó khăn mở lời:

– Tôi ... tôi không muốn phải mang ơn người khác một cách vô cớ. Chú làm thế có ích gì cho chú đâu chứ?

Hải nhăn nhó thuyết phục:

– Phương đừng hỏi có được không. Điều đó có gì quan trọng hơn hạnh phúc của Phương đâu chứ?

– Nhưng mà ... tôi muốn biết chú làm thế với ý gì kia chứ? Chú làm tôi khó hiểu. Chú không có tình cảm với tôi, cũng không thân thích, thế thì việc gì chú phải bận tâm?

Hải kêu lên về bực tức:

– Phương thật rắc rối? Tìm hiểu chuyện ấy để làm gì. Phương tự đưa mình vào cái khổ không thôi.

Phương im lặng không đáp nhưng cô vẫn giữ nguyên ý định ban đầu. Thật sự Hải làm cô lo ngại, cô không hiểu trong sâu thẳm nơi anh đang nghĩ gì. Anh làm cho cô hồ nghi quá đỗi. Tại sao tất cả những gì về cô, anh đều biết? Không phải ân trong anh mơ hồ có điều gì đó sao? Nếu quả thật trong lòng anh cô chưa là gì cả, thì tại sao anh phải nhọc công lò lắng cho cô? Tất cả những việc ấy là gì nếu không phải xuất phát từ một nguyên do và cái nguyên do ấy chắc hẳn phải có liên quan gì đến cô.

Nhìn thái độ lặng im của Phương, Hải thở ra lắc đầu trước sự cố chấp ấy.

Anh lại xuống nước, dịu giọng:

– Thôi được, Phương muốn biết cũng chẳng sao. Thật ra, Phương sợ phải mang ơn, tôi nhưng trái lại, người chịu ơn có lẽ là tôi thì phải hơn. Phương cũng biết, mẹ tôi lúc nào cũng đốc thúc tôi lấy vợ. Còn tôi, trái lại chẳng thích chuyện ràng buộc ấy tí nào. Tôi cưới Phương cũng vì muốn lấy Phương làm bức bình phong và ngược lại với Phương, tôi cũng vậy. Như thế, cả hai ta đều có lợi.

Phương hiểu rồi chứ?

Phương bắt ngờ trước những gì anh nói.

– Cô to mắt nhìn anh như người lạ lắm. Một lý do mà cô không nghĩ đến.

Trong con người lạ lùng ấy còn có những gì cô chưa hiểu hết nữa đây. Cô ngập ngừng buông giọng:

– Điều chú nói càng làm tôi khó tin. Chú đâu phải đối gạt mẹ chú kia chứ.

Với lại, chú đã có người yêu, chú có nên làm thế không?

– Đây là chuyện đại sự cả một đời người, đùa làm sao được hả chú?

Hải nhăn mặt gắt lên:

Sao Phương cứ mãi tìm chuyện không đâu để nói. Phương chỉ cần biết chúng ta là vợ chồng hờ của nhau, và mỗi người đều có tự do riêng trong sinh hoạt, không ai ràng buộc ai.

Rồi anh nhìn cô, thấp giọng nhỏ nhẹ:

– Phương không hiểu được những quan hệ tình cảm của tôi đâu. Thật ra, giữa tôi và Như Trang chưa hẳn đã có tình yêu. Chúng tôi đến với nhau nhưng khi thấy không cần thiết nữa thì lại chia tay. Một chuyện bình thường giữa chúng tôi, Phương ạ.

– Như thế, chẳng khác nào chú lừa gạt tình cảm của người khác. Tôi không muốn trở thành kẻ chia rẽ.

– Phương đã không hiểu. Mỗi người đều có một quan niệm khác nhau. Có thể Phương cho tôi là phóng túng. Nhưng dù có cưới Phương hay không, Như Trang vẫn không phải là người tôi chọn làm vợ. Người vợ đích thực của tôi phải là người cho tôi cái cảm giác hạnh phúc và hòa hợp tâm hồn.

Phương nhìn anh, khẽ phản đối.

– Chú không thấy là đã quá tàn nhẫn sao? Bao nhiêu trái tim đã phải khổ đau sau những cuộc chia tay của chú.

Hải nhìn vào đáy mắt cô, buồn buồn cất giọng:

– Trong đời tôi, chỉ duy nhất có một lần tôi thấy mình đã tàn nhẫn. Đó là thời trai trẻ bồng bột, tôi đã bỏ rơi một cô gái trong tuyệt vọng chờ đợi lúc cô ấy cần tôi hơn bao giờ hết. Một lỗi lầm tôi không bao giờ tha thứ cho mình và sẽ mãi day dứt trong tôi đến trọn đời.

Phương nhẹ cười buồn:

– Phiêu lưu tình cảm kết cục là những nỗi đần vật khôn nguôi. Chú không thấy như thế đã quá đủ sao?

Hải trầm trọng đáp:

– Tôi đến với Như Trang giống như một sự giao thiệp, khác biệt hoàn toàn với cô gái kia. Phương đã biết phiêu lưu là dễ dàng chuốc lấy khổ đau sao cứ mãi đi vào?

Phương bất ngờ trước câu hỏi của anh.

Cô định lên tiếng nhưng Hải lại ngăn lời:

– Phương đừng bảo với tôi rằng có sự khác biệt nhé! Sẽ không khác lắm đâu, nhất là đối với một người như Phương. Đau khổ sẽ càng nhân gấp đôi khi hạnh phúc không tìm thấy được. Những người mang tình cảm đơn sơ giản dị mà lại thường tìm thấy hạnh phúc hơn ta nhiều đấy, Phương ạ ...

Phương im lặng cảm nhận những điều anh vừa nói. Có lẽ Hải đã đúng, con người càng dạt dào tình cảm bao nhiêu thì càng cảm thấy khổ đau bất lực bấy nhiêu khi không tìm ra hạnh phúc. Nhưng với giải pháp của anh, lối thoát có thật sự mở rộng cho cô không khi mà anh là một người quá ư bay bướm.

Hải nhìn ra bầu trời còn đem sấm nhưng chỉ còn lác đác mưa, khẽ nói:

– Mưa thế rồi cũng tạnh Phương nhi! Tôi đưa Phương về một quãng nhé?

Phương khẽ gạt đầu thay cho lời đáp. Cô kéo cao cổ áo vào nhau cho đỡ lạnh trước cơn gió mạnh vừa thổi qua và chợt nhận ra chiếc áo khoác của anh vẫn còn choàng qua người cô.

Giọng Hải lại trầm ấm vang lên:

– Phương hãy nghĩ lại những gì tôi đã nói. Hạnh phúc chỉ đến với những người biết tranh đấu vì nó thôi.

Phương lặng im bước đi bên anh không nói lời nào. Trong cô đang có những giằng co lưỡng lự, nên hay không nên chấp nhận lời đề nghị của anh.

Những bó hoa tươi sắc, những lời chúc hạnh phúc cho đôi vợ chồng trẻ và tiếng ly rượu chạm vào nhau chan chất dần vui đi khi tiệc cưới gần tàn.

Dòng người dự tiệc lục tục ra về sau những lời từ giã. Đôi tân hôn cũng vội rời nhà hàng ra xe riêng về nhà.

Một đám cưới lớn long trọng, mọi người đều nhìn nhận thế và vui vẻ chúc mừng. Ai cũng bảo đây là điềm lành cho hạnh phúc trăm năm của đôi vợ chồng trẻ. Phương chỉ cười lấy lệ, trong khi Hải thì lại rất vui. Anh uống hết ly rượu mừng này đến ly rượu mừng khác. Phương không biết anh đang nghĩ gì, còn cô thì tâm trạng cũng chẳng biết ra sao nữa! Phương không biết được cảm xúc của mình như thế nào nữa. Cô không vui cũng không buồn nhưng lòang dạ có chút hồi hộp lâng lâng của cô dâu trong ngày cưới.

Rời khỏi phòng tắm, Phương đưa chiếc khăn lên xoa xoa đuôi tóc hong gió.

Đến giờ cô mới cảm nhận được sự thư thái trong lòng.

Bao nhiêu mệt mỏi dường như đã trôi theo dòng nước mát. Cả ngày phải tiếp khách làm Phương muốn rũ rời người ra. Bây giờ cô thấy như thoát được nợ.

Chẳng hiểu người đâu mà nhiều đến thế. Hết lượt này lại đến lượt kia. Cũng may chỉ có trong một ngày, nếu không chắc Phương phải chết ngất thôi.

Phương thở ra và ngả người xuống chiếc giường nệm. Cô nghe khoan khoái trong lòng.

Một mùi hương thoang thoảng bay quanh Phương, cô nhẹ hít vào trong cảm giác thích thú. Bây giờ Phương mới có dịp quan sát kỹ căn phòng này. Phải nói căn phòng đẹp tuyệt, cách trang trí nhìn vào Phương đã thích ngay.

Cả gian phòng là một gam màu nóng, có lẽ đây là cách phối màu theo sở thích của Phong Hải. Nó gợi cho người ta một cảm giác rạo rức, mãnh liệt lại vừa mang vẻ lãng mạn của đôi lứa yêu nhau. Một căn phòng tân hôn có khác, thích hợp cho những đôi vợ chồng mới cưới. Nhưng mà ... Phương chợt đỏ mặt sau ý nghĩ ấy. Cô và Hải có là vợ chồng đâu, phải ở chung một căn phòng như vậy thì chắc mắc cỡ chết.

Và Phương cũng chợt giật nẩy mình, đến bây giờ cô mới nhớ đến chiếc giường chung.

Phương bắt đầu nổi lên một cảm giác bất an, lo lắng. Quả thực, cả căn phòng chỉ độc nhất một chiếc giường cho hai người ngủ. Thế thì phải làm sao? Phương lộ rõ bối rối. Sao cô không nghĩ đến chuyện này nhỉ. Tiếng đẩy cửa vào phòng.

Phương cuống cuống bật ngồi dậy rời khỏi giường. Phong Hải bước vào trong bộ pyjama. Như vô tình, anh thả người ngồi xuống nệm thờ ra, vươn Vai làm động tác thư giãn.

Bất chợt ánh mắt anh chạm phải Phương. Hải nhẹ cười với cô. Anh cất tiếng định nói một lời gì nhưng lại im bặt. Chợt sững sờ ngay ra nhìn Phương không chớp mắt, một chút xao động trong nhịp đập con tim anh.

Phương đỏ bừng gương mặt, ngượng cứng người trước thái độ của Hải. Cô cúi đầu cố giấu đi gương mặt đỏ thẹn thùng nép người vào một góc. Phương hiểu rõ cái nhìn ngây đại ấy của anh về phía mình. Một cái nhìn đầy khao khát của người đàn ông. Quả thật, ngay từ khi khoác chiếc áo ngủ này vào người, Phương

đã thấy ngượng ngượng với chính mình. Một cảm giác trống trải sao ấy! Không thể phủ nhận chiếc áo này rất hợp với dáng người Phương, cả màu sắc lại cũng là màu hồng mà Phương ưa thích. Nhưng Phương vẫn thấy không thể thích hợp và kỳ kỳ làm sao!

Nó gọi lên cả thân hình quyến rũ của Phương, một sức hấp dẫn trong mắt người nhìn.

Phương không quen mặc những thứ đồ này, hay nói đúng hơn cô chưa từng mặc bao giờ cả ngay trong lúc ngủ. Thoạt đầu, Phương đã lưỡng lự không muốn khoác nó vào người tí nào. Nhưng cô không thể không mặc khi mà trong tủ áo cơ đâu chẳng có bộ đồ ngủ nào hợp với thói quen hằng ngày của cô.

Hải khẽ chớp mắt, anh dường như nhận ra ánh mắt quá ư khiếm nhã của mình khi nhìn Phương nên ngượng ngập ngó đi nơi khác. Rồi anh tự trách mình sao dễ mềm lòng, đây đâu phải lần đầu tiên anh bắt gặp hình ảnh người con gái như thế. Rõ là không chút lịch sự. Chẳng hay tí nào khi gây ấn tượng đầu tiên ấy cho Phương. Hải cố lấy lại vẻ l.lự nhiên, anh cất giọng trầm âm như xưa đi ngượng ngập giữa hai người:

– Chắc Phương cũng khá mệt. Phương nên đi nghỉ sớm.

Phương lúng túng ấp úng chẳng thành lời, cô vẫn còn thấy ngượng trước anh. Giọng cô lí nhí đáp:

– Dạ, tôi thấy đã đỡ nhiều.

Hải thoáng bối rối trước vẻ ngượng ngập của Phương, anh cố tìm ra một câu nói chốc chuyện giữa hai người.

– Ồ, cả ngày phải quay vòng tiếp khách mệt quá Phương nhỉ. Tôi như là người ra, nhớ đến còn thấy sợ ....

Phương nhẹ gật đầu âm ừ cho phải lẽ rồi lại im lặng. Không khí bỗng trở nên trầm lắng giữa hai người, ngượng ngập và dè chừng.

Hải lại cất giọng xoay chuyện sang hướng khác:

– Phương thấy căn phòng này như thế nào? Có thích hợp với em không?

Phương đáp giọng dè dặt:

– Dạ .... cũng đẹp. Cách trang trí tôi rất thích.

Hải nhẹ cười thân thiện:

– Vậy là tốt rồi. Tôi cứ sợ Phương sẽ không vừa ý. Có gì không bằng lòng, em bảo tôi sửa lại nhé! Phải ở trong căn phòng mình không thích còn gì là thú vị phải không Phương?

Phương cúi mặt khẽ đáp:

– Cảm ơn chú. Căn phòng như vậy là đủ cho tôi lắm rồi.

Hải ý nhị nói:

– Phương cứ tự nhiên nhé! Bây giờ Phương đã là thành viên trong gia đình, có gì không biết, phương cứ hỏi.

Phương lại gật đầu, dường như đó là cách đáp lời hay nhất của Phương với anh lúc này hay sao ấy. Rồi chợt nhớ ra, cô vụt nói:

– Ờ, chú này ...

Ánh mắt Hải mở to hướng về phương như chờ đợi. Nhìn về gương ngáp của Phương, anh hiểu cô đang rất ngại nên nhẹ cười cười mở.

Có gì phương cứ nói đừng ngại! Sau này mình còn ở chung một nhà nữa kia mà.

Phương ấp úng rồi cũng hỏi:

– Tôi muốn đi học trở lại. Bao giờ tôi có thể. ....

Câu hỏi bỏ chùng của Phương cũng đủ cho Hải hiểu. Anh nhẹ giọng triu mến:

Tùy ở em thôi. Nhưng tôi nghĩ, hãy để đến tuần sau thì sẽ hay hơn. Mọi sinh hoạt của em sẽ như cũ, đừng lo lắng điều gì cả.

– Cám ơn chú nhiều lắm! ờ, mà ...

Hải nhìn cô, nở một nụ cười động viên:

Phương còn điều gì nữa cứ hỏi. Tự nhiên như mọi khi em vẫn thường nói chuyện với tôi Phương nhé!

Phương đỏ mặt, bẽn lễn mở lời:

– Ngày mai chú có thể đưa tôi về nhà được không? Tôi ... tôi muốn lấy thêm vài thứ đồ dùng.

Hải chợt thoáng hiểu ra sự e ngại gương ngáp trong lòng Phương. Phương đang lo lắng về những ánh mắt nhìn của anh và những bộ y phục cổ mặc tối.

Một nỗi lo chính đáng của người con gái trinh bạch trước một gã đàn ông trong phòng vắng. Anh thật là bậy quá, thật khiếm nhã vô cùng với Phương. Hải tự trách mình lần nữa. Anh thật khó mở lời xin lỗi Phương ...

Thái độ lặng yên của Hải làm Phương phải buột miệng:

– Nếu chú bận việc thì tôi đi một mình cũng được. Không sao đâu?

Hải chợt tỉnh, anh vội xoa tay:

– Không phải? Mai.tôi sẽ đưa Phương về bên nhà. Tôi có bận việc gì đâu.

Rồi anh lại tiếp giọng nói nhỏ:

– Phòng của tôi Phương phải ở thật là bất tiện. Nhưng chẳng biết phải làm sao đây, đành phải vậy. Cũng phiền cho Phương ...

Phương im lặng cúi mặt che giấu thẹn thùng. Hải lại tiếp giọng:

– Đồ trong tủ áo, Phương thấy thích hợp thứ nào thì cứ mặc. Tất cả chúng đều do mẹ và chị dâu tôi chọn mua. Họ không hiểu được mối quan hệ của tôi và Phương nên làm Phương ngại.

Câu nói của anh càng làm Phương gương chín người. Cô cúi gằm mặt lặng thinh không hé môi, được câu nào.

Hải nhìn cô và anh hiểu, càng nói thêm điều gì sẽ càng làm cô bối rối không thôi. Có lẽ ngày đầu tiên còn lạ người lạ cảnh làm cho Phương ngại.

Hải vụt đứng lên, anh thở ra. Hải xoay vai mấy cái rồi bảo với Phương:

– Tiệc tùng cả ngày chắc Phương cũng đã mệt lắm rồi. Phương lên giường nghỉ sớm đi nhé!

Phương nhìn anh dè dặt rồi lắc đầu nguây nguậy:

– Tôi không ... Hay chú có mệt thì nghỉ trước. Tôi chưa thấy buồn ngủ, muốn ngồi đây một lát.

Phương bối rối cố lựa lời, cô cảm thấy mệt ngất đi được chỉ cần ngả lưng là có thể ngủ ngay, nhưng vẫn muốn từ chối. Cô không thể ... ngủ cùng anh trên chiếc giường ấy được.

– Dạ, chú cứ nghỉ trước. Khi nào mệt tôi sẽ đi nghỉ liền mà. Hải chất lưỡi:

– Phương sao vậy? Ngày thường, Phương đâu khách sáo thế. Tôi nhìn Phương cũng biết đang bơ phờ đuối sức ra kia.

Phương ấp úng khó mở lời:

– Tôi không muốn ngủ trên giường ...

Hải to mắt ngạc nhiên:

– Vậy chứ Phương ngủ ở đâu?

Rồi anh chợt hiểu thái độ lo lắng ấy của Phương. Thế ra, cô đang lo ngại về chỗ ngủ của hai người. Hải thấy thích thú trước vẻ ngưng ngưng lo sợ ấy, nó đẹp làm sao, vẻ đẹp thanh khiết trắng trong của người con gái.

Hải nhẹ cười, lắc đầu cho sự thiếu sâu sắc của mình. Anh bước để dùng sức đẩy mạnh chiếc giường sang một bên vách rồi so vai bảo Phương:

– Bây giờ Phương lên ngủ được rồi đấy!

Phương không hiểu được việc làm của anh là ý gì. Nhưng cô vẫn lắc đầu viện lẽ:

– Chỗ lạ, tôi ngủ chưa quen ...

– Vậy chẳng lẽ Phương cứ ngồi đây hoài được sao?

Hải chép miệng thở khì ra. Rồi không hiểu sao, anh chợt bước đến bên Phương nhắc bông cô lên trên đôi tay. Phương bất ngờ trước hành động của anh, cô hốt hoảng kêu lên:

– Chú ... chú làm gì vậy?

Đưa cô dâu đi ngủ! - Hải tỉnh bơ đáp.

– Tôi không ngủ, chú thả tội xuống đi!

Phương hoảng sợ cố đẩy anh ra trong nhịp tim tình thịch. Hải vẫn phớt lờ, bước chân tiến đến gần giường ngủ.

Phương hoảng mang kêu lên:

– Chú định làm gì? Buông tôi ra có, nghe không hả?

Hải nhẹ đặt cô xuống giường nệm rồi cúi sát mặt cô, cười tinh quái:

– Có gì em sợ cuống lên vậy? Chồng ẵm vợ đi ngủ không được sao?

Phương run bắn nhìn anh lo sợ, giọng trở nên đứt quãng:

– Chú ... chú không giữ lời hứa ... chú đừng vào người tôi, tôi la lên đấy.

– Em có kêu lớn cũng không ai nghe được đâu, hoặc giả có nghe cũng chẳng ai vào phòng cô đâu chú rề vào giờ này. - Hải nheo mắt cười trêu tức.

Phương hoảng sợ cuống cuống tát mạnh vào má anh một cái và bật ngồi dậy thu mình vào một góc trần mắt đề phòng.

Hải ôm mặt đứng dậy, xuýt xoa kêu lên:

– Trời ạ! Sao Phương hung dữ quá vậy?

Tôi chỉ đùa chứ có làm thật đâu. Phương mặc kệ những lời anh nói, vẫn chăm chăm ánh mắt đề phòng trong nét mặt chưa hết lo âu.

Hải xoa xoa mặt rồi bước đến bên mép giường. Phương hoảng hốt nhích ra xa, tròng mắt. Hải không khỏi bật cười trước hành động của Phương, anh lên tiếng:

– Tôi có làm gì Phương đâu. Tôi chỉ đến lấy chìa khóa nơi hộc tủ giường thôi mà.

Như để chứng minh lời nói, anh vờ tay lấy chiếc khóa đặt bên góc và đi đến sát vách phòng tra chìa khóa vào đấy. Đến lúc này phương mới chợt hiểu việc đấy, chiếc giường sang một bên của anh. Thì ra nơi vách là một chiếc tủ âm tường.

Hải chợt lôi ra một chiếc nệm xếp, quăng ịch xuống nền gạch rồi lại đến gối, chăn mền. Phương vụt hiểu ra đó là nơi ngủ của anh.

– Thế ra Hải ...

Phương chợt thấy thẹn với anh và cả với mình. Một sự ngộ nhân tai quái và hồ đồ của cô.

Hải ngả mình xuống chiếc nệm vừa trải ra, anh ngó lên Phương nường mắt bảo:

– Thế nào, Phương hết sợ rồi nhé! Mỗi người có một giang san. Tôi sẽ không xâm phạm của Phương và em cũng không được lấn chiếm phần của anh đấy nhé.

Phương đỏ mặt ngượng ngùng. Cô lặng thinh chẳng biết nói lời gì xin lỗi.

Mà cũng do nơi anh trước, ai bảo đùa thế với Phương làm chi.

Giọng Hải lại ôn tồn cất lên:

– Bây giờ an tâm ngủ không gặp ác mộng đâu. Như thế này cũng khá bất tiện. Có lẽ tôi nên mua nhà riêng sẽ hay hơn. Như vậy Phương sẽ được thoải mái.

Phương nhìn anh định cất tiếng ngăn cản nhưng lại thôi, cô cũng không biết nên làm thế nào nữa? Cô đã phiền anh nhiều quá, nhưng nếu cứ như thế này mãi Phương sẽ mang bệnh tim mất.

Hải lại lên tiếng:

– À, có chuyện này Phương cứ hay quên?

Phương có thể gọi tôi bằng chú trong phòng này chẳng sao. Nhưng nhớ trước mặt mọi người, nên kêu tôi bằng anh nhé? Không thì phiền lắm!

Phương gật đầu lí nhí vâng dạ. Chẳng biết Hải có nghe được gì không. Giây lát, cô nhẹ ngả người nằm xuống, len lén đưa mắt nhìn về phía anh. Thì ra Hải đã say sưa trong giấc ngủ từ bao giờ.

Phương cũng khẽ nhắm mắt lại tìm giấc ngủ, nhưng cô nhận ra mình không tài nào ngủ được dù đang thềm ngủ biết chừng nào.

Cô chợt nhớ đến căn gác ảm thấp của mình, giờ chắc trông không chẳng còn ai bước tới.

Phương cảm thấy buồn, cô kéo chiếc khăn đắp ngang ngực cố dỗ giấc ngủ trong nỗi buồn nhớ ngày hôm qua.

Hải mặc vào bộ y phục chỉnh tề ngồi xuống ghế, trông anh trẻ hẳn. Hướng mắt về phía anh, Phương nhớ đến cái tát tối qua và thấy lòng ân hận. Cô không hiểu lúc ấy mình sao nữa. Có lẽ vì quá sợ hãi đã làm cô không còn bình tĩnh để suy nghĩ điều gì. Cô thật đáng trách, dù là cái tát tự vệ nhưng hẳn ít nhiều cô đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh. Phương cầu mong anh đã không để bụng và tha thứ cho cô. Thái độ vui vẻ vô sự của anh sáng nay làm Phương thấy cũng an tâm được phần nào. Tuy nhiên, cô cũng ngập ngừng lên tiếng:

– Chú ... Phương xin lỗi chú về hành động tối hôm qua.

Hải ngồi xuống mép giường, nói:

– Không việc gì đâu Phương. Tôi không quan tâm việc tối qua.

Phương cúi đầu về suy tư:

– Thật ra, Phương ...

Hải chợt nói:

– Tôi hiểu, bất cứ một cô gái nào trong hoàn cảnh của em cũng phải hành động như thế. Đáng trách là tại tôi đã đùa thái quá, làm Phương hiểu lầm, hoảng sợ thế kia.

Phương khẽ đáp:

– Cám ơn chú đã không trách giận.

Hải nhẹ cười:

– Chuyện đó không quan trọng với tôi:

Việc quan trọng trước mắt là mẹ và anh chị tôi Phương ráng cố sao cho họ đừng biết được gì. Nếu không sẽ phiền lắm. Tôi nhắc lại để em nhớ!

Rồi ngó lại Phương, anh tiếp lời:

– Sao Phương không thay đồ đi?

Phương tròn mắt ngạc nhiên.

– Chú định đưa Phương đi đâu ư?

– Em không nhớ gì sao? Chúng ta phải xuống chào mẹ chứ? Thường thì sáng sớm sau ngày cưới, cô dâu phải thức sớm để ra mắt cha mẹ chồng.

Hải chợt cười khi thấy cô không hiểu. Anh bước đến bên Phương, siết nhẹ vai cô rồi tiếp:

– Nhưng mẹ tôi không quá khó lắm đâu.

– Chỉ là chúng ta nên xuống chào qua mẹ và cùng ăn điểm tâm sáng với cả nhà.

Phương hơi thoáng ngạc nhiên lẫn chút lo âu rồi cũng khẽ gật đầu:

– Vâng. Phương cám ơn chú đã dạy. Nhưng phải nhớ không được gọi tôi là chú trước mặt mẹ tôi nhé! Mong là em nhớ, cô bé ạ!

Phương cười bẽn lễn sau lời nhắc nhở nửa trêu chọc nửa thật tình của anh.

Phương thấy xúc động, tự dưng cô chợt cảm thấy anh trở nên thân thiết gần gũi với cô từ lúc nào.

Phương cảm thấy một trang mới cuộc đời đang mở ra với cô, những ngày tươi đẹp như đang đến với cô trong tình cảm ấm áp chân thành của những người trong gia đình mới. Viễn ảnh tươi đẹp diễn ra trước mắt làm Phương thấy vui vui trong dạ và tự mỉm cười một mình khi bước vào phòng trong thay áo.

Tuy nhiên, khi bước ra nhìn Hải, cô chợt về với thực tế là cô phải đi gặp mẹ anh và cô đang làm một điều không đúng là lừa dối tình cảm chân thành của một người mẹ. Phải chăng lấy Hải mới chính là cuộc phiêu lưu của cô chứ không phải là lấy Hưng? Phương chợt đổi sang tâm trạng bối rối thực sự. Trạng thái lo âu lại trở về với cô, cô đang làm gì đây? Hình như cô đang đi trên dây mà cô lại chẳng phải là diễn viên xiếc ...

Hải chợt mỉm cười khi thấy Phương bước ra. Anh thấy cô đẹp lạ trong bộ áo quần mặc nhà được máy cắt khéo. Một vẻ đẹp dịu dàng, thanh thoát, dễ làm rung động xao lòng bao gã đàn ông. Anh bước đến, nhẹ nắm lấy đôi bàn tay cô bóp nhẹ như trấn an, rồi khẽ giọng:

– Mình cùng xuống nhé! Không có gì đâu Nếu sợ, em có thể nắm tay anh.

Phương bẽn lễn gật đầu. Lời động viên của anh như làm cô phần chấn, yên tâm hơn đôi chút. Mong rằng mọi chuyện sẽ trôi chảy như ngày hôm nay ...

Hải đưa cô vào phòng khách. Anh thấy mẹ đang ngồi nơi bàn ăn nhưng chỉ có một mình với ly sữa nóng. Rời tay Phương ra, anh cúi đầu lên tiếng:

– Thưa mẹ, vợ chồng con xuống chào mẹ ạ.

Câu chào mẹ của Hải vừa dứt, Phương đã nghe má đỏ lừng. Rồi cô cũng cúi xuống gật đầu chào mẹ chồng:

– Dạ, con chào mẹ ....

– Lúc này, bà Tâm đã nở môi cười nhìn Phương, âu yếm yêu thương rồi cất tiếng:

– Mẹ cảm ơn hai con. Ngồi vào bàn đi, vợ chồng các con cùng ăn sáng với mẹ.

Hải kéo ghế cho Phương ngồi, lờ anh nhìn quanh và hỏi mẹ:

– Anh chị Hai con đâu mẹ?

Bà cười cùng hai con:

– Ôi! Tụi nó hôm nào cũng vậy, đã đi làm từ sớm rồi con ạ. Chẳng đứa nào chịu nhín chút thời gian ăn sáng với mẹ.

Hải cười, anh lên tiếng.

Áp lực công việc mà mẹ. Điều hành cả một công ty đâu phải chuyện dễ.

Nhưng mẹ đừng lo, kể từ nay vợ chồng con sẽ dành thời gian ăn sáng với mẹ cho mẹ vui.

– Khéo nịnh quá cậu ơi. Cậu thôi lông bông, chịu lấy vợ ưng ý tôi như vậy là tôi vui rồi.

Hải cười hì hì. Anh đưa mắt nhìn Phương, thấy cô đang ngunng ngừng đỏ mặt. Bà tâm lúc này. Nắm lấy tay Phương, giọng chăm sóc:

– Con ăn gì? Sáng nay chị Tư giúp việc có nấu món bún bò. Con ăn bún bò nhé!

Phương cúi gật đầu, khẽ giọng đáp lời mẹ:

– Dạ, con ăn gì cũng được, thưa mẹ.

– Con cứ tự nhiên, Phương ạ. Bây giờ đây là nhà của con rồi, không gì phải ngại ngần cả. - Bà Tâm vuốt mái tóc con dâu với vẻ yêu thương.

Hải lúc này mới lên tiếng đùa giọng:

– Xem ra có con dâu, mẹ quên con trai của mẹ rồi. Con cũng đói mà chẳng thấy mẹ hỏi han.

Bà Tâm lườm con trai, mắng yêu:

– Thế mà cũng phân bì cho được? Cậu may phước lắm mới lấy được con bé hiền ngoan thế này. Không ráng lo tu thân yêu thương chăm sóc vợ con thì đừng trách có ngày tôi lấy cây đét vào mông cậu.

Hải thè lưỡi, rụt vai làm ra vẻ sợ mẹ.

– Anh nhìn qua Phương, thấy cô cũng đang nở miệng cười.

– Em ăn bún nhé! Để anh nhờ chị Tư mang ra. - Hải nhìn cô chăm sóc.

Phương gật đầu dạ nhỏ rồi quay sang bà Tâm:

– Mẹ ăn gì chưa mẹ? Hay để con vào làm cho mẹ ăn luôn.

– Không, mẹ đã ăn rồi. Các con cứ ăn, mẹ ngồi chơi với các con.

Bà Tâm đáp lời Phương rồi cất tiếng gọi chị Tư dọn đồ. Đặt lại ly sữa lên bàn sau khi uống, bà hướng mắt về phía con trai, dịu giọng nhẹ nhàng:

Phong Hải! Đám cưới xong, con định hai đứa sẽ đưa nhau đi đâu chơi chưa?

– Dạ, con chưa nghĩ đến việc đó mẹ ạ.

Hải hơi khựng sau câu hỏi của mẹ. Anh đưa mắt nhìn Phương rồi đáp lời mẹ.

– Sau đám cưới nên dành ra ít thời gian cho tuần trăng mật con ạ. Theo ý mẹ, hai đứa nên đi Đà Lạt. Đà Lạt đẹp, khí hậu lại mát mẻ dễ chịu. Đi hưởng trăng mật ở đây sẽ rất tuyệt.

Phương cúi gằm mặt ngượng cả người sau câu nói của bà Tâm. Cô đã không ngờ đến tình huống này. Phương thực sự bối rối không biết Hải sẽ tính sao?

Hải nắm hai bàn tay mẹ bóp nhẹ, anh tìm lời thoái thác:

– Chuyện này để sau hẵng tính mẹ ạ.

– Công việc của con hiện cũng đang bẽ bộn.

Bọn con tính khi nào cả hai có thời gian rảnh sẽ cùng đi cũng không muốn.

Vội lại, ở nhà cũng thấy hạnh phúc rồi mẹ. Chúng con thích như thế hơn.

– Con nói nghe lạ. Mẹ không đồng ý như vậy Không công việc gì cả, vừa cưới phải nghỉ ngơi để ổn định gia đình nữa chứ.. Hai đứa phải nghe lời mẹ, phải dành chút thời gian riêng tư chăm sóc cho nhau.

Bà Tâm cố giọng thuyết phục rồi nhìn vào Hải, bà nghiêm giọng tiếp:

– Con hiểu ý mẹ không Hải? Mẹ không muốn. con lại kiếm cớ để chối từ đưa Minh phương đi chơi. Cưới vợ rni phải chừng chặc lại con ạ.

Hải im lặng, thấy khó xử Anh đưa mắt nhìn Phương, thấy cô cũng đang đầy bối rối.

– Nỗi lo âu như hiện lên trên gương mặt cô.

Hải hiểu, hai người đang bắt đầu đối mặt với những thử thách đầu tiên và vượt qua được thử thách này hay không lần này phải nhờ chính bản lĩnh của anh. Anh cũng hiểu, với một gã đàn ông như anh thì chuyện này chẳng có gì, nhưng với một cô gái còn trắng trong như Phương thì đây đúng là một nỗi ám ảnh.

Những phản ứng của cô tối qua cho anh hiểu nhiều về điều đó.

Chị Tư lúc này đã bung mâm thức ăn còn bốc khói ra đặt lên bàn. Bà Tâm thấy vậy lên tiếng tiếp:

– Hai con ăn sáng đi kéo nguội. Chuyện đi chơi để mẹ sắp xếp cho, các con không phải lo.

– Dạ ....

Hai cái đầu khê gật chiều theo ý bà mà lòng rối rắm. Hải nắm tay Phương bóp nhẹ, khê giọng:

– Em ăn đi?

Phương gật đầu lí nhí mời anh, cái nắm tay trấn an của anh không làm voi được chút nào những bất an rối rắm trong cô. Phương cúi xuống chậm rãi ăn mà nào ăn được. Nỗi hoang mang cứ lớn dần mãi trong Phương.

Cãi lời mẹ anh thì chắc cả hai không dám rồi. Nhưng nếu phải ở riêng với anh trong ngần ấy ngày ở xứ sở sương mù ấy thì Phương chẳng biết phải làm sao ...

Hải đã cho cô thấy anh sẽ giữ đúng lời hứa của mình. Nhưng làm sao cô có thể hoàn toàn an tâm cho được khi anh không phải là thánh, mà cô lại là một cô gái bằng xương bằng thịt trước mắt anh, ai dám chắc những chung đụng ít nhiều không làm anh sa ngã ...

Hải gói tay kê đầu nằm dài trên cỏ, mắt anh dõi theo triền dốc ngắm nhìn khung cảnh đẹp mơ màng ở dưới xa kia.

Đà Lạt ban mai trong cái gió se se làm con người dễ chịu lạ. Càng dễ chịu hơn khi người ta bắt đầu tháng yêu đương trắng mặt trong khung cảnh hữu tình lãng mạn này. Hải khê cười vu vơ, anh liếc nhìn Phương đang ngồi kế bên anh, cô cũng đang im lặng mơ màng như đang đắm sâu vào cõi của riêng cô. Mái tóc dài hồ hững che khuất phần gương mặt xinh xinh. Trong cái băng lãng của hơi lành lạnh ban mai và gió ngàn đang lay phớt, Hải chợt thấy lòng dâng lên một cảm xúc lạ kỳ trước vẻ đẹp thơ ngây thanh thoát diệu kỳ đang hòa vào thiên nhiên của cô gái. Một chút xao động trong trái tim anh, Hải như chưa bao giờ

thấy Phương, đẹp như lúc này. Bàn tay anh khẽ chạm vào và nhẹ nắm tay cô đầy xúc cảm. Cái cảm giác ấm áp nơi bàn tay như thoáng làm Phương giật mình thoát ra khỏi những miền man đắm say trời đất. Cô bối rối ngượng ngùng đưa mắt nhìn anh và bắt gặp ánh mắt ấy đang long lanh nhìn cô triu mến.

Về bối rối ấy càng làm tôn lên nét đáng yêu của cô trong mắt anh. Hải khẽ mỉm cười bóp nhẹ bàn tay mềm mại và nắm chặt hơn trong lòng bàn tay anh.

Nhưng rồi một hình bóng chợt thoáng hiện về trong anh. Anh dần buông bàn tay thon nhỏ trong cái cảm giác mặc cảm tội lỗi như vừa làm một điều gì đó xấu xa.

Hải chợt tự hỏi mình đang làm gì đây? Anh đang cố chuộc lại lỗi lầm xưa như thế này đây ư? Minh Phương ... thế này thì Phương nơi tuổi vàng có thể tha thứ được cho anh sao? Anh đang định làm tổn thương thêm trái tim của em gái cô nữa hay sao chứ?

Phương đưa mắt nhìn màn sương lãng đãng nơi hồ nước bên đồi, hơi ẩm từ bàn Hải như còn vương vấn trong cô. Phương không hiểu sao mình lại run lên trong cái nắm tay vừa rồi của anh? Đây đâu phải là lần đầu tiên anh nắm tay cô, cũng đâu phải lần đầu hai người có tiếp xúc với nhau như thế! Đôi lúc Phương tự hỏi mình đã đúng hay sai? Tự hỏi không hiểu sao cô lại nhận lời lấy anh, làm theo cái kế hoạch mà anh bày ra cho hai người?

Với Sĩ Hưng, ít nhất hai người cũng quen biết nhau, ít nhất cô cũng là bạn thiếu thời với Hưng thuở trước. Còn với Phong Hải, cô đã thân thiết gì với anh đâu. Cô chỉ mới quen biết anh qua cô bé Khánh Uyên. Thế mà cô ...

Phương cố nén tiếng thở ra. Và còn bây giờ nữa chứ? Thật không dễ chịu cho cô khi phải đồng ý lên đây với anh. Một đám cưới giả đã đủ làm cô xấu hổ với mặc cảm đang lừa gạt mẹ anh. Nay còn phải thêm tuần trăng mật của hai người nữa. Bao cảm xúc bối rối cứ đan xen trong đầu Phương. Mặc cảm có lỗi với mẹ anh và rồi những thấp thỏm lo âu trong cuộc sống vợ chồng với anh sắp tới. Dẫu rằng chưa lần nào Hải có hành động gì vượt quá ranh giới với cô. Anh như luôn tỏ ra giữ lời hứa của mình và chưa bao giờ có gì bất nhã. Nhưng với Phương, tất cả không dễ dàng chút nào như lúc đầu cô đã nghĩ. Những chung đụng trong cuộc sống vợ chồng, dẫu là vợ chồng hờ, đôi khi vẫn làm một cô gái mới lớn như cô phải ngượng ngùng bối rối.

Có lẽ, nếu không vì bị ép buộc phải lấy Hưng, Phương đã chẳng bao giờ dám gần gũi Hải nhiều đến thế. Đã có lúc cô cảm thấy sợ hãi anh, sợ hãi người đàn ông quá từng trải trong anh ấy. Nhưng rồi những gần gũi lâu ngày đã giúp cô có dịp tìm hiểu được nhiều về anh. Anh không quá đáng sợ như những gì cô đã nghĩ. Hải cũng đạt dào tình cảm, anh không hời hợt mà trái lại rất quan tâm đến mọi người.

Anh thích được mang đến hạnh phúc cho các thành viên trong gia đình. Cái xấu nhất ở Hải có lẽ là lối sống quá ư phóng túng của anh.

Những mối quan hệ mập mờ vô định của anh với bao cô gái. Phương chợt nhớ đến Như Trang, cô không hiểu cô bạn gái ấy của anh bây giờ ra sao nữa. Và lại càng không hiểu mối quan hệ giữa hai người họ là ra sao. Lối sống và tình cảm của họ phức tạp quá, Phương không hiểu giữa họ là tình yêu hay là thứ tình cảm với Phương, tình yêu phải là một cái gì đó thiêng liêng, sâu sắc lắng đọng trong lòng mỗi người. Còn họ, tình yêu với họ dường như chỉ là một cuộc chơi.

– Em cảm thấy không thoải mái trong chuyện đi này lắm phải không?

Tiếng Hải vang lên cắt ngang những dòng suy tưởng của Phương. Phương hơi thoáng giật mình nhưng rồi cô cũng nhận ra được câu hỏi của anh:

– Dạ không:

Ồ, mà cũng có chút ít. Nhưng em hiểu anh Hải cũng không hơn gì em ...

– Anh xin lỗi, mẹ anh đã mang đến khó xử cho em. Em cũng thông cảm, người già thì vẫn cứ thích lo toan mọi thứ. Anh cũng không biết mẹ anh đã sắp xếp toàn bộ chuyến đi này cho hai chúng ta.

Phương nhìn anh như đồng cảm và thấu hiểu:

– Em hiểu. Thật ra, em phải xin lỗi anh mới đúng. Em mới là người gây phiền cho anh ...anh đã giúp em, bây giờ lại còn phải tốn thêm thời gian của anh nữa.

– Cả hai cùng giúp đỡ lẫn nhau đấy chứ.

Anh đã nói rồi, em đã chẳng giúp anh thoát khỏi yêu sách của mẹ anh là gì.

Hải cười âm giọng triu mến.

Phương cũng nhẹ cười, nụ cười ngượng nghịu với anh và cả, với mình. Hải khẽ dịu giọng tiếp lời:

– Nếu em cảm thấy không thoải mái lắm thì chúng ta có thể trở về nhà sớm.

Anh sẽ nói với mẹ là anh có việc phải làm.

Phương im lặng giây lát, cô cũng muốn được thế, nhưng rồi cô lại lắc đầu:

– Dạ tôi ... Em không muốn làm mẹ mất vui. Mẹ đã chuẩn bị tất cả cho chuyến đi này của anh và em. Chỉ là nếu anh thật sự bận việc thì ...

Hải lắc đầu:

– Anh thì không bận việc gì. Anh chỉ lo em thấy ngại thôi.

Phương cười ngượng ngùng vì thấy anh hiểu thấu được nỗi lòng cô.

– Dạ, cũng không sao. Đà Lạt cũng đẹp và thơ mộng quá. Xem như em có cho mình một chuyến đi chơi.

Hải cười nhìn cô triu mến, gật đầu:

– Anh cũng nghĩ em nên có những giây phút thư giãn như thế. Đà Lạt đẹp lắm. Nếu em thích, anh sẽ đưa em đi khắp hết mọi nơi. Em cũng nên thả lỏng mình ra đôi lúc, Phương ạ.

Phương im lặng hơi cúi đầu vì cả thẹn. Cô hiểu lòng anh mang nhiều ý tốt nhưng cũng hơi hàm ý cô đã quá dè dặt đề phòng anh.

Phương biết cô đã không được tự nhiên khi ở bên anh, bức tường ngăn cách vô hình cô dựng nên đã làm cho anh không được nhiều thoải mái. Nhưng ... giá mà anh hiểu được ... Phương ước, giá mà anh hiểu trọng cô vẫn là hình bóng lẩn khuất của một người con trai hình bóng Quốc Quân, hình bóng của mối tình đầu không trọn vẹn. Không hiểu sao Phương lại nhớ đến Quốc Quân trong lúc này.

Có lẽ vì đã lâu rồi cô chưa thân mật gần gũi với người đàn ông nào kể từ khi chia tay anh, có lẽ những chăm sóc ân cần của Hải làm cô xúc động xao lòng nhớ về những kỷ niệm ngày xưa.

– Trông em có vẻ buồn..Anh làm em phật ý phải không? Anh xin lỗi nếu đã lỡ lời ...

Hải nhìn Phương, quan tâm khi thấy cô chột lạng thỉnh nhìn xa xăm không nói gì.

Phương phải nhẹ cười, lắc đầu khẽ đáp:

– Không! Chỉ là ... anh làm em xúc động.

– Đã lâu rồi em mới có người quan tâm chăm sóc đến em. Em tự hỏi sao anh tốt với em quá vậy.

Hải im lặng nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng thanh tú. Giây lát, anh khẽ trầm giọng:

– Em là một cô gái đầy nhạy cảm, Phương ạ. Em sống thiên về tình cảm, dễ xúc động.

Chỉ là em luôn cố che giấu những cảm xúc thật của mình bằng những nụ cười khóa lấp.

Phương hơi ngẩng nhìn anh trong giây phút, cô bất ngờ vì những nhận xét của anh dành cho cô. Rồi cúi mặt, cô khẽ giọng cất lời.

– Anh làm em nhớ đến một người ... Anh ấy cũng đã từng nói với em những lời như thế?

Ánh mắt Hải ám áp chiếu nhìn vào mắt cô, anh thấp giọng:

– Là người yêu của em phải không?

Phương khẽ gật đầu rồi im lặng.

– Em ... có vẻ buồn khi nhắc về người ấy.

Hai người đã chia tay rồi ư? - Hải trầm giọng khi thấy nỗi buồn trong mắt cô, – Là lỗi của em. Có lẽ tính cách của em đã làm cho anh ấy mệt mỏi ...

– Trông em có vẻ vẫn còn yêu người ấy nhiều lắm ...

Phương nhẹ cười buồn:

– Anh ấy đã cho em cảm xúc và niềm tin về người đàn ông. Có lẽ anh đã không biết, có đạo sau cái chết của chị em, tất cả những người đàn ông trong mắt em chẳng ai còn đáng để tin tưởng. Anh ấy đã làm thay đổi ý nghĩ ấy trong em, mang lại cho em hình ảnh tốt đẹp về người đàn ông, đáng để yêu và đáng tin tưởng ...

Hải lặng im sau lời bộc bạch chân tình của cô gái. Anh cúi đầu không dám nhìn vào nỗi buồn chất chứa niềm đau trong đôi mắt ấy. Không phải là sự đồng cảm cho mối tình đã sớm tan vỡ kia, mà là một cảm giác ân hận, day dứt có tội trong anh. Hải thấy mình như có lỗi trong tất cả chuyện này, như chính anh đã gây ra sự tổn thương tinh thần cho cô gái ... Thế mới hay, việc làm của anh đã gây ra nỗi tuyệt vọng cho một cô gái vừa chớm tuổi xuân thì, giờ lại thêm một người con gái mất niềm tin về những người đàn ông tốt đẹp ...

– Em ... là một cô gái đang yêu, Phương ạ.

– Anh tin là hạnh phúc rồi sẽ đến với em. Em đáng được hưởng những gì tốt đẹp nhất.

Giọng trầm lắng của Hải vang lên sau một phút giây im lặng. Anh nhìn vào đôi mắt cô với ánh mắt nhìn chli mình anh hiểu. Phương đáp lại cái nhìn của anh bằng ánh mắt chứa nhiều cảm xúc. Cô không hiểu cái nhìn kỳ lạ của anh dành cho cô mang ý nghĩa gì. Nhưng cô cảm thấy xúc động trước những quan tâm và tình cảm chân thành anh dành cho cô ... Không gian yên lặng cô đọng giữa hai người chợt bị phá tan bởi những tiếng cười nói ồn ào của một nhóm người đi tới. Những tiếng cười hòa trong những giọng trêu đùa

bốn cột làm khuấy động một vùng yên tĩnh. Phong Hải hiếu kỳ nhìn lên và chợt một giọng nói ồ lên gọi tên anh:

– Ê, Phong Hải! Đi đâu thế, cũng lên đây sao?

Nhóm bạ nhìn theo hướng gọi của người phát ra tiếng nói và cùng ào đến bên Hải khi nhận ra được anh. Phong Hải lúc này cũng nhận ra những người bạn thường chơi với anh và rồi ánh mắt anh chạm phải cái nhìn của Như Trang cũng đang vừa đi tới. Hoàng Long, người vừa nhận ra anh khi nãy lại lên tiếng khi tiến đến gần:

Tụi này đi đổi gió, không ngờ lại cũng gặp mày ở đây. Sao anh bạn? - Long hơi nheo mắt khi hướng về phía Phương ý trêu chọc. Đi hưởng tuần trăng mật hả?

Hải nhẹ cười, anh đưa tay cho bạn nắm để kéo đứng lên rồi nói:

– Chào các bạn. Hôm nay lại rảnh rồi cùng đi du lịch nữa à?

– Anh đưa mắt nhìn khắp hết mọi người rồi bắt tay, nhưng rồi lần nữa anh lại chạm vào ánh mắt Trang khi đứng trước cô. Trang có vẻ điềm tĩnh nhưng sự lạnh lùng không giấu được trong mắt cô. Cô bắt tay anh mà mắt nhìn lại xoay sâu đầy ý nghĩa. Hải lờ lảng tránh, anh chỉ khẽ giọng:

– Chào Trang. Em đi chơi vui chứ ...

– Chào anh. Chắc là không được vui như anh rồi. Trông anh có vẻ hạnh phúc ...

Trang đáp trong giọng lạnh lùng như không kém phần hằn học khi đưa mắt nhìn về phía Phương sau câu nói cuối. Hải ậm ừ, anh quay về phía Phương rồi nắm lấy tay Phương lên tiếng:

– Các bạn! Đây là Minh Phương, vợ của tôi. Những cái gật đầu và những tiếng chào vang lên. Danh, người có hàng râu mép ấn tượng bước đến bắt tay Phương:

Chào chị. Đáng tiếc, hôm đám cưới hai người, tôi không đến dự được. Chị trẻ vẻ đẹp hơn những gì tôi thấy qua ảnh.

Phương cúi đầu chào cả thẹn:

– Dạ, cảm ơn anh.

Như Trang lúc này cũng bước đến đối diện với Phương, cô đưa tay bắt trong ánh mắt nhìn sắc sảo giọng xởi lởi nhưng ít nhiều khiêu khích:

– Chào cô. Không ngờ mình lại gặp nhau trong hoàn cảnh này. Hẳn cô còn nhớ tôi chứ?

Phương gật đầu chào Trang, cô hơi thoáng nhìn về phía Hải để xem phản ứng của anh ra sao. Phương thấy hơi khó xử, cô không biết anh đang nghĩ gì. Cô không muốn làm phật lòng anh hay Trang, dù rằng cô không thích Trang và thái độ kiêu kỳ ấy.

Hải bước đến đứng sau Phương, anh giả lả cười nửa đùa nửa thật, chống đỡ cho Phương:

– Các bạn! Vợ tôi hiền lắm, mong các bạn thương tình 'đừng trêu cô ấy quá.

Có gì tôi xin gánh hết cho.

– Anh Hải cung vợ quá! Bọn em đã làm gì vợ anh đâu. Xem ra cưới vợ rồi anh không còn muốn qua lại với bạn bè cũ.

Trang khẽ nhếch môi nửa như trêu anh, nửa đầy mỉa mai, cay đắng:

– Phải rồi đó? Không được có vợ rồi quên bạn bè nhé! Bây giờ phải kiếm chỗ nào đó mình hợp mặt rồi vui chơi.

Giọng Hoàng Long lúc này cũng vang lên. Anh vỗ vai Hải rồi choàng lấy qua vai siết một cái mạnh đầy vẻ thân hữu:

– Mang cả vợ cậu theo luôn nữa, anh bạn!

Hải nhẹ cười, anh đưa mắt nhìn qua Phương mà thấy lòng khó xử. Anh hiểu, với hoàn cảnh này anh khó có thể nói lời từ chối với những người bạn anh.

Nhưng anh cũng hiểu, Phương sẽ không thể nào thích hợp với những cuộc chơi và cả với những người bạn này. Cô sẽ không thể nào thoải mái dù có ở bên anh:

Hải nhẹ nắm tay Phương, anh trầm giọng khẽ hỏi ý kiến cô:

– Em thấy thế nào? Em ... có thể đi với bọn anh chứ?

Phương ngẩng nhìn anh, lộ ánh mắt bối rối. Cô không biết nói sao, chỉ hơi khẽ lắc đầu mong anh có thể hiểu được những gì trong mắt cô muốn nói.

Phương hiểu, cô không thể cũng như không có quyền bắt buộc anh từ bỏ những người bạn kia, nhưng cô cũng không muốn tham gia vào cuộc vui của họ.

Phương biết cô sẽ trở thành một người thừa nếu ở giữa những con người ấy. Và quan trọng hơn, cô sẽ là cái gai trong mắt Trang vì cô ta nào muốn có cô, mà chỉ mong gặp riêng được Hải thôi để cùng trò chuyện.

Hải nhìn Phương như hiểu rõ tâm trạng của cô. Anh lại nhỏ giọng nói chỉ để mình cô nghe thấy:

– Hay để anh đưa em trở về khách sạn.

– Rồi anh trở lại với bọn họ sau!

– Không? Anh nên đi với các bạn anh đi.

– Em thả bộ một mình về khách sạn cũng được.

– Phương nhỏ nhẹ lên tiếng.

– Không được. Em đi một mình, anh không an tâm. Hay để anh gọi xe cho em ...

Phương khẽ ngăn lời anh:

– Được mà? Em không sao đâu. Em thả bộ sẵn dịp đi dạo chơi luôn. Anh nên đi kéo các bạn chờ.

Hải ngậm ngừng khó xử, rồi anh cũng gật đầu đồng ý, khẽ giọng:

– Anh sẽ về sớm. Em đừng giận anh nghe.

– Phương nhẹ cười, cô đặt tay lên ngực anh vuốt nhẹ như để anh an tâm. Rồi cô quay chào các bạn anh để phân giải vài điều trước khi thả bộ xuống con dốc ...

Phong Hải cho xe trở về khách sạn trong tâm trạng kém vui và nhiều buồn bực. Buổi tiếp chuyện với Như Trang không còn không khí vui vẻ thoải mái như mọi khi, mà nặng nề khó chịu. Những trách cứ giận hờn rồi cả những lời nặng nề của cô như vẫn còn văng vẳng trong đầu anh. Đến bây giờ Hải mới thấm thía thế nào là những phiền hà rắc rối do thói phong lưu phóng túng của anh gây ra ...

– Anh là một tên dểu, Phong Hải ạ! Tại sao anh có thể lừa gạt tôi?

Như Trang lên tiếng sau khi phũ mạnh tay Hải và ngồi vào ghế. Cô nhìn anh trong ánh mắt hằn học lẫn chút gì đó tổn thương.

Hải ngồi đối diện với Trang, anh nhẹ giọng nhưng hơi khó chịu:

– Em nói gì thế? Em đã quá nặng lời với anh rồi đó.

– Tôi nặng lời với anh? Như vậy không đáng với anh sao?

– Anh đã làm gì đâu? Không phải anh đã nói trước với em về điều này rồi sao?

– Phải! Lúc ấy tôi đã quá ngốc nghếch mới tin lời anh nói:

Anh bảo anh cưới vợ chỉ vì mẹ anh muốn. Anh bảo đó chỉ là một đám cưới giả. Nhưng bây giờ thì sao?

– Trang tức giận nói trong vẻ âm ức.

Hải nhìn cô chống chế:

– Giờ thì đã sao đâu? Mọi việc vẫn vậy ...anh có lừa dối gì em.

Trang nhìn vào mắt anh, không ngừng kết tội:

– "Anh không lừa dối em"! Anh lúc nào cũng giỏi ngon ngọt như thế. Anh bảo anh thương hại con bé ấy, anh chỉ muốn giúp đỡ cứu vớt cuộc đời nó. Tôi đã ngốc nên tin và để anh lấy nó. Bây giờ mới trắng ra anh mê nó và muốn bỏ tôi.

Hải cau mày lộ vẻ khó chịu:

– Em cứ suy diễn không đâu. Anh thê là chỉ xem cô bé ấy nhtl một đứa em gái ...

Trang không thôi những ghen tức trong lòng, cô hằn học đay nghiến:

– Một đứa em gái mà suốt ngày anh cứ quần quýt vậy đó hả? Anh không thèm nhận cuộc gọi của tôi, May mắn nói chuyện được với anh thì anh hẹn lần hẹn lữa rồi chẳng buồn đến gặp tôi một phút.

Hải bực mình lên tiếng:

– Đâu phải em không biết anh vẫn thường bận việc. Với lại, còn mẹ anh nữa ... vừa cưới xong làm sao anh dám bỏ đi đâu.

– Anh không dám bỏ đi hay vì không nỡ rời xa con bé ấy? Nó cho anh thân xác nó rồi nên anh trở nên mê muội quá đi mất phải không? Sao mà tôi ngu quá để anh đi lấy nó chứ?

Hải nổi giận thật sự, anh bắt đầu quát cô:

– Em im đi! Không được nói về cô ấy như thế? Phương trong sáng tốt đẹp hơn tôi và em cả trăm ngàn lần kia ...

Trang gào lên theo thói của mình:

– Phải rồi! Nó trong sáng tốt đẹp. Còn tôi tầm thường trong mắt anh quá, phải không. Tôi dễ dàng đến với anh chứ không giống như nó chứ gì? Đồ đều giả! Anh là đồ đều giả!

Kèm theo những câu mắng, xỉ vả là những nắm tay đấm túi bụi vào người anh. Trang trở nên dữ dằn vì tự ái ghen tuông làm mờ mắt.

Hải mím môi gắt giọng:

– Cô thôi đi! Cô cứ thế này thì tôi về đây Chẳng còn thấy vui vẻ gì nữa?

– Ừ, anh về đi! Về với "cô em bé bỏng" của anh đó. Anh đừng tưởng tôi không biết thâm ý của anh là gì. Đừng tưởng anh che giấu được tội lỗi của anh với con chị của nó.

– Cô biết gì? - Hải lúc này long ánh mắt vẻ giận dữ thật sự. Anh quát lớn – Cô nên im lặng là hơn, đừng can dự vào chuyện của tôi.

Cơn giận như không dừng lại ở đó, Hải đứng lên bỏ đi thật sự. Chân anh như run lên trong từng nhịp bước vì giận, vì nỗi đau anh chôn nén trong lòng vừa bị cô chạm vào kia.

Thái độ của Hải càng làm Trang tức tối thêm hơn, cô càng buông lời xỉ vả theo từng bước anh đi. Nhưng khi dáng anh vừa khuất thì Trang cũng thả phịch người xuống ôm mặt khóc rờn. Cô hụt hẫng khi Hải đối xử với cô như thế.

Đến bây giờ Trang mới thấy mình là con nhỏ ngốc nghếch và cô đang trả giá cho lối sống tự do phóng túng của mình. Cô đã xem tình yêu là một thứ trò chơi đổi chác, bao nhiêu gã trai đến rồi đi chẳng để lại chút ấn tượng gì trong tâm trí của cô. Cô đã nghĩ cuộc tình của cô và Hải cũng chỉ là thế. Cả Hải cùng thấy vui thì cứ đến với nhau. Hải chẳng hơn gì những gã trai khác.

Nhưng rồi lần đầu tiên cô đã thấy hụt hẫng và bất an khi Hải nói anh sẽ đi lấy vợ.

Lần đầu tiên Trang thấy sợ khi phải chia tay một người đàn ông, dù rằng Hải đã cố phân giải rằng đây chỉ là một cuộc hôn nhân giả tạo Trang bắt đầu cảm thấy ghen và căm ghét con bé nào đó sắp cướp mất Hải của cô.

Cô bắt đầu hiểu được mình đã yêu thì anh đi cưới vợ:

Trang nấc lên một tiếng dài khóc cho cuộc chơi đến hồi tan rã. Cô đã chấp nhận chơi dao với Hải thì bây giờ cô phải chịu đứt tay.

Nhưng cô quả thật không cam lòng, không cam lòng trở thành người thua cuộc ...

Hải trở về với thực tại sau khi cô xua đi những bức tức muộn phiền khi nhớ về Trang.

Dù sao anh thấy mình cũng có lỗi phần nào trong mối quan hệ với Trang.

Anh không hiểu Trang nhưng đã không phân định rõ ràng tình cảm với cô mà lập lờ trốn tránh. Có lẽ bản tính ích kỷ của thành đàn ông đã ngăn anh nổi thật lòng mình. Nhưng Hải cũng xác định rõ anh chưa bao giờ nói gì để tạo ra ảo tưởng cho Trang về tình yêu anh dành cho cô Hải mong sự hằn học ghen tức kia của Trang không phải là biểu hiện của tình yêu mà chỉ là sự ghen tị, ganh ghét nhất thời theo thói thường

của con gái. Trang quá rõ và anh cũng quá rõ, hai người đến với nhau vì cả hai biết sẽ không ai ràng buộc gì ai. Cả hai thích thể và không phải đã thỏa thuận ngầm với nhau rồi đó sao! Vui vẻ, thấy hợp và thích nhau - thể là đủ? Tình yêu sẽ chỉ làm mối quan hệ hai người thêm rắc rối chẳng có gì vui. Chẳng phải chính Trang đã từng nói lời ấy hay sao Hải tiếp bước lên phòng sau khi tiếp tân thông báo Phương đã về phòng trước đó. Bước chân sải đều về phòng mà lòng anh lại cứ rộn lên một niềm vui rất lạ. Hải khẽ hít sâu cổ kềm nén lại những cảm xúc của mình, anh không thích trạng thái cảm xúc này chút nào vì nó làm anh thấy mình yếu đuối. Không hiểu sao dạo này Hải vẫn thường như thế, cứ mỗi khi chợt nghĩ về Phương là lòng anh lại dâng lên một cảm xúc khó tả. Nó vừa dịu êm mà lại vừa làm anh xốn xang bứt rứt không tả được?

Hải nhẹ gõ cửa phòng sáu khi đã lên tiếng gọi Phương. Anh chờ một lúc khá lâu thì nghe tiếng khóa mở và dáng Phương hiện ra sau cánh cửa. Hải nhẹ nở môi cười với cô, anh bước vào sau khi Phương mở rộng cánh cửa ra. Đóng cửa phòng thay cho Phương, Hải xoay người định nói xin lỗi thì anh chợt nhận ra nét xanh xao trên gương mặt cô và bước chân đi đầy khó khăn đau đớn. Vẻ lơ lửng hiện lên trong mắt Hải, anh bật hỏi:

– Em sao thế? Trông em có vẻ xanh quá? Chân em dường như bị đau?

Phương gượng cười, cô có vẻ ráng chịu đau lê chân đến bên ghế, ngồi xuống rồi mới đáp:

– Em không sao. Chỉ hơi đau một chút thôi, rồi sẽ hết!

– Em bị ngã phải không? Trông em không đơn giản như em nói.

Phương xoa một bên chân, bối rối chống chế:

– Em không sao thật mà. Chỉ là lúc nãy em sơ ý trượt chân trong phòng tắm, nhưng thật sự không thấy đau mà ...

Hải bước đến trong vẻ đầy lo lắng, anh quỳ xuống bên chân cô, giọng quan tâm:

– Em bị cảm giác đánh lừa tôi. Lúc ấy có thể không thấy đau nhưng chắc gì không chấn thương đâu đó. Anh e bây giờ em sẽ thấm đau.

Nói rồi, anh cúi xuống nắm nhẹ một bên chân Phương để xem xét. Nhưng vừa chạm vào thôi, anh đã nghe tiếng rên khe khẽ vì đau của Phương. Hải bắt đầu xót xa rồi rít:

– Thấy chum, anh đã bảo mà! Em té nặng lắm phải không? Là lỗi của anh Lẽ ra anh phải ở bên em chứ không phải đi với họ.

– Không phải vậy? - Phương bối rối khi thấy anh tự trách móc mình - Chỉ do em quá vô tâm bất cẩn mới, tự gây thương tích cho mình ...

Hải chặc lưỡi, vẫn tự trách mình. Rồi nhìn Phương, anh khẽ bảo Phương ráng chịu đau để anh xem xét kỹ lạt chân cho cô. Nhẹ nắm bàn chân nhỏ nhắn, anh bắt đầu xoa đều rồi nắn nhẹ nơi các khớp, nhưng bất chợt, tiếng Phương bật kêu lên:

– Ui da! Anh làm em đau quá ...

Phương rên lên vẻ đau đớn khi tay Hải vô tình ấn vào vùng khớp bắp chân cô. Hải cũng nhăn nhó như chính anh vừa bị đau.

Anh dịu giọng cố dỗ dành cô như đứa trẻ:

– Không sao, không sao đâu? Em ráng chịu đau chút xíu thôi. Có lẽ là do bong gân.

– Để anh xoa bóp cho em một lúc, chắc sẽ hết đau ...

Phương nhẹ gật đầu, cắn môi cố tỏ ra can đảm để nén đau. Nhưng rồi một cảm giác kỳ lạ khó chịu chợt đến với Phương. Cái đau nhức của cơ thể hòa cùng cảm giác nóng hổi khi bản tay ram ráp lướt qua vùng da thịt làm Phương nhận lên một cảm xúc lạ kỳ vừa khó chịu không tả được. Phương đỏ mặt ngượng cả người, cô chợt nhớ ra cô đang để cho một người đàn ông vuốt ve da thịt mình mà không lời phản kháng. Ý nghĩ ấy càng làm Phương nóng ran cả mặt. Nhưng ... ôi, cô sao thế này? Sao cô lại để ý nghĩ ấy đến trong đầu cô. Hải đang giúp cô kia mà? Đó chẳng qua giống như là sự quan tâm chăm sóc đơn thuần của một người anh trai với đứa em gái. Phương cố phân giải, hướng ý nghĩ của mình đến điều tốt đẹp ấy để kềm nén những xúc cảm khó chịu ngày một dâng cao.

Nhưng những xao động hồi hộp run rẩy của con tim không thể nào dằn nén được trong Phương. Phương lén nhìn vào gương mặt kia, sợ anh có thể cảm nhận được những gì đang xảy ra trong cô.

– Bất giác, cô ngẩng nhìn vầng trán anh, sống mũi cao cao của anh và gương mặt đầy góc cạnh ... nó sao gái góc, phong trần yà mạnh bạo quá? Phương ngượng ngùng cúi mặt xấu hổ với ý nghĩ cảm xúc ấy của mình về người đàn ông trước mặt. Giọng Phương chợt khẽ lúng túng vang lên ngăn Hải:

– Anh Hải ... thôi đừng làm nữa!

– Sao thế? Em đã thấy đỡ đau hơn chưa?

– Hải vẫn vô tình không nhận ra tâm trạng cảm xúc của Phương. Chỉ đến khi anh ngẩng nhìn lên, bốn mắt chạm giao nhau, Hải mới cảm nhận được gương mặt đang đỏ bừng đầy ngượng ngập thẹn thùng của cô gái. Một thoáng bối rối chợt đến trong Hải, anh chợt nhận ra sự vô tình, không ý thức của mình trong hành động vừa qua. Anh đang ở trước một cô gái còn trong trắng nguyên sơ, chứ không phải tình nhân của anh hay một người đàn bà đã qua trải nghiệm.

Thế mà anh lại ...

Hải bối rối đứng lên sau ý nghĩ ấy. Anh rời khỏi Phương, lúng túng tìm lời khóa lấp cố che giấu những bối rối trong anh:

– Có lẽ em cần một ít dầu nóng. Để anh tìm người hỏi mượn.

Hải quay đi trong lúng túng, anh bước ra cửa mà trong lòng dâng lên một cảm xúc lạ kỳ. Một thoáng xao động trong anh khi nhớ về giây phút chợt rơi vào ánh mắt ấy. Nó như có một tia lửa điện đi vào tim anh. Anh sao thế này?

Anh đã yêu rồi ư? Sao anh lại run lên vì những cảm xúc ấy ...

Phương lặng im một lúc sau khi anh đi, cô muốn những cảm xúc kia được lắng xuống không khuấy động trong lòng cô nữa. Phương ghét phải đối diện với những tâm trạng cảm xúc này, nó làm Phương nhớ lại những rung động một thời cô đã có với Quân. Cô cũng đã yêu từ những cảm xúc này và rồi mỗi khi nhớ lại, Phương vẫn thấy nhói đau vì mối tình tan vỡ ...

Hải trở vào, trên gương mặt đã bình lặng lại hơn, anh đã trấn tĩnh lại được mình sau phút giây rung động yếu lòng như thế. Giọng anh nhỏ nhẹ khi bước đến bên Phương, anh đưa ra viên thuốc trong ánh mắt nhìn đầy chăm sóc:

– Em uống viên thuốc này vào, có lẽ sẽ giảm đau được chút ít. Anh vừa xin được từ phòng tiếp tân ...

Phương cảm động đưa tay đón lấy viên thuốc từ anh, cô khẽ nói lời cảm ơn thì Hải lại đặt vào tay cô thêm chai dầu nóng:

Em xoa thêm dầu cho đỡ đau nhức.

– Nhưng nhớ đừng thoa quá nhiều để gây bỏng da cho em.

Trời Đà Lạt về đêm hay trở lạnh lắm, em nhớ mặc nhiều để giữ ấm ...

Phương ngược nhìn anh trong ánh mắt long lanh niềm xúc động, cô nghe âm áp len vào tim trước những cử chỉ lo lắng quan tâm anh dành cho cô. Một thứ tình cảm yêu thương mà từ lâu rồi cô không có được ...

– Anh Hải đi tắm đi, em tự chăm sóc cho mình được mà. - Phương ngược ngáp nhìn anh, không che giấu được cảm xúc của mình, cô lại khẽ nói tiếp Quần áo anh, em đã soạn sẵn để trong ấy ...

Hải nhìn cô gái bằng cái nhìn âm áp ẩn chứa một cảm xúc yêu thương kỳ lạ.

Anh không biết tên gọi nó là gì, nhưng anh cảm nhận được sự dịu êm, vuốt ve con tim anh trong câu nói đầy những chăm sóc ấy.

– Anh xin lỗi đã bỏ em lại một mình.

– Anh thật đáng trách, làm em phải, ra nông nỗi này. Em muốn nghỉ không, để anh giúp đưa em về đến giường.

Phương lắc đầu:

– Dạ, không sao đây. Em chắc sẽ tự về giường được ...

Nói thế nhưng khi Phương đứng lên định bước đi thì lại thấy nhói đau, phải nhắm mắt ngồi xuống trở lại.

Hải lo lắng ra mặt:

– Em còn đau lắm à? Thế này chắc anh phải đưa em vào bệnh viện thôi. Ở đó nhờ họ kiểm tra xem sao.

– Chưa cần lúc này đâu anh Hải. Có lẽ chân em vẫn còn động nên đau. Đến sáng mai chắc sẽ hết ...

– Anh không an tâm chút nào:

Lỡ có gì với em thì sao? Sáng mai, nếu không thuyên giảm thì anh sẽ đưa em vào bệnh viện.

Hải nói, trên gương mặt vẫn không hết lo lắng, anh bước đến gần Phương đỡ cô lên như muốn giúp đưa Phương về giường. Rồi không hiểu sao, anh lại quyết định ẵm cô lên trên tay đưa đến giường. Hành động ấy làm Phương bất ngờ không thể làm gì để phản ứng, cô ngược ngáp đỏ mặt khi anh nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc nệm êm ái. Gương mặt người đàn ông vô tình kề sát mặt cô, Phương cảm nhận được làn hơi thở nhẹ phả vào mặt cô khi anh khom người cúi xuống. Phương như không còn dám thở, cô trân người không dám động đậy sợ sẽ khơi dậy ngọn lửa cảm xúc nào đấy giữa hai người. Mắt Phương giương to và rồi chợt rơi vào ánh mắt Hải khi anh cúi sát vào cô để rút cánh tay đang luồn sau gáy. Một khoảnh khắc ngưng đọng giữa hai người. Hải cũng trân ra nhìn cô gái, cảm thấy mình như đông cứng lại và rồi căng ra như một sợi dây đàn. Ánh mắt anh từ từ lướt xuống đôi cánh mũi đang khẽ phập phồng nhen hơi thở khẽ và rồi dừng lại nơi đôi bờ môi xinh quyến rũ. Một ham muốn trỗi dậy trong lòng anh. Hải chợt thèm được hôn lên đôi bờ môi đỏ xinh ấy quá đỗi. Anh tưởng tượng vị ngọt thơm ngon, mềm mại của đôi bờ môi ấy khi môi anh hạnh phúc được chạm vào. Hải cúi xuống gần hơn, sát hơn ... cơ hồ môi anh sắp

áp chạm vào môi cô gái, nhưng rồi mắt anh chợt nhắm lại. Một cái gì đó thoáng qua và ngăn anh lại. Hải lặng đi ...

Không! Anh không được làm thế! Anh sao thế kia chứ!

Hải cố hít một hơi thở sâu, anh quay mặt đi cố không nhìn vào cô và rồi đứng lên khẽ giọng:

– Anh ... tôi đi tắm đây. Em nằm nghỉ cho khỏe lại nhé ...

Phương tiễn Thi ra về, trong lòng ái ngại và buồn lo chơ vơ:

Cô dõi mắt nhìn theo dáng thon nhỏ của bạn cho đến khi.

An Thi khuất dạng nơi cuối đường. Phương trê vào nhà trong tâm trạng không vui cô nhớ đến những giọt nước mắt đau khổ, của Thi khi nói rằng Quốc Vĩnh đã phản bội.

Một mối tình nữa phải 1y tan sao! Không, Phương không muốn điều ấy xảy ra chút nào, nhất là nó đến với bạn cô. Phương thương quá cho Thi. Về đau khổ của Thi cho biết rằng Thi còn yêu người trai đó nhiều lắm.

Phương cũng không tin Vĩnh là người như thế. Trông Quốc Vĩnh hiền lành, chân thật dễ mến thế kia, Vĩnh nhất quyết không phải là người dễ thay lòng đổi dạ. Có lẽ là Thi đã làm!

Có lẽ Thi đã quá ghen tuông mà không nghe lời anh giải thích. Phương nhớ Thi đã từng vui vẻ hạnh phúc thế nào khi nói về Quốc Vĩnh. Nếu bây giờ hai người thực sự phải chia tay, Phương không biết Thi rồi sẽ ra sao. Trông Thi vẻ bề ngoài tỏ ra kiên định, mạnh mẽ thế kia nhưng cô hiểu bạn cô chỉ là một cô gái hoàn toàn yếu đuối. Mong rằng đây chỉ là cơn ác mộng của Vĩnh và Thi mà thôi. Mong rằng nó sẽ chóng qua đi để bình minh lại trở về với họ.

Phương nhẹ thở ra như muốn trút nỗi ưu buồn. Cô thu dọn quyển sách đọc dở dang nơi bàn rồi ngồi xuống ghế nhìn ra khung cửa sổ. Trời bắt đầu vào tối từ lúc nào mà Phương không hay biết. Phương đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ nơi tường và nhận ra đã bảy giờ hơn. Hải vẫn chưa về. Hôm nay có lẽ anh bận việc gì nên về trễ ...

Phương tựa người bên cửa sổ, cô mông lung nhìn vào khoảng không gió lộng. Vậy là đã hơn ba tháng trôi qua, ba tháng Phương về làm dâu gia đình này và làm vợ Hải. Mọi người, ai cũng tốt với Phương, đôi lúc Phương vẫn tưởng như mình đang sống trong mơ trước những tình cảm ấm áp chân tình của những người yêu quý ấy Duy chỉ có một điều ... một điều làm Phương không thật nhiều thoải mái. Đó là mối quan hệ giữa cô và Hải ... Phương không biết giải thích ra sao cho tình cảm giữa cô và anh nữa. Hải vẫn luôn tốt và tôn trọng cô.

Nhưng anh lúc gần rồi lúc lại sao quá xa cách cô. Rồi còn cả Phương nữa, Phương cũng không xác định được trạng thái tình cảm của mình đối với anh, đôi lúc cô muốn được gần gũi chia sẻ với anh, nhưng lúc lại sợ hãi, e dè lánh tránh. Mối quan hệ không thể định hình này làm tâm trí cả hai như không thể nào ngơi nghỉ. Lảng tránh đó, nhưng khi vắng thì lại muốn được nhìn thấy nhau.

Một mớ bòng bong mà trước khi cưới, Phương không thể nào nhận ra hết được.

Một sợi dây định mệnh vô hình như đang muốn níu kéo số, phận cô buộc vào số phận anh ...

Tiếng gõ cửa kèm theo giọng thỏ thẻ của Uyên làm Phương thoát khỏi dòng suy tưởng.

Phương chậm rãi buộc lại đuôi tóc rồi quay ra mở cửa cho Uyên. Cô nhướn miệng cười với cô học trò nhỏ mà giờ đây đã trở thành cháu gái của mình khi nhận ra dáng lập ló của Uyên ngoài cửa.

Vừa thấy Phương, cô bé đã ào vào ôm lấy cánh tay cô, miệng chuyển sang liền thoáng:

– Chị Phương ... ủa, thím Út? Mình đi siêu thị với nhau nghen?

Cô bé vẫn chun quen cách gọi Phương nên phải thay lời sau tiếng gọi.

Phương nhẹ cười đóng cửa phòng lại, kéo Uyên vào trong:

– Đi siêu thị à? Nhưng định mua gì mới được chứ?

– Thì mua linh tinh ... thứ gì cũng được.

Cô bé õng ẹo đáp rồi nhỏ giọng phụng phịu:

– Uyên muốn ra ngoài chơi một chút mà mẹ không cho. Vậy nên rủ thím Út đi là chắc ăn nhất. Mình đi ra ngoài dạo chơi, ăn kem nghe Út?

Cô nhỏ nhoئن miệng cười hi hi, một nụ cười cầu tài Phương cũng cười những lại lắc đầu:

– Không được! Vậy Út cũng bị la là cái chắc. Uyên đang gần sắp thi ...

– Nhưng mà học hoài Uyên chán lắm? Đầu óc Uyên muốn nổ tung khi gần con chữ ...

Cô bé nói xong lại chuyển sang bài ca "năn nỉ i ôi":

– Đi nghen Út ... Mình đi dạo mát chút xíu có gì đâu. Uyên muốn thư giãn một lát để đầu óc thành thoi mới về học tiếp được. Ở nhà này chắc chỉ có mình Út là hiểu được nỗi cực nhọc của Uyên thôi. Ai cũng tưởng là học hành sướng lắm vậy?

Phương bật cười trước vẻ nịnh nọt của Uyên. Cô trêu chọc:

– Vậy sao! Chứ không phải có hẹn với chàng nhưng ra ngoài không được rồi lấy tôi làm bình phong?

– Ừ, Út kỳ quá! Uyên chàng nào đâu.

– Bạn bè không hà.

Rồi lại cái giọng nhừa nhựa léo nhéo bên tai dai dẳng:

– Nghen Út! Đi nghen Út! Năn nỉ mà ...

Phương thấy buồn cười, nửa muốn nhận lời nửa lại lưỡng lự:

– Để xem lại đã! Chú Út về không thấy thím rồi sao?

– Không sao đâu? Nội chắc sẽ nói lại là đã đi siêu thị với Uyên, thế là yên chuyện. Hai thím cháu mình che chở cho nhau qua lại, vậy quá hợp lý.

Phương phì cười trước sự nhanh miệng lém lỉnh của cô bé. Cô lại nói:

– Làm vậy liệu có tất không? Làm vậy giống như mình nói dối quá.

– Không phải nói dối! Mình đi siêu thị thật mà. Sau đó chỉ ghé qua ăn kem một lát.

– Khoảng một tiếng, một tiếng rưỡi là mình đã trở về rồi.

Phương xiêu lòng:

– Ừm, cũng được ... Nhưng mà ... chú Út sẽ ...

Uyên ngắt vội lời Phương, lý sự:

– Chú Út gì nữa! Chú sẽ phải cảm ơn Uyên, vì Uyên đã thay chú giúp thím đỡ buồn. Uyên đây hả, hôm nào Uyên sẽ méc nội về tội chú Út cứ bỏ thím ở nhà một mình. Chú này cũng kỳ thật. Có vợ đẹp, đáng yêu thế này mà cứ về nhà trễ nải là sao?

Phương vội chống chế trước lời trách cứ dẫu vô tình của Uyên:

– Chú thỉnh thoảng cũng bận việc Uyên ạ.

– Hôm nay chú có báo trước với thím ...

Uyên cười đôi giọng trêu chọc.

– Coi thím bệnh vực chú quá đi kìa! Vợ chồng son có khác. Thím đừng lo, chú mà dám bắt nạt gì thím, Uyên sẽ ở bên phe thím.

Phương bẹo má cô bé:

– Thôi đi cô, cô vừa đấm vừa xoa tôi đấy hả?

Uyên cười khúc khích, rồi ôm cánh tay Phương:

– Thôi, mình đi nhen thím! Để Uyên chọn đồ ra phố giùm thím cho? Bảo đảm mọi người sẽ quay đầu nhìn ngưỡng mộ không ai tin là thím đã có chồng.

Thời gian không biết trôi qua bao nhiêu lâu, Vĩnh cứ đứng mãi bên khung cửa sổ phòng An Thi cố năn nỉ từng Lời, trong khi ngoài trời thì cứ mưa rả rích làm cho khung cảnh giữa hai người càng buồn hơn.

Giọng Vĩnh vang lên đầy vẻ khổ sở:

– Thi ơi! Mở cửa cho anh đi em! Anh van em, Thi ơi!

Giọng Thi ngang bướng vọng ra:

– Anh về đi, tôi không muốn gặp một người như anh nữa ...

Vĩnh vẫn giữ giọng van vỉ:

– Thôi mà Thi! Anh muốn nói chuyện với em, hãy cho anh vào đi em!

Đừng van vỉ, năn nỉ gì cả. Đồ giả dối!

– Giọng Thi lại vọng la đầy vẻ uất ức.

– Anh đã làm gì đâu sao lại đối xử với anh như vậy? Trời đang mưa em thấy không?

Anh lạnh lắm An Thi ơi ...

Thi gắt giọng:

– Mặc anh! Tôi không quen biết gì với anh nữa cả.

Quốc Vĩnh đau khổ nhìn qua khung cửa sổ, anh không biết làm sao để có thể giải bày cho cô hiểu lòng anh. Nhìn những giọt nước mắt của người yêu đang rơi làm lòng anh đau xót, nhưng vẻ bướng bỉnh ương gàn của cô làm anh vừa thấy giận vừa lại thấy thương.

– An Thi? Sao lại nói những lời tuyệt tình với anh như thế! Mình quen nhau đã bao lâu rồi, sao em lại không một chút tin anh.

– Tôi đã ngốc tin anh, nên bây giờ tôi mới bị anh lừa gạt ... - Thi buông giọng trong tiếng khóc rầm rút giận hờn.

– Em đã chờ anh lười giải thích đâu, sao lại nói rằng anh lừa gạt. Hãy để anh vào đi An Thi, rồi mình sẽ nói chuyện với nhau.

– Tôi không muốn nói gì với anh nữa hết. Anh ra khỏi nhà tôi mau ... - Thi quát ra ngoài khung cửa sổ.

Vĩnh đau khổ:

– Thi? Em bướng bỉnh quá ...

– Ừ, tôi là vậy đó. Không còn gì nữa, tôi không muốn nghe bất cứ lời nào của anh.

Cuộc cãi vã tưởng chừng như không có hồi kết thúc nếu như bà Trường - mẹ của Thi không từ trong bước ra. Bà Trường như nhận ra được sự bất ổn trong mối quan hệ giữa hai người nên không thể không ra khuyên bảo. Gõ cửa phòng Thi, bà lên tiếng:

– An Thi! Mở cửa cho mẹ vào! Có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa vậy?

An Thi bên trong như cổ nuốt tiếng nức nở, đáp:

– Dạ, không có chuyện gì đâu mẹ ....

– Không có chuyện gì sao con lại khóc, hai đứa lại cãi vã nhau.

Một thoáng im lặng ở bên trong. Vĩnh lúc này cúi đầu buồn buồn lên tiếng với bà Trường:

– Thưa cô. Thi có sự hiểu lầm với con.

– Con muốn giải thích nhưng Thi bướng bỉnh quá chẳng chịu nghe con nói ...

– Anh đừng biện hộ gì cả, đừng kéo mẹ tôi vào đây! Tiếng Thi lại vọng ra gay gắt, tám tức.

Bà Trường lại phải lên tiếng:

– Mở cửa cho mẹ vào, Thi? Có chuyện gì hai đứa phải đối diện nhau mà giải quyết chứ.

– Con van mẹ, mẹ để con tự giải quyết.

– Con giải quyết bằng cách nào? Bằng cách ngồi lì trong đó mà khóc à? Con làm như vậy là không nên.

– Mẹ không hiểu được gì đâu. Con không thích nghe lời cải chính nào cả của con người đó.. Bà Trường nghiêm giọng:

– Mở cửa cho mẹ đã nào!

Một khoảng im lặng đáp lại lời bà Trường. Phải một lúc sau, cánh cửa phòng mới được mở. Thi đang ngồi một góc, mặt ủ ê, tầm nhem nước mắt. Vĩnh rầu rầu bước theo chân bà Trường vào phòng.

Vừa thoáng thấy dạng của anh, giọng Thi đã gay gắt hẳn học:

– Sao anh dám ... Tôi đã cho anh vào phòng tôi chưa?

Bà Trường phải lớn giọng rầy la:

– Con sao thế? Không thèm quan tâm sự có mặt của mẹ ở đây nữa à?

Thi im lặng cúi mặt sau lời mẹ, nhưng vẻ vẫn còn ầm ức không nguôi.

Bà Trường lúc này dịu giọng lại, khuyên con:

– Mọi chuyện con phải bình tĩnh mới giải quyết được chứ An Thi? Mẹ không biết giữa hai con có chuyện gì. Nhưng ít nhất hai đứa phải nghe nhau nói để biết được đứa nào đúng đứa nào sai:

Con cứ bướng bỉnh không nghe Vĩnh trình bày rồi có giải tỏa được ầm ức của con không? Hay lại làm cả hai cùng đau khổ vì chẳng giải quyết được gì.

Bà ngừng giọng giây lát, nhìn một lượt cả hai rồi nói tiếp:

– Mẹ để hai đứa ở đây tự giải quyết với nhau. Hai đứa phải biết tự kiềm chế mới mong giải quyết được vấn đề, Mẹ mong sẽ không phải nghe tiếng cãi nào nữa sau khi mẹ ra khỏi đây.

Nói rồi, bà Trường quay bước đi, đóng lại cửa phòng. Một khoảng không im lặng giữa hai người sau khi mẹ của Thi rời khỏi. Vĩnh nhìn Thi, trong khi cô không thèm quay mặt ngó anh. Lại một phút im lặng, rồi cuối cùng Vĩnh cũng rời ghế nhẹ nhàng đến bên Thi, bàn tay anh nhẹ nắm lấy tay người yêu, nhưng Thi đã vội vàng giật lại. Vĩnh lì lợm nắm chặt tay cô hơn:

– Sao em độc ác quá vậy? Em phải nghe anh giải thích chứ!

– Tôi không nghe? Anh mới là đồ ác độc ấy!

– Em là con bé chẳng biết suy nghĩ mà miệng mồm lại cứ chanh chua.

– Ủ, tôi là vậy đó. Có buông tay tôi ra không?

Vĩnh thở ra, xuống giọng khổ sở:

– Thôi mà, anh năn nỉ em đấy. Em thế này làm anh đau khổ lắm, em biết không?

Thi cười gằn, giọng chua xót:

– Ai đau khổ? Chính mắt tôi đã thấy sự phản bội của anh. Vậy thì anh đau khổ hay tôi đau khổ? Đồ nguỵ biện?

– Anh không ngại biện. Sao em lại bắt công với anh thế? Sao em cứ nghĩ là mình đúng mà không nghĩ là đã oan cho anh. Anh chỉ cần em chịu lắng nghe anh nói ...

Thi im lặng quay mặt đi, cố tỏ ra vẻ vẫn cố chấp nhưng lòng cô bắt đầu chùng xuống, lung lay sau những lời đầy vẻ chân thật của anh. Có thật là cô đã đúng? Hay là cô đã nghi oan cho anh?

Thi cố nhớ lại những gì mình đã chứng kiến khi sang thăm anh, nó vẫn làm Thi đau lòng mỗi khi liên tưởng về hình ảnh ấy. Cô đã bắt gặp anh đang hôn đắm đuối một người con gái khác, hai người họ đã tình cảm với nhau như thế nào mà đến nỗi cô vào cả hai cũng chẳng hay. Dù cô không từng tận mắt cả hai vì khổ đau lúc ấy dâng tràn, nhưng làm sao cô làm cho được khi chiếc áo anh đang mặc trên người là chiếc áo cô đã mua tặng anh.

Nghĩ đến đây thôi, Thi lại bật khóc òa.

Cô day nghiến trong giọng đầy đau khổ:

– Anh oan ư? Anh đã hôn người ta thăm thiết thế kia mà bảo rằng anh oan ư?

– Anh đã hôn ai đâu kia chứ! Em không nhớ rằng anh đang ở chung cùng Nhất Đặng hay sao?

– Thì đã sao? Việc ấy có liên quan gì đến tôi và anh đâu?

– Có đấy? Vì nó mà gây ra hiểu lầm giữa em và anh.

Nói rồi, Vĩnh buồn buồn đưa mắt nhìn Thi. Thi im lặng quay mặt đi như không còn muốn nghe và tin anh nữa. Giọng Vĩnh chùng xuống:

– Em phải nghe và tin anh. Hôm ấy người em gặp là Nhất Đặng chứ không phải là anh.

Thi một thoáng như đông cứng lại sau câu nói của anh. Cô im lặng ngỡ ngàng rồi từ từ quay nhìn anh trong bất ngờ không thể tả.

– Anh nói dối? Hai anh đã bàn tính trước việc này để lừa dối em.

Vĩnh khổ sở:

– Em còn có thể nói với anh câu nói ấy sao? Hẳn em không thật sự yêu anh nên mới không có niềm tin vào anh như thế.

Những giọt nước mắt lại bắt đầu rơi lã chã trên mặt Thi. Cô lắc đầu nói không thành tiếng:

– Không phải thế!

Rồi Thi òa khóc nói trong giọng phân bua theo lý của mình:

– Nhưng hôm ấy chính em đã nhìn thấy mà ... Anh đã mặc chiếc áo mà em mua tặng.

– Thế sao hôm ấy em không tận mắt anh nói cho ra lẽ? Em đã nhìn thấy chính gương mặt anh chưa mà đã vội kết luận điều này.

– Phải tận mắt anh nữa ư? Như thế không đủ để tôi đau khổ sao mà anh bắt tôi phải "bắt tận tay day tận mặt".

Vĩnh vò đầu bứt tóc:

Cũng vì chiếc áo ấy. Anh không biết nên yêu hay oán ghét nó đây. Khi em giận anh, oán trách anh, anh không biết mình đã làm gì nên tội. Chỉ đến khi Nhất Đăng bảo đã gặp em vội vã bỏ đi hôm ấy vì hiểu lầm, anh mới biết ngọn nguồn sự thế. Chỉ vì tính cầu thả luôn mượn áo mà không hỏi của nó, vì tính đa nghi của em mà hành anh nên tội.

Thi rung rung dòng nước mắt, cô nhìn vào gương mặt sầu khổ của anh thấy thương và thấy mình quá đáng tội. Tại cô, tại cái tính đa nghi của cô đã hành hạ cả hai trong mấy ngày qua. Mỗi mấy hôm mà anh trở nên hốc hác quá, đó là vì tính bướng bỉnh của cô.

Thi chột khóc, ôm lấy anh và ngả vào lòng anh:

– Thật vậy sao anh? Vậy là em đã ngờ oan cho anh sao?

Vĩnh gật đầu ôm lấy người yêu, anh thở ra như trút đi được ngàn cân nặng.

Mấy ngày qua không được âu yếm cô, không được ôm cô vào lòng vì những giận hờn kia làm anh như muốn điên lên được. Giọng anh trầm ấm như vuốt ve cô:

– An Thi! Em có biết anh yêu em nhiều lắm không? Trong tim anh không ai ngoài hình bóng của em hết. Em bướng bỉnh quá?

– Em có biết anh đã đau khổ thế nào khi em cứ cự tuyệt lời anh.

– Em xin lỗi, xin lỗi anh ... tội của em với anh nhiều lắm phải không anh?

Thi nói trong những giọt lệ hối hận ăn năn thấm ướt ngực của anh. Cô hối hận thậm trách mình sao quá ngốc nghếch ngu si, tại sao cô không nghe lời anh, không nghe lời Minh Phương và cả lời khuyên của mẹ nữa. Lỗi lầm là của cô, cô quả thật quá bất công với anh. Nghĩ thế cô lại ôm chặt anh hơn, giọng thủ thi của người có lỗi:

– Quốc Vĩnh! Tha lỗi cho em nghe anh.

– Em ngốc quá. Cũng vì em quá yêu anh, em đã sợ mất anh ...

Áp môi mình lên mái tóc người yêu, anh hôn nhẹ lên mái tóc Thi sau bao ngày nhớ thương:

– Em đáng đánh đòn lắm. Làm thế chẳng khác nào em tiếp tay với kẻ khác chia sẻ hạnh phúc của chúng mình. Nếu sự thật anh cố ý phản bội em, càng mau tan vỡ.

Thi cong môi bướng bỉnh trong khi mắt vẫn còn vương lệ:

– Đừng hòng, anh sẽ không yên với em đâu.

Anh cười:

– Bởi thế, anh có dám tỏ tình với cô nào đâu, thế mà vẫn bị hàm oan. Khẽ chớp hàng mi, Thi vùi đầu vào ngực Vĩnh:

– Vâng. Em đáng tội quá phải không?

Anh lại cúi xuống thật gần bờ môi Thi với nụ hôn thật dài. Bờ môi cô bé bướng bỉnh mềm đi trước nụ hôn nồng nàn của anh đưa đến. Nhớ nhung, thương yêu như được Quốc Vĩnh trút cạn vào bờ môi nồng ấm của Thi.

Rời bờ môi, Vĩnh nâng gương mặt Thi lên nhìn say đắm. Giọng Thi nhỏ nhẹ hỏi:

– Anh không giận em vì những lời xúc phạm anh chứ Vĩnh?

Quốc Vĩnh mỉm cười, chiếu ánh mắt tha thiết nồng nàn vào Thi như hâm lại lửa thương yêu sau bao ngày giận hờn đau khổ. Giờ thì họ đang hạnh phúc.

Vĩnh nghe như đôi mắt Thi réo gọi. Anh lại cúi xuống hơn lên đôi mắt đẹp nhưng huyền đen láy của người yêu rồi cụng đầu vào Thi yêu thương, anh khẽ nói giọng trêu đùa:

– Đêm nay mưa buồn, nhưng cũng nhờ cơn mưa anh cảm thấy cô đơn nên không thể giận hờn em mãi. Cho anh xích lại gần em chút nữa cho ấm nhé, cô bé.

Thi đẩy nhẹ anh ra, lườm anh một cái rõ dài:

– Tham lam, lợi dụng, đáng đánh đòn ...

Vĩnh cười kéo người yêu vào lòng, anh hôn lên bờ môi cong cớn của Thi:

– Đáng yêu chứ không đáng đánh đòn đâu Thi nhìn anh cười mỉm. Thật sự bây giờ họ đang hạnh phúc bên nhau.

Ngoài trời mưa vẫn còn rả rích rơi đều đều trên mái tôn.

Minh Phương trở người bao lần vẫn không sao tìm được cho mình giấc ngủ. Tiếng mưa vẫn tí tách rơi đều trong đêm vắng. Đã mười hai giờ hơn, mọi người trong nhà đã an giấc, chỉ còn Phương là không thể nào dễ giấc ngủ cho mình. Phong Hải vẫn chưa về. Chưa bao giờ anh về trễ thế này mà không báo trước cho cô. Điều đó làm Phương cảm thấy lo. Nỗi lo sợ cứ mỗi một tầng trong Phương khi trời càng về khuya và mưa càng nặng hạt. Những ý nghĩ không hay đôi lúc xen vào đầu Phương, làm cô rối bời trong dạ.

Cô không biết giờ này Hải ở đâu, có việc gì xảy ra với anh không? Hay anh gặp tai nạn ...

Phương lắc đầu cố xua đi những ý nghĩ đen tối ấy, thầm cầu mong mọi điều vẫn tốt với anh. Từ ngày về sống với anh đến giờ, chưa bao giờ Hải làm cô phải chờ đợi và sống trong lo âu như thế. Sự hiện diện của anh bên cô mỗi ngày, mỗi đêm như trở thành quá quen thuộc với Phương, đến nỗi Phương đã không nghĩ rằng vắng anh chỉ ít phút giây thôi lại có thể làm cô lo lắng phân tâm, đôn cả tâm trí mình hướng về anh như thế.

Phương cuộn mình trong chăn rộng nghe tiếng sấm ngoài xa. Cô khẽ nhắm mắt thầm nguyện cầu cho mưa dừng rơi nữa. Phương chợt thấy mình có lỗi, có lỗi với Hải nhiều lắm. Cô đã quá thờ ơ, không quan tâm lo lắng nhiều cho anh.

Cô quá xa cách anh, có lẽ vì vậy mà làm Hải không vui và đôi lúc không giấu được đôi mắt buồn nhìn cô xa vắng.

Phương không phải là gỗ đá để không nhận ra được những tình cảm thiu mền yêu thương của Hải dành cho cô mỗi lúc càng nhiều.

Nhưng Phương sợ .... Phương sợ sẽ phá vỡ mối tình giữa Hải và Trang, cô sợ mình sẽ trở thành kẻ thứ ba đáng tội. Phương thở dài, một giọt nước mắt chợt lặng lẽ rơi. Không hiểu sao Phương chợt thấy tủi thân cho mình quá đỗi. Sao cuộc đời lại cho cô nhiều bất hạnh.

Mối tình đầu tan vỡ, còn cuộc hôn nhân này thì oan trái làm sao.

Đôi lúc Phương cảm thấy ghen tị với tất cả mọi người vì họ có quá nhiều hạnh phúc. Và rồi cô ghen cả với Trang mỗi khi nghĩ đến Trang đang có anh bên cạnh để chăm sóc vui đùa, trong khi cô thui thủi một mình trong phòng vắng. Phương thấy mình thật quá mâu thuẫn. Tình cảm của cô dành cho Hải là sao đây? Sao cô lại hờn ghen mỗi khi nghĩ về Trang và anh như thế? Có lẽ vì cô không thích Trang, nhưng không thích không có nghĩa là hờn ghen như thế.

Phương nhớ đến những cuộc điện thoại của Trang, dù biết rằng Trang cố tình muốn trêu tức cô nhưng nó vẫn làm cô cảm thấy buồn và đau lòng lắm.

Tiếng lộp cộp ngoài cửa phòng làm Phương thoát ra khỏi dòng suy tưởng.

Cô nghe tiếng khóa mở cửa leng keng. Có lẽ là Hải đã về? Phương thầm nghĩ và cứ ngồi đây. Cô buộc cho mình lại mái tóc rồi bước xuống giường để mở cửa cho anh. Nhưng rồi Phương thấy không cần nữa vì Hải đã bước vào.

Phương nghe thoảng mùi lựu trong gió và dáng anh có vẻ liêu xiêu. Hải như thoảng nhận ra Phương, anh bước đến ngồi xuống chiếc ghế nơi phòng, tháo lỏng chiếc cà vạt ở cổ và nhẹ giọng:

– Em vẫn chưa ngủ à? Cũng đã khuya rồi.

– Dạ chưa ... Mưa lớn nên em cũng khó ngủ.

Phương ngập ngừng đáp lời anh, rồi cô quay về hương tủ, mở lấy ra chiếc khăn và tìm nước ấm nhúng ướt. Phương quay lại với chiếc khăn ướt trên tay, cô trao cho anh, khẽ giọng:

– Khăn ẩm, anh lau mặt cho tỉnh táo ...

– Cám ơn em.

Hải đón chiếc khăn từ tay Phương, anh đắp lên mặt, ngả người ra sau một lúc. Rồi giậy lát, anh trầm giọng nói tiếp:

– Anh về khuya quá, chắc cũng hay phá giấc ngủ của em. Anh xin lỗi.

Phương khẽ lắc đầu:

– Dạ không sao ... Chỉ là ... lần sau anh nhớ báo trước cho em. Nhẹ gỡ chiếc khăn đắp khỏi mặt, Hải nhìn cô nhẹ cười:

– Em lo cho anh à?

Phương hơi bối rối:

– Trời mưa to quá ... nên em cũng sợ. Nhỡ anh có chuyện gì ...

Hải gật đầu:

– Anh xin lỗi. Anh quên rằng anh còn có một người vợ ở nhà ...

Chợt vỗ trán, anh thở ra khẽ cười, nửa nói với mình nửa như nói với cô:

– Đôi khi anh vẫn lẫn lộn như vậy. Vỗ trán tự hỏi mình đã có vợ hay chưa ...

Thế rồi anh chợt nhìn cô, cất giọng hỏi như một người ngờ nghệch:

– Mà em có phải là vợ anh không nhỉ?

Phương bối rối nhìn anh một thoáng rồi cúi mặt mà chẳng biết có phải mình đang trả lời anh không. Cô đang lo rằng anh đã say không còn tỉnh táo.

Lúc này, Hải bất giác lại chồm lên hướng nhìn vào mắt cô, giọng ngà ngà nửa đùa nửa thật:

– Ú, em hẳn là vợ anh rồi. Anh có thể ôm vợ anh một lát chứ, em yêu?

Nói thế và anh nhòe dậm bước đến gần bên cô, dang rộng đôi cánh tay như chực ôm cô vào lòng. Phương ngăn anh, lảng tránh:

– Anh say rồi ... để em lấy ít nước cho anh uống.

– Phương lách người cố thoát khỏi vòng tay anh. Nhưng Hải vẫn nhanh hơn, anh ôm trọn cô từ phía sau, kê tai khẽ giọng âm nồng nhưng nhưa nhựa của kẻ say:

– Ú, anh say rồi cung ạ.

Phương lúng túng vừa ngượng ngùng không biết làm sao để thoát được anh.

Rồi cô cảm thấy lo, anh đang say và nếu có chuyện gì xảy ra, cô làm thế nào có thể tránh ...

Người anh đang ướt mưa, anh nên thay đồ kẻo cảm lạnh ...

Hải cười, anh siết nhẹ người cô:

– Em sợ anh phải không?

Phương im lặng, bối rối tránh né.

– Sao em lại sợ hãi chồng em chứ hả?

Vẫn cái giọng thâm thì như ru và quyến rũ cô. Phương cố tìm cách thoát:

– Anh tắm không, để em pha nước ấm cho anh.

Hải gật gù nhưng miệng vẫn kè sát bên má cô, anh thì thâm âm giọng:

– Anh rất thích được vợ chăm sóc như thế này. Nhưng bây giờ anh chưa muốn tắm.

– Anh thích thế này hơn ...

Nói rồi, Hải nhẹ cà môi từ từ lên mái tóc cô Phương bối rối kêu lên:

– Anh Hải ...

Hải vờ như không nghe, anh không muốn kiểm chế mình nữa. Bờ môi anh bắt đầu lướt từ từ bên má cô lần xuống cổ cô và miết hôn vào gáy. Phương run rẩy khẽ kêu ngăn cản:

– Đừng mà ... anh Hải?

Hải không đáp lại, nhưng anh có vẻ không lẩn hơn, chỉ vùi mặt vào tóc cô rồi im lặng một lúc lâu. Một tiếng thở ra nhẹ nhẹ của Hải, rồi không hiểu sao anh từ từ nói lỏng vòng tay đang ôm cô, khẽ xoay người cô lại và chậm chậm nhìn lướt gương mặt đầy xúc động lẫn sợ hãi của cô trong một phút. Nhẹ buông Phương ra, Hải quay người về ngòai tựa thành ghế đời giọng trầm lại:

– Anh xin lỗi. Có lẽ anh say quá rồi.

– Anh đã uống hơi nhiều ... Em có thể cho anh chút nước!

– Dạ ....

Phương cúi đầu xấu hổ bước đi. Cô vui mừng vì vừa thoát được anh, nhưng cũng cảm thấy quá xấu hổ với chính mình vì những cảm xúc trong cô sau những mơn trớn anh mang đến.

Phương trở lại với 1 ly nước trên tay, cô trao cho anh trong giọng ngập ngừng:

– Anh uống nước rồi hãy đi tắm ... Em đã pha nước sẵn trong ấy.

– Ừ. - Hải đón ly nước từ tay Phương không nói gì hơn. Anh uống cạn và lặng lẽ cởi đồ vào phòng tắm.

Những dòng nước ấm chảy suốt cơ thể làm Hải cảm thấy dễ chịu hơn. Anh nhắm mắt để mặc cho những tia nước bắn vào mặt, một cảm giác như được mơn trớn vuốt ve sau bao mệt mỏi. Hải cảm thấy mình đã tỉnh hơn trong làn nước ấm. Mà không! Anh có thực say đâu mà cho rằng mình đã tỉnh? Chỉ là anh đã cố nghĩ mình đang say thôi, như thế anh mới có thể tự cho mình làm những điều mà bao lần, bao đêm anh khao khát. Anh đã thèm biết bao được âu yếm cái cơ thể ấy, được hôn cô, được thỏa tình yêu mà anh có

lòng dần nén. Bao đêm rồi, bao đêm anh lén ngắm nhìn cô trong giấc ngủ, bao đêm anh trộm muốn hôn cô nhưng rồi lại không dám.

– Anh thật hèn yếu quá:

Anh yêu cô mất rồi mà lại không dám nói. Mà nói làm sao được, anh là hạng người nào đây? Anh làm sao có thể mở lời khi mà cái chết của chị cô vẫn là nỗi ám ảnh trong cô đó! Phương có thể nào tha thứ cho anh?

– Phương có thể nào yêu anh một khi cô biết được sự thật ấy?

Hải chợt muốn khóc. Anh đã gây nên tội và bây giờ anh đang phải trả. Thật không dễ chịu cho anh khi mà con tim yêu cứ hàng giờ réo gọi trong khi lòng lại phải cố kềm nén.

Nỗi khao khát yêu và được yêu cứ cấu xé, gặm nhấm con người anh. Nó làm anh khổ sở, linh hồn anh sống dật dờ thật đáng tội.

– Minh Phương? Hải thăm khế gọi tên cô.

– Chỉ có mỗi em thôi. Chỉ mỗi em và lòng độ lượng của em mới cứu rỗi được anh ra khỏi địa ngục này.

Hải trở vào phòng trong bộ đồ ngủ Phương đã chuẩn bị sẵn cho anh, cái cảm giác được người phụ nữ lo lắng chăm sóc cho mình làm người đàn ông thêm sao một gia đình thực thụ. Hải thực sự bây giờ ao ước như vậy. Anh ao ước sao đêm về có vợ ôm ấp gối đầu kê vai, và con của anh thì yên giấc trong nôi với nụ cười thiên thần rạng rỡ ... Hải thở dài nhìn vào chiếc giường và khoảng trống mà lẽ ra phải là chỗ của anh. Phương đang nằm đấy, nghiêng mình về phía trong và đang chìm vào giấc ngủ. Anh muốn ôm cô quá. Chỉ là một cái ôm thôi, cũng thỏa lòng anh rồi. Hải bước đến, anh kéo nhẹ tấm chăn đắp lại cho cô và cảm thấy đây cũng đủ là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi cho mình. Vén nhẹ mái tóc đang lòa xòa trên vầng trán thanh tú, anh ngắm nhìn cô và chợt thấy tâm trạng mình sao giống những vần thơ Chế Lan Viên mà anh đã đọc Hải khế lẩm nhẩm:

Cái rét đầu mùa anh rét xa em
Đêm dài lạnh, chần chia thành hai nửa
Một đắp cho em ở vùng sóng bể
Một đắp cho mình ở phía không em ...

Ừ, anh đang lạnh lắm. Lạnh vì sự xa cách của cô và lạnh vì cô đang gần anh mà lại trở nên xa quá đổi. Em có yêu anh chút nào không cô bé? - Hải thăm khế hỏi. Anh thì yêu em nhiều lắm! Giá mà em hiểu được, đâu một chút tình cảm của lòng anh thôi ...

Hải hôn lên lòng bàn tay mình rồi áp khế những ngón tay vào bờ má cô.

Anh lặng lẽ nhìn cô lần nữa rồi quay về nơi ngủ của mình đã được cô chuẩn bị trước. Anh ngả người xuống nệm, ôm lấy chiếc gối vào lòng, vùi mặt hít sâu như muốn tìm chút hơi hương của cô còn sót lại, Hải ước giá mà đây là thân thể của cô ...

Phương im lặng thở nhẹ trong không gian căn phòng yên lặng, cô nhắm mắt mà tai lắng nghe từng nhịp thở của anh. Vậy là anh đã ngủ, tiếng thở đều quen thuộc của anh không còn xa lạ với cô. Mỗi đêm vẫn vậy, phương vẫn phải vờ rằng mình đã ngủ để không phải đối diện với anh. Cô sợ khi đối diện với anh rồi có những lúc cô sẽ xao động trong lòng, cô sẽ không biết phải làm sao với anh khi anh nói lời yêu đương ấy Phương chưa sẵn sàng cho điều này. Cô sợ nhiều thứ ... Cô cần thời gian để hiểu rõ lòng mình, và để xác nhận xem cô có đủ can đảm vượt qua những phức tạp trong cuộc sống của anh để có thể yêu anh ...

Hải im lặng chìm trong khói thuốc.

– Anh trầm ngâm trước vẻ mặt giận hờn, tức tối và trách cứ của Như Trang.

Đã hàng giờ qua, cô trách móc cay đắng với anh đủ lời nói gì đây với Trang khi mà cô không muốn nghe và không chịu hiểu. Càng nói càng chỉ nghe những lời xúc phạm về nhau. Nhưng biết làm sao hơn, anh đã quá mệt mỏi với những cuộc chơi vô bổ của mình. Anh đang cần một bến bờ bình yên để neo đậu con tim lạc lối của anh vào, anh thêm một mái ấm gia đình sau bao năm rong chơi đã chùn chân mỗi gỏi ...

– Như Trang! Minh không thể là bạn của nhau sao? Em không thể chia tay anh trong êm đẹp?

– Anh là tên khốn nạn. Anh trốn tránh tôi bao ngày qua, để rồi hôm nay hẹn gặp, anh nói lời chia tay đầy hả?

Như Trang nhìn anh bằng ánh mắt căm hờn, giọng cô lại trở nên tức tưởi:

– Chia tay ư? Tôi có lỗi gì mà anh bắt tôi phải chia tay?

Hải cúi đầu sau câu mắng của Trang, anh thấy khó xử trong lòng khi nói ra những lời như thế:

– Anh và em quen biết nhau đã bao năm rồi. Chúng ta quá hiểu rõ nhau. Em biết giữa chúng ta chẳng có tình cảm gì sâu sắc với nhau, ngoài những quan hệ thể xác ra ...

Trang cướp ngang lời anh trong tiếng quát:

– Vậy đấy ư? Ngoài những quan hệ thể xác ra, tôi chẳng là gì với anh hết.

Hải khờ sở phân giải:

– Không phải vậy, xin em đừng làm anh khó xử nữa được không Trang?

Không phải anh không có tình cảm với em, chỉ vì nó không phải là tình yêu. Em hiểu rõ và anh cũng hiểu rõ, khi chúng ta đến với nhau, khái niệm tình yêu không tồn tại trong lối sống của chúng ta đó.

Đúng vậy! Tôi vẫn muốn mọi chuyện vẫn như nó vốn có. Tôi cũng có bảo anh làm gì khác đâu, tại sao anh lại nói lời chia tay ấy chứ?

Hải thở dài, vuốt mặt trầm giọng:

– Con người ta đến lúc nào đó cũng phải thay đổi Trang ạ. Anh đã quá mệt mỏi với lối sống của mình. Anh bây giờ đang cần một mái ấm gia đình thật sự ....

– Anh chẳng khác nào một tên lừa đảo.

Anh thuyết phục tôi về cái đám cưới giả ấy của anh, rồi bây giờ anh muốn nó trở thành một gia đình thực sự. Thế còn tôi thì sao?

Trang bật khóc sau câu nói, cô nói trong xúc động đắng cay:

– Anh xem tôi là cái gì chứ? Tôi không phải là con người ư? Tôi không có trái tim để yêu sao?

Anh xem tôi đã gắn bó với ai dài lâu như với anh không?

Hải gật đầu, anh buồn giọng:

– Anh biết, chúng ta quen nhau bao lâu rồi ít nhiều cũng có tình cảm và những kỷ niệm gắn bó. Nhưng em hiểu cho anh, anh không thể sống thế này mãi được. Và có thể cả em cũng vậy. Chúng ta cần nhìn lại và nghiêm túc với cuộc đời mình hơn.

– Nếu anh muốn nghiêm túc thì em cũng muốn. Chúng ta sẽ lấy nhau. Như vậy là tốt đẹp rồi.

Hải nhìn Trang sau câu nói của cô. Lần đầu tiên anh nghe câu nói muốn kết hôn với một người của Trang trong sự thành thật chân thành đến vậy, nó làm anh bối rối. Hải lắc đầu khó khăn mở lời:

Nhưng ... anh không thể lấy em. Anh cần một người vợ anh yêu và cũng yêu anh, Trang ạ. Mà giữa chúng ta thì không có tình yêu Trang lắc đầu, mím môi vẻ căm hận:

– Anh thay đổi rồi. Trước đây anh đâu có như vậy. Chỉ vì con bé đó, phải không?

Nó đã lấy mất linh hồn của anh nên anh mới vậy Hải cúi đầu im lặng.. Giây lát, anh ngẩng nhìn cô với ánh mắt buồn, trầm giọng về chân thành:

– Em là một cô gái hiện đại, Trang ạ.

– Chúng ta ai cũng đã trải qua không ít mối tình, nhưng rồi một ngày nào đó chúng ta cũng phải dừng lại và để cho mình được trưởng thành. Rồi em sẽ gặp được người tốt hơn anh để em có thể yêu và lấy làm chồng. Xem như anh đã có lỗi với em. Chỉ xin em đừng làm khó xử cho anh thế.

Anh nói nghe hay lắm. Anh xin em đừng làm khó xử cho anh ư? - Trang nhìn anh trong nụ cười cay đắng - Khó xử cho anh hay khó xử cho em đây? Anh có tình yêu mới rồi muốn rũ bỏ em. Anh muốn có một mái ấm gia đình tại sao em không được quyền có? Chúng ta bắt đầu tình yêu bấy giờ là quá muộn lắm sao? Em không muốn chia tay. Em không thể để một con bé như thế chiếm mất anh của em được.

Hải ôm đầu kêu lên như không thể chịu đựng được nữa:

– Em thôi đi. Anh không phải là vật sở hữu của em. Em muốn anh phải khổ sở van xin em thì em mới chịu hay sao hả?

Em mới là người đang khổ sở van xin anh. Em và anh có biết bao kỷ niệm và giây phút vui vẻ bên nhau. Thế mà chỉ vì một con bé mới gặp thoáng qua ấy, anh lại muốn chia tay với em. Em làm sao cam lòng được.

Hải nhìn cô, nén hơi thở nhẹ như kiểm chế lòng mình:

– Anh muốn chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau. Chia tay nhưng vẫn là bạn tốt, vẫn có thể vui vẻ khi gặp mặt nhau. Em không muốn điều ấy sao?

Trang nhìn anh với ánh mắt long lanh ương bướng:

– Em không thèm cái tình bạn ấy của anh. Em yêu anh và muốn được yêu chứ không phải là thứ tình nào khác.

Hải mím môi nén giận:

– Em tưởng như thế là em yêu tôi ư?

– Không, em đang cố thỏa mãn cái tính kiêu ngạo và tự ái của em thôi.

Trang vịn lại trong giọng oán hờn:

– Thế anh tưởng anh có thể yêu được con bé ấy sao? Không đâu, anh sẽ không bao giờ có được cuộc hôn nhân hạnh phúc cũng như không bao giờ có được tình yêu của Minh Phương nếu một mai cô ấy biết ra được sự thật.

Hải gắt giọng:

– Cô ấy sẽ không biết và tôi sẽ không bao giờ cho cô ấy biết. Tôi sẽ đền bù những gì tôi đã gây ra bằng tình yêu của tôi dành cho cô ấy.

Trang gào lên:

– Nhưng em không cam lòng. Các người có thể sống trong hạnh phúc mà để tôi khổ sở đau lòng vậy sao? Hạnh phúc của người này sao lại là nước mắt của người kia!

– Em không thể buông tha tôi được sao!

– Tôi đã cạn lời sao em không chịu hiểu?

Nước mắt tràn mi, Trang nhìn anh căm hờn:

– Anh tưởng tôi sẽ để yên cho anh hạnh phúc? Không đâu, tôi sẽ nói sự thật đấy? Tôi sẽ cho con bé ấy biết con người thật của anh.

Về tình yêu của anh và chị nó và anh đã phụ rẫy để chị nó chết bi thảm như thế nào ...

– Cô dám!

Hải giận dữ quát vào Trang. Mắt anh long lên thật đáng sợ. Anh đứng lên nhìn vào cô lần cuối rồi buông giọng từng lời trong cơn giận:

Hãy buông tha tôi ra. Hãy để tôi con giữ hình ảnh tất đẹp về cô ...

Hải bước đi liền sau câu nói. Anh nện gót mạnh trên nền gạch trong dáng đi đầy giận dữ. Trang gào lên trong tức tưởi với gọi theo anh:

– Phong Hải! Đứng lại! Em chưa nói hết chuyện với anh, Phong Hải ...

Thoáng thấy bóng Hải từ nhà tắm bước ra, bà Tâm biết lúc này dễ hỏi chuyện cùng anh nhất. Ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn, bà nhỏ giọng lên tiếng gọi anh:

– Phong Hải! Con về bao giờ vậy?

Vừa chải mái tóc, Hải vừa xoay nhìn mẹ, đáp lời:

– Vâng. Công việc bận quá nên con về hơi muộn.

Chợt nhìn mẹ như dò xét, anh hỏi tiếp:

– Có chuyện gì mẹ muốn nói cùng con hả mẹ?

Bà Tâm nhìn con, giọng trách móc:

– Lúc này mẹ thấy con bê bối lắm, hay đi làm về muộn. Luôn cả ban đêm cũng làm việc sao Hải?

Cắt chiếc lược, anh ngồi xuống bên mẹ, khẽ hỏi về hỏi hận:

– Con xin lỗi đã vô tình làm mẹ lo lắng vì con.

Nhìn Hải một thoáng, bà muốn nói, trách mắng anh sao cứ để phương phải trông ngóng đợi chờ anh về từng đêm. Nhưng nghĩ sao bà lại thôi, lên tiếng nói khác đi:

Khuya rồi, con đi nghỉ sớm đi. Đừng để Minh Phương nó chờ. Mẹ thấy con cũng có vẻ mệt mỏi, khi khác mẹ sẽ nói chuyện với con.

Hải nhẹ gật đầu:

– Vâng. Mẹ cũng đi nghỉ sớm mẹ nhé.

Nói rồi, Hải gật đầu chào mẹ rồi đứng lên bước theo hướng thang lầu về phòng. Được vài bước thì bất chợt bà Tâm gọi anh lại:

– Phong Hải! Có chuyện này mẹ muốn nói với con. Con có biết là Minh Phương nó rất buồn vì sự vô tận của con không? Sao con cứ để vợ bao đêm mòn mỏi chờ con. Đã về muộn, con lại say xỉn nữa!

Hải dừng bước khi chân vừa đặt lên nấc thang thứ ba. Anh im lặng, trầm nét mặt lại khi nghe mẹ nhắc đến Minh Phương trong lúc này. Minh Phương đợi chờ anh hàng đêm ư? Cô vẫn còn nhớ đến sự hiện diện của anh trong căn phòng của hai người?

Hải nhẹ thở ra. Chỉ có anh mới hiểu được nỗi buồn cô đơn của riêng anh trong gian phòng lặng lẽ của hai người. Sự xa cách của Phương mới làm anh khó chịu làm sao, nhưng anh không thể nào buông được lời trách cứ.

– Thế mới hay cuộc đời này cũng lắm công bằng?

– Anh gieo quả đắng thì bây giờ anh phải nhận về quả đắng.

– Dạ, con xin lỗi mẹ. Con bị công việc cuốn hút nên có đôi lúc xao lãng việc gia đình.

– Con sẽ cố gắng điều chỉnh mình lại ...

Bà Tâm nhìn Hải, khẽ giọng:

– Điều ấy con phải nói với vợ con chứ không phải với mẹ. Là vợ phải chăm sóc cho chồng đã đành. Nhưng là chồng, con ít nhiều cũng phải biết quan tâm đến vợ đôi chút, Hải ạ.

– Dạ, con hiểu ý mẹ. Con quả thật đã có lỗi với Minh Phương.

Bà Tâm gật đầu như thông hiểu cho con rồi đổi giọng, bà dịu dàng:

– Phong Hải! Mẹ thấy dạo này Minh Phương có vẻ gầy và xanh xao hơn trước nhiều.

– Con có dò hỏi xem vợ con thế nào không Hải?

Hải ngập ngừng:

– Dạ, chắc Phương không sao đâu mẹ.

– Có lẽ do học quá nhiều cho kỳ thi tốt nghiệp gần kề nên sức khỏe có phần giảm sút ... Để con khuyên bảo cô ấy ăn uống giữ gìn sức khỏe.

Bà Tâm thở ra khi thấy con không hiểu được ý bà. Bà cười lắc đầu và nhẹ giọng:

– Ý mẹ không phải thế! Ở đây không phải là việc học của Phương, mà là việc khác, con ạ.

Hải không hiểu, đưa mắt nhìn mẹ:

– Mẹ nói thế là sao, con không hiểu?

Bà Tâm vỗ nhẹ vai con, mỉm cười:

– Ý mẹ muốn hỏi con là Minh Phương đã có gì chưa? Được bao lâu rồi?

Hải chợt hiểu những gì mẹ đang nói. Thì ra là việc ấy? Bà Tâm, muốn hỏi Minh Phương đã có tin vui gì chưa. Ý định mong muốn có cháu nội của bà Tâm đã nói cùng Hải đôi ba lần, nhưng Hải đã chỉ mỉm cười rồi lảng tránh.

Hải buồn, khổ tâm và khó xử:

Biết nói sao bây giờ khi mà giữa anh và Phương không một ngày chung chăn gối. Mẹ anh đâu hiểu được nỗi đần vật cô đơn khao khát của anh bấy lâu nay. Hơn nữa, anh không muốn Phương, cho rằng anh là người thủ lợi trong lúc cô thất thế.

Nắm tay thành cầu thang, Hải hơi mím môi rồi viện lý lẽ:

– Mẹ ạ! Bon con chưa có ý định có con sớm. Minh Phương còn quá trẻ, với lại còn đang đi học. Con định sau khi Phương học xong rồi hẵng tính.

Bà Tâm lắc đầu không đồng ý:

– Con nói vậy không được. Con phải nhớ rằng tuổi con cũng đã lớn rồi, con hiểu không?

– Đợi chờ đến bao giờ hả Hải? Trong khi mẹ tuổi đã xế chiều, sống nay chết mai, muốn con yên bề để mẹ có cháu nội ấm lòng thương yêu lúc tuổi già.

Bước gần mẹ, Hải gãi gãi đầu ra vẻ nhượng bộ bà. Anh nói trong tiếng cười khi:

– Mẹ ạ! Thế này nhé, mẹ đừng buồn và lo âu nữa. Con và Phương sẽ cố gắng làm vui lòng mẹ. Mẹ tin nơi con, Phương ra trường, chúng con hứa sẽ không để mẹ thất vọng.

Rồi anh cúi xuống hôn vào má bà, an ủi:

– Mẹ ngủ ngon mẹ nhé. Con hứa sẽ nghe theo lời mẹ.

Bà Tâm mỉm cười, xỉ vào trán con trai yêu thương:

– Chỉ trông chờ vào câu thôi đấy nhé.

Hải cười khỏ lấp:

– Thôi, mẹ đi nghỉ mẹ nhé. Con lên phòng với Phương.

Bà gật đầu:

– Ú, con đi đi. Mẹ cũng nghỉ đây.

Hải bước vào phòng trong tâm trạng ưu tư suy nghĩ về những điều mẹ nói, anh chợt nghe tiếng gác máy điện thoại của Phương và nhận ra nét mặt không vui của cô cùng dòng nước mắt đang cố vội lau khi thấy anh vào. Một thoáng thắc mắc trong Hải, anh lo lắng nhìn cô, vội hỏi:

– Chuyện gì thế em?

Phương bối rối lắc đầu chối:

– Dạ, không có chuyện gì ...

Hải bước đến gần cô hơn, nhẹ giọng:

– Thế sao em lại khóc. Ai vừa gọi điện thoại cho em phải không?

– Dạ, chỉ là một người bạn thôi ...

Hải nhìn Phương nghi ngờ:

– Là Trang nữa phải không? Cô ấy lại gọi điện để gây chuyện với em?

Phương im lặng cúi mặt giấu đi một dòng nước mắt vừa chực trào ra. Hải cũng thờ dài nhìn cô khó xử, rồi giọng anh tỏ ra giận dữ:

– Thật là quá quắt! Cô ấy sao lại có thể làm vậy? Đây là chuyện riêng của anh và cô ấy mà, có liên quan gì đến em đâu, sao cứ quấy rầy em mãi.

Nói rồi, anh lại nghiêng răng:

– Anh sẽ không tha cho cô. ấy. Trang sẽ phải xin lỗi em.

Phương vội lắc đầu phân bua, ngăn cản:

– Không có gì đâu anh, chỉ tại em mùi lòng nên khóc thôi mà. Chị ấy có nói gì em đâu.

Hải nhìn Phương thấy vẻ nhẫn nhừ trên gương mặt ấy. Anh vuốt mặt, trầm giọng lại:

– Anh xin lỗi. Là lỗi của anh ... Anh đã để lối sống quá ư phóng túng của mình làm liên lụy đến em.

– Không? Lẽ ra em phải biết trước điều này. Lẽ ra em không nên nllận lời anh làm đám cưới ...

Hải thở ra, mắt vẫn nhìn cô nhẹ giọng:

– Trang đã nói gì với em thế?

Phương lắc đầu buồn buồn đáp:

– Chỉ là em thấy mình đã sai rồi. Em đã xen vào mối quan hệ của anh và chị Trang.

– Em phá vỡ tình yêu của anh dành cho chị ấy.

Hải lắc đầu trong giọng trầm lắng phân giải:

– Em không hiểu? Không có tình yêu nào giữa anh và Trang cả. Bọn anh là những kẻ ưa thích tự do, chỉ thích yêu đương mà không thích hôn nhân. Mà thật sự bọn anh cũng chẳng yêu ai cả ngoài chính bản thân mình.

Thật sự đó chỉ là một sự ích kỷ vì cá nhân mình thôi.

Phương nhìn vào anh, cúi mặt như người có lỗi:

– Em xin lỗi. Anh không cần phải khi xử với em mà nói lên những lời ấy. Em không muốn vì em mà anh chị hiểu lầm nhau. Đừng vì sợ em buồn mà anh lảng tránh gặp chị ấy. Chị ấy yêu anh thật lòng, anh Hải.

– Em cho là vậy à? - Hải nhìn vào mắt cô nhẹ hỏi và rồi lắc đầu - Với anh thì không?

– Chẳng có tình yêu nào Trang dành cho anh cả Trang là người kiêu hãnh.

Với Trang, chỉ có cô ấy là người được quyền nói lời chia tay trước chứ không phải bọn đàn ông các anh.

Cô ấy không chịu nổi được ý nghĩ phải thua một người như em. Cô ấy xem điều ấy làm tổn thương đến cô ấy ...

Phương ngồi xuống tựa người vào thành giường vẻ nlệtmỏi, buồn giọng:

– Tại sao chị ấy lại phải có ý nghĩ ấy chứ? Em làm sao có thể bằng chị ấy ...

Em có là gì đâu ...

Hải nhìn Phương, im lặng trong giây lát, rồi ngồi xuống ghé, anh vuốt mặt thở dài:

Anh nghĩ, anh mới là người phải nói mình sai rồi. Anh sai rồi, Phương ạ.

Anh đã chọn lầm lối sống và anh đang bị trói buộc trong mớ bòng bong này.

Anh đã nghĩ đàn ông bọn anh chẳng mất mát gì cả trong lối sống này. Nhưng không, bây giờ anh mới hiểu mình đã để mất đi nhiều thứ lắm ...

Rồi nhìn vào cô, giọng anh chùng xuống buồn buồn, nửa như muốn tỏ lòng nửa như lời tâm sự:

– Anh mất đi niềm tin của phụ nữ. Chẳng còn cô gái nào có thể tin tưởng vào câu nói yêu của anh, dù anh có thật lòng đi nữa ...

Khi người ta thật sự yêu, người ta mới thấm thía thế nào là nỗi khổ đau khi tình yêu không được đáp lại. Anh đã quá phung phí đời mình trong những cuộc tình qua tay chóng vánh, và bây giờ anh đã phải trả và bị trời trừng phạt ...

Phương cúi đầu buồn bã:

– Em không hiểu về lối sống của anh và chị ấy. Nó quá phức tạp đối với em.

Nhưng dẫu sao, em vẫn thấy mình đã có lỗi. Không có em, có lẽ anh và chị đã không như thế này. Tình cảm hai người đã rất tốt đẹp. .... Hải thở dài, lại vuốt mặt và đứng lên đi về phía giường ngủ của mình:

– Thôi, em đừng tự dằn vặt mình nữa.

Anh chỉ mong em đừng lấy đó làm buồn. Rồi anh sẽ nói chuyện lại với Trang ...

Hải nằm xuống nệm trong sự im lặng giữa hai người. Cái khoảng cách vô hình vẫn tồn tại giữa hai người, giờ lại thêm những muộn phiền này làm cho không khí giữa hai người càng trầm lắng hơn.

Tiếng gõ cửa phòng khe khẽ bên ngoài làm cả hai thoát khỏi những dòng suy tưởng.

Hải hướng mắt nhìn ra cửa, trong khi Phương nhẹ bước xuống giường đi ra.

Nhưng cửa phòng chưa kịp mở thì Phương nhận ra mẹ chồng đã đẩy nhẹ bước vào. Nhận ra mẹ, cô vội bước đến nhẹ cúi đầu chào:

– Dạ, con chào mẹ .... Mẹ chưa ngủ sao mẹ?

– À mẹ đang định đi ngủ, lại chợt nhớ ra chuyện này phải nói với các con ...

Bà Tâm nhẹ cười đáp lời con dâu. Chợt bà dừng lại, mắt nhìn quanh và thay đổi sắc mặt:

– Chuyện gì thế? Sao lại thế này?

– Dạ, sao hở mẹ?

Phương nhìn mẹ chồng không hiểu. Cô nhẹ hỏi.

Bà Tâm không đáp lời con dâu mà hướng nhìn về phía con trai đang nằm trên nệm quay mặt vào góc phòng, bà gọi:

– Phong Hải! Có chuyện gì thế? Con và Minh Phương cãi nhau ư?

Hải quay người lại sau tiếng gọi của mẹ.

Anh ngồi dậy uể oải hỏi mẹ:

– Chuyện gì vậy mẹ?

Ánh mắt bà Tâm nhìn con nghiêm khắc:

– Con đang giả vờ với mẹ phải không?

Mẹ hỏi sao con đánh trống lảng không trả lời.

– Mẹ hỏi con điều gì, thưa mẹ?

– Mẹ hỏi con đã làm buồn lòng Phương phải không? Sao hai đứa lại cãi nhau?

Hải nhìn mẹ chưng hửng như không hiểu:

– Chúng con cãi nhau ư? K'ông có đâu mẹ! Sao mẹ lại nói vậy?

Bà Tâm chặc lưỡi lắc đầu:

– Đúng là con thay đổi quá nhiều rồi.

Chuyện mẹ thấy tận nơi mà các con còn dối mẹ.

Hải gái đầu rồi nhìn Phương như muốn hỏi có chuyện gì. Phương cúi đầu ý như cũng không hiểu rồi nhẹ nhàng đi đến bên mẹ chồng, cầm tay bà, cô đỡ lời cho anh:

– Mẹ à! Chúng con nào có giận gì nhau.

– Chắc mẹ hiểu làm điều gì đó ...

Bà Tâm đưa mắt nhìn con dâu, gặng hỏi:

– Mẹ hiểu làm ư? Hai đứa nằm ở hai nơi, đứa ở trên giường, đứa lại đem chăn nệm nằm bên dưới. Nếu hai đứa không giận hờn nhau thì sao lại vậy?

Cả Hải và Minh Phương đều ngẩn ra sau lời mẹ nói. Cả hai bối rối những gì họ cố lòng che giấu bấy lâu nay vô tình đã bị bà phát hiện. Một bất ngờ mà cả hai chưa nghĩ tới và bây giờ không biết xử trí ra sao ...

Bà Tâm thở dài vuốt lấy tóc Phương khi thấy cô cúi đầu im lặng. Bà nhẹ giọng yêu thương:

– Minh Phương! Con đừng vì nó mà che giấu mẹ. Mẹ hiểu con trai mẹ, Phong Hải nó lại làm buồn lòng con phải không?

Hải gượng cười, đáp lời mẹ thay Phương.

– Mẹ à! Sao mẹ lại nói con như vậy. Quả thật, bọn con không có chuyện gì cả.

Bà Tâm la con:

– Thôi, anh im đi! Tôi quá hiểu rõ anh mà. Cái tính ham chơi vẫn không bỏ được. Anh lại gây ra chuyện gì nên hai vợ chồng mới hục hặc nhau như vậy.

Phương lúc này mới lên tiếng đỡ lời cho Hải:

– Dạ, không có chuyện gì đâu mẹ. Anh Hải thật sự không có làm gì cho con buồn ...

Bà Tâm nhìn Phương nghiêm giọng:

– Minh Phương! Mẹ chỉ tin con, con đừng giấu mẹ. Hải nó có làm gì cho con buồn đau, hãy nói thực cho mẹ biết. Mẹ sẽ trị tội nó.

Phương bối rối nhìn bà l'ôi cúi đầu ngượng ngừng che giấu lời nói dối.

– Dạ, quá thật là chúng con vẫn yêu thương nhau, không có giận hờn gì nhau cả.

– Chỉ là ... vừa nãy con vô ý làm đổ nước uống xuống giường nên anh Hải mới tìm chiếc nệm dự phòng để hai đứa có thể ngủ. Chúng con cũng vừa mới kéo nó ra thôi ...

Bà Tâm tỏ vẻ như bất ngờ trước lời Phương giải thích. Bà hỏi lại:

– Thật vậy ư? Con không giấu mẹ chứ?

– Dạ thật ...

– Phương gật đầu đáp lời cố che giấu gương mặt đang bắt đầu ửng đỏ. Hải lúc này cũng cố nở nụ cười, nói với mẹ pha giọng đùa:

– Mẹ à! Mẹ không tin con trai nhưng lại tin con dâu. Mẹ làm con trai mẹ buồn lòng đấy!

Bà Tâm lúc này mới bật cười, mắng yêu con:

– Thôi đi anh! Đàn, Ông ai lại đi phân bì với vợ. Anh còn phải cảm ơn tôi vì đã cưới cho anh được một người vợ như thế.

Hải cười quay qua nhìn Phương trêu chọc:

– Em xem, mẹ khen em quá! Chẳng biết là con của mẹ hay là em đây. Sao em lại chiếm mất mẹ của anh hở ...

Phương ngượng ngập nhìn anh, đỏ mặt như muốn trách cứ, trong khi bà Tâm lại cười xòa. Giây lát sau phút giây vui vẻ cả nhà, bà Tâm nhìn Phương rồi nhìn con trai yêu thương khuyên bảo.

– Phong Hải! Mẹ muốn con lấy vợ là để con có thể sống tốt hơn, có trách nhiệm hơn trong cuộc đời này. Con phải biết suy nghĩ phải biết cảm ơn vì có được một người vợ như Phương vậy.

Hảii gật đầu, anh nở nhẹ nụ cười khò lấp:

– Dạ, con biết rồi, thưa mẹ.

Bà Tâm quay sang Phương, lại vuốt tóc cô trong vẻ yêu thương rồi cầm tay nhẹ nói:

– Minh Phương! Có gì con cũng bỏ qua cho Hải. Mẹ mong con giúp nó sống tốt. Hãy sinh cho nó những đứa con rồi con sẽ trói buộc được trái tim nó. Mẹ cũng mong hai đứa sớm cho mẹ đứa cháu ẵm bông, như thế là mẹ mãn nguyện lắm rồi.

– Dạ, mẹ ....

Phương cúi đầu đáp lời mẹ trong sự bối rối ngượng ngùng. Cô không biết trả lời sao hơn trước ước nguyện của một người bà đang mong có cháu. Nếu mà bà biết được cô và anh cháng một ngày chung chăn gối ... chẳng biết bà sẽ phản ứng thế nào? Bà có còn yêu và tin tưởng cô như những gì đã có ... Phương khó xử và khổ tâm trong lòng quá đỗi. Cô đang lừa dối một người đã rất đổi yêu cô. Khẽ đưa mắt nhìn về anh trong bối rối khôn cùng, cô nhận ra ánh mắt anh cũng đang nhìn về cô hơi lúng túng và có chút khó hiểu lạ kỳ.

Phương cúi đầu chậm rãi bước đi trên con đường đá sỏi. Buổi học chẳng đem đến cho Phương kết quả gì khi đầu cô cứ lơ ngơ lo nghĩ đủ thứ chuyện.

Phương thở ra tự hỏi dạo này cô sao thế? Hồn cứ bâng quơ thơ thẩn đâu đâu.

Phương như không còn là Phương nữa, cứ mỗi bận tan học là muốn sớm về nhà để rồi ngơ ngẩn vào ra. Cô chờ đợi điều gì đây, phương không rõ. Chỉ là Phương thấy như thiếu thiếu một thứ gì nếu không gặp được Hải về sau mỗi tối, không được nghe giọng anh hoặc chỉ là một ánh mắt nhìn ...

Phương điên mất. Có lẽ cô đã yếm, yêu người cô gọi là chồng nhưng lại không phải là người đàn ông của cô ... Phương thấy mình thật ngốc quá. Cô đã suy nghĩ quá ngây thơ để rồi giờ đây cô phải dây vào con người phức tạp như anh đó.

Ra khỏi cổng trường, Phương dừng lại nhìn quanh chờ đợi Thi đang vào lấy xe ra. Bất chợt, ánh mắt cô chạm phải cái nhìn của Trang. Cô nhận ra Trang đang đứng cách cô chẳng bao xa và đang nhìn về hướng cô như chờ đợi.

Phương lặng yên tại chỗ, cô nhìn Trang đang 'bước về hướng cô khi nhận ra cô đang đứng đây. Một phút im lặng, Phương không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây khi Trang cố ra mặt muốn gặp cô như thế ...

Đáng quý phải sang trọng xinh đẹp của. Trang dừng trước mặt Phương.

Trang tỏ ra kiêu hãnh nhìn Phương, mở chuyện:

– Chào Minh Phương! Cô vừa tan học đấy ư?

Phương nhìn Trang im lặng giây lát rồi ngập ngừng cúi đầu chào:

– Dạ vâng. Xin chào chị ....

– Vâng, chào cô. Gặp gỡ như vậy chắc làm cô bất ngờ lắm?

Phương ngập ngừng đáp lại:

– Dạ .... Hẳn chị có việc gì nên muốn gặp?

Về dò xét, Trang nhìn Phương giọng đầy đả:

– Có bất tiện lắm không nếu chúng ta tìm quán nào uống nước?

Phương im lặng. Cô nhìn vào sân trường tìm dáng Thi nhưng chẳng thấy Thi đâu. Quay đầu lại hướng về Trang, Phương lần nữa giây lát rồi cũng đáp:

– Dạ, có quán sân vườn nhỏ gần đây, chúng ta vào đó cũng được ...

Hai cô gái cùng bước vào quán tìm cho mình một góc nhỏ trong khuôn viên vườn thoáng đãng. Phương ngồi xuống sau lời mời gửi đến Trang. Họ gọi nước và rồi Như Trang cũng mở lời trước:

– Lâu quá không gặp, trông cô mỗi lúc càng xinh đẹp và quyến rũ hơn.

– Vâng, cảm ơn chị ....

Phương ngượng ngừng đáp lời Trang, dù cô biết rằng đó chỉ là lời khen khách sáo, giả tạo và đầy ẩn ý ...

Giây lát, cô nhẹ giọng:

– Đạo này ... anh Hải cũng hay bận việc nên có lẽ không thể thường xuyên gặp chị.

– Chị có gì cần nhắn gửi với anh ấy không?

Trang nhẹ cười về tự tin:

– Không! Tôi vẫn thường gặp Hải đấy chứ? Chỉ là hôm nay tôi muốn gặp Phương thôi.

Nói rồi, Trang lại nhìn Phương với chút kiêu kỳ đổi giọng:

– Việc học của Phương thế nào? Nghe nói cô cũng sắp ra trường?

Phương nhẹ gật đầu, lịch sự đáp:

– Vâng, chúng tôi sẽ thi tốt nghiệp vào khoảng tháng tư ...

Trang đổi kiểu ngồi, vẫn với ánh mắt nhìn kẻ cả, cô cất giọng dò xét:

– Quan hệ giữa Phương và anh Hải, Phương định thế nào? Phương sẽ kết thúc sau khi ra trường chứ?

Phương hơi bất ngờ trước câu hỏi của Trang, cô áp ứng như nghe không rõ:

– Sao ạ?

Trang khẽ cười hơi nhếch môi kiêu cách:

– Nghe anh Hải nói sẽ đợi Phương ổn định sau khi ra trường rồi mới ly hôn.

Anh ấy tội cho hoàn cảnh Phương nên không muốn tạo ra áp lực ...

Phương ngỡ ngàng nhìn với chút tổn thương và buồn đau trong lòng. Phong Hải đã nói những lời ấy ư? Anh nói với Trang về những dự định cho cuộc hôn nhân giữa anh và cô mà không cần những nghĩ suy từ cô ư?

Phương chớp mắt, hơi khẽ cúi đầu nhẹ giọng che giấu những cảm xúc:

– Dạ, vâng ... Anh ấy tính cũng phải.

Phương phải cảm ơn anh về điều ấy ...

Trang tròn mắt giả vờ như ngạc nhiên:

– Ủ! Phương không biết điều ấy sao?

– Anh ấy vẫn chưa nói ý định cho Phương biết?

Phương nhẹ cười khò lấp:

– Có lẽ anh ấy đợi Phương tốt nghiệp xong mới nói. Anh Hải sợ Phương phân tâm trong thi cử ấy mà.

Như Trang gật đầu, chép miệng tỏ vẻ cảm thông:

– Ủ, anh Hải là vậy. Với phụ nữ nào cũng ga lăng lịch thiệp cả. Bởi thế mà làm khổ không biết bao người.

Rồi nhìn Phương, Trang giả vờ, ra vẻ quan tâm nhưng trong giọng ngụ lời ngăn khéo:

– Tôi mong là Phương đã không để lòng mình nghiêng ngả vì anh ấy. Nếu không thì chỉ có khổ cho Phương thôi.

Phương như chợt hiểu thâm ý của Trang, cô nhẹ cười che lấp nỗi buồn, đáp giọng:

– Chị không phải lo, tôi không có ý định kéo dài cuộc hôn nhân trên danh nghĩa này ...

– Tôi không phải có ý ngăn Phương. Tôi chỉ lo Phương dính vào anh ấy rồi sẽ khổ.

Phương không hợp với anh ấy. Hải là người phong lưu, anh ấy thích phụ nữ đẹp nhưng cũng rất mau chóng chán. Phải hiểu anh ấy, chứ không nên níu kéo ...

Phương nhẹ gật đầu, rồi cô nhìn thẳng vào Trang, nghiêm trang đáp:

– Vâng, cảm ơn chị. Nhưng sự thật là tôi cũng chưa bao giờ có ý định ràng buộc anh ấy.

Trang cười giả lả rồi nhìn Phương với vẻ thương hại:

– Con gái chúng ta dễ mềm yếu, nên tôi chỉ có lời khuyên với Phương vậy thôi. Đôi khi vì cảm kích thâm ân mà chúng ta dễ xiêu lòng đáp trả bằng tình yêu và thể xác ...

Phương đỏ mặt vì ngượng và cảm thấy bị xúc phạm. Lòng Phương bị tổn thương sau câu nói đầy ẩn ý và khinh thường của Trang. Nhân phẩm của Phương sao mà thấp trong ánh mắt của họ! Phương nói trong xúc động như sắp khóc:

– Xin lỗi, nhưng tôi không có ý chia cắt tình yêu giữa anh và chị .... Vì vậy, xin chị, đừng nói ra những lời như thế.

Trang tựa người vào ghế với chút tự mãn:

– Không, tôi phải xin lỗi nếu cô lỡ lời xúc phạm đến Phương. Nhưng vì tôi thấy Phương có vẻ quyến luyến anh ấy nên lo ngại cho Phương. Hải không được chung tình cho lắm. Anh ấy thích sự mới lạ nên khi đã tỏ tường rồi thì cũng chóng bỏ qua. Phương còn quá trẻ, sẽ rất đau khổ cho Phương nếu yêu phải một người như thế.

– Cảm ơn chị đã quan tâm ... Nhưng chị không nghĩ chị đang nói về người mình yêu đấy ư? Sao chị vẫn có thể yêu một người mà chị không thể nói tốt về người ấy?

– Bởi vì chúng tôi giống nhau. Và tôi quá hiểu rõ Hải. Tôi biết cách giữ anh ấy để anh ấy không thể xa tôi.

Trang đáp trong thái độ tự phụ và nhìn Phương với ánh mắt dò xét. Phương im lặng thoáng sắc buồn và rồi trầm giọng đáp:

– Vâng, tôi không hiểu được thế giới của anh chị, nó xa lạ với tôi quá.

Nhưng?.. chị cũng không cần nói xấu về anh Hải để tôi sớm rời xa anh ấy đâu.

Trang thở dài, ra vẻ như rất chân tình:

– Cô quá trong sáng Minh Phương ạ!

– ời thế cô không hợp với Hải là vậy. Tôi thì không muốn phải thêm một người tuyệt vọng chết đi vì anh ấy ...

Phương hơi bất ngờ nhìn Trang, trong ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên không hiểu:

– Sao chị lại nói vậy?

Trang cười như đã lỡ vô tình buông câu:

– Ý tôi là khi đau khổ người ta dễ trở nên yếu đuối Tởsợ Phương nếu lỡ yêu và bị phụ tình rồi không chịu đựng nỗi đau khổ thì ...

Trang bỏ lửng câu nói nửa chừng và nhìn Phương lấp lửng ngẫm nhiều ý.

Phương cắn môi im lặng trong một phút rồi nhìn Trang, nghiêm giọng:

– Tôi sẽ không như vậy.

Trang gật đầu ra giọng xởi lởi:

– Vâng. Tôi cũng mong là Phương như vậy. Thế sẽ tốt Phương.

Rồi đổi giọng, Trang đưa đẩy như buông lời trần tình – Có lẽ Phương không biết. Đã một lần, một người con gái đã phải ra đi trong tuyệt vọng vì anh ấy. Cô ấy tìm đến cái chết như một sự giải thoát cho tâm hồn đau khổ của mình.

Phương mở to mắt nhìn Trang trong bàng hoàng. Cô không thể tin rằng Trang có thể nói ra những lời như thế ... Tại sao chứ? Vì muốn cô phải rời xa Hải mà người ta có thể nói ra những lời độc ác, bịa đặt ấy ư? Tim Phương chợt buốt một cơn đau, như thể Phương vừa bị ai đánh vào ngực. Và rồi Phương càng đau hơn khi hình ảnh người chị thân yêu chợt hiện về trong trí óc. Phương lắc đầu, cô vội đứng lên trong giọng đầy xúc động:

– Chị đừng nói nữa. Chị không cần phải làm tổn thương tôi bằng cách đó ...

– Nói rồi, Phương vội vã quay mặt bước đi che giấu niềm xúc động, một dòng nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má. Tại sao vậy chứ?

– Tại sao người ta có thể nói ra những lời như thế? Sao người ta có thể nói về người mình yêu như một kẻ xấu xa? Chẳng phải cô ta yêu Hải là gì? Sao lại có thể nói về anh như thế? Hải không phải vậy. Phương không tin Hải là người như thế. Phương chợt nấc lên một tiếng, cô đau lòng vì điều ấy làm tổn thương tình cảm cô dành cho anh.

Trang ngả người ra ghé nhìn theo Minh Phương trong nụ cười ít nhiều thỏa mãn. Đây chỉ là bước dạo đầu của cô thôi. Cô không vui thì sao anh có thể hạnh phúc được. Anh chỉ có thể là của cô chứ không là ai khác ...

Cơn mưa chiều như trút nước đổ xuống lòng thành phố. Mưa tháng sáu buồn dai dẳng và u ám xám ngắt một màu mây.

Trời buồn trĩu nặng trong mưa càng làm lòng người trong tâm trạng khổ đau thêm chán chường tuyệt vọng. Nước mắt chảy dài trên gương mặt của Phương hòa lẫn trong mưa, cô cứ thế bước đi dật dờ như một cái bóng.

Phương không biết mình đã đi qua bao con đường, cô như không còn cảm giác với cái lạnh, giá buốt của gió và mưa. Lòng cô giờ là khổ đau, thất vọng khôn cùng. Tại sao vậy? Sao những điều không hay cứ xảy đến với Phương?

Sao cô lại trở nên yếu kém thế này kia chứ? Cô thất bại rồi. Bao nỗ lực cố gắng của cô suốt bao năm đã tan thành bọt sóng. Trượt kỳ thi tốt nghiệp. Cô đã không thể đỗ trong kỳ thi tốt nghiệp quan trọng của cuộc đời mình. Thật là một điều kinh khủng mà Phương không bao giờ dám nghĩ đến. Thế mà nó đã xảy ra? Giờ đây, Phương phải làm sao? Trước mắt cô chỉ còn là một màu đen tối. Cuộc đời cô sẽ u ám phủ đầy những đám mây đen.

Phương vô hồn dầm mình trong mưa như một kẻ mộng du. Cô như không còn biết gì ngoài nỗi khổ đau thất vọng tràn trề cô đang có. Bước chân Phương cứ mãi đi về một phương vô định. Cô mặc những ánh mắt tò mò đang nhìn cô thương hại và cả những tiếng gọi của ai vang vọng bên tai ...

Hải cho xe tấp lại bên đường, anh mừng vui như chưa bao giờ được mừng vui như thế khi tìm la được Phương. Đã hàng giờ qua anh đã phải rảo khắp nẻo đường sau cuộc điện thoại của Thi để tìm Phương như thế.

Hải mở cửa xe, anh bước ra ngoài mặc trời mưa, chạy đuổi theo dáng vô hồn của Phương khi cô như chẳng buồn quan tâm có tiếng anh đang réo gọi ...

– Phương. .... Hải gọi tên Phương sau khi nắm được tay cô trong giá lạnh. Anh quay người cô lại nhìn, về anh, nói trong giọng lo lắng quan tâm, tha thiết chân thành:

– Dừng lại Phương, anh đây này? Anh đây.

Ánh mắt anh nhìn Phương đầy ấm áp sau câu nói như muốn sưởi ấm và khơi dậy lại cô Phương như người vô cảm ngẩng nhìn người đàn ông đứng trước mặt cô trong ánh mắt thất thần. Và rồi như nhận ra anh, cô chợt khóc òa, ôm chầm và ngã vào anh như tìm được chiếc phao cứu mệnh. Cô rầm rút gọi tên anh và gọi mãi:

– Anh Hải ... anh Hải ...

Nước mắt Phương nhạt nhòa chảy dài trên má. Cô ôm anh khóc, khóc mãi như chưa bao giờ được khóc. Hải vuốt ve vỗ về, ôm cô vào lòng sưởi ấm và làm điểm tựa cho cô. Giọng anh ấm nồng như ru khê:

– Có anh đây! Anh đây mà ...

Rồi anh dìu cô về xe, mở cửa cho cô vào và cho xe mau chóng về nhà.

Phương co ro trên chiếc giường rộng sau khi thay ra xong bộ đồ sũng ướt.

Cô lặng lẽ nằm ở góc giường thần thờ gặm nhấm nỗi buồn khôn tả. Hải trở vào trong bộ đồ mới vừa thay xong, anh nhìn Phương và dáng dấp của cô thấy thương và đau lòng quá đỗi. Bước đến bên giường, anh kéo chăn đắp cho cô và cảm nhận cơ thể cô vẫn đang còn lạnh ngắt.

Với lấy chiếc khăn bông nơi đầu giường, anh lau nhẹ mái tóc còn ướt của cô, trầm giọng nói:

– Người em lạnh quá. Tóc lại ướt thế này, không khéo bị cảm lạnh ...

Một dòng nước mắt lại lặng lẽ rơi trên gương mặt của Phương, cô lại khẽ nấc lên trong rầm rút:

– Em ngốc quá phải không anh? Em là con bé ngu ngốc. ....

Hải nhìn Phương bằng ánh mắt trêu mếu vồ về:

– Sao em lại nói thế? Em là một cô gái thông minh. Khánh Uyên vẫn thường ngưỡng mộ em đó chứ?

– Không? Em tưởng em có thể làm được tất cả nhưng cuối cùng em chẳng làm được gì hết.

– Em đừng bi quan như vậy!

Phương lắc đầu nói trong thất vọng tràn trề:

– Em thi rớt rồi, anh biết không?

Anh nhìn Phương với ánh mắt dịu dàng như chia sẻ:

– Anh biết ...

Nước mắt lại trào ra, Phương nấc lên trong xúc động:

– Em không đỗ được cả kỳ thi cuối khóa, vậy thì em làm được gì đây?

Phương lắc đầu trong đau khổ, sự dằn vặt càng làm cô tuyệt vọng nhiều hơn:

– Em không còn gì cả. Cuộc đời em như vậy là hết rồi.

Hải nhìn Phương xót đau khi thấy cô mãi giãy vò sự dằn vặt. Anh chợt ôm cô vào lòng không còn nữa những e dè lẩn tránh, vồ về cô bằng giọng yêu thương:

– Em còn có anh đây. Anh sẽ lo cho em, mang đến niềm vui hạnh phúc cho em suốt cuộc đời này ....
Phương bật khóc úp mặt vào anh, đau khổ:

Anh không cần phải tốt với em như vậy. Em chỉ mang nhiều rắc rối đến cho anh thôi.

Hải lắc đầu cô làm dịu nỗi xúc động trong cô:

– Em không mang đến rắc rối gì cho anh cả. Đừng tự dằn vặt mình như thế, Minh Phương.

Phương vẫn rầm rút:

– Em là một con bé kém cỏi. Anh cần gì phải lo lắng cho em.

Hải nâng gương mặt Phương lên, nhìn vào mắt cô, ấm giọng:

– Em không kém cỏi, không có lỗi gì cả em biết không? Trong đời không ai không một lần thất bại.

Rồi nhẹ lau những giọt nước mắt trên má cô, anh bắt chợt cúi xuống hôn môi cô thật nhẹ nhàng êm ái. Phương bất ngờ trước nụ hôn của anh, nhưng cô vẫn lặng yên để anh hôn không phản kháng. Cô đang cần tựa vào anh, cô muốn được anh âu yếm yêu thương cô để cô có thể vui đi được niềm đau tuyệt vọng ...

– Anh yêu em, yêu em ... Phương ạ. Anh không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt của em rơi ...

Hải nhìn Phương cất lên câu nói thật lòng mình. Anh muốn cô hiểu cô luôn có tình yêu của anh bên cạnh. Phương nhìn anh rồi cúi mặt quay đi, trên gương mặt vẫn còn nước mắt:

– Anh đang thương hại em đó phải không? Em có gì đáng để anh yêu đâu chứ.

Hải lắc đầu với ánh mắt chân thành tha thiết:

– Anh không nói để em vui bớt nỗi buồn.

– Anh yêu em, đó là sự thật.

Phương im lặng rời khỏi anh, cô ngồi thu mình vào một góc lặng lẽ khóc, không biết nên buồn hay vui trong hoàn cảnh lúc này.

Hải nhẹ bước đến bên Phương, áp nhẹ bàn tay vào bờ má yêu thương của cô, nói trong giọng vỗ về an ủi:

– Đừng khóc nữa em! Tất cả có phải hết đâu. Em vẫn còn có thể thi lại vào năm sau mà.

Phương ôm mặt, buông giọng đau khổ nghẹn ngào:

– Một năm chờ đợi có phải ngắn đâu. Và em rồi sẽ lại làm phiền anh và cả gia đình nữa ...

Hải đau khổ nhìn cô trầm giọng:

– Em đừng nói với anh những lời ấy.

– Anh sẽ rất buồn nếu nghe em nói thế với anh.

Phương vẫn khóc trong rầm rức, cô chột ôm lấy anh, tựa vào như muốn tìm nơi anh nguồn che chở ...

Hải siết nhẹ thân hình bé nhỏ truyền hơi ấm tình yêu. Anh hôn nhẹ lên tóc cô và rồi thâm thì ấm áp:

– Em nghỉ một chút đi, trông em mệt lắm rồi? Anh sẽ pha một ly sữa rồi mang vào cho em nhé ...

Phương trở vào phòng sau khi tiễn An Thi ra tận ngõ. Cô thấy vui lây với niềm vui của bạn khi chẳng còn bao ngày Thi sẽ bước lên xe hoa. Phương thầm chúc mừng cho bạn. Vậy là cuộc đời này sắp đón nhận một cặp yêu nhau được đến với nhau. Phương khẽ cười một mình khi nhớ đến Hải yà cô. Tình yêu của hai người cũng bắt đầu đơm hoa. Nỗi buồn trong Phương rồi cũng chóng qua khi tình yêu mang đến cho người ta hương vị ngọt ngào hạnh phúc. Phong Hải, cái tên ấy bây giờ cứ vọng mãi trong đầu cô. Nghĩ về anh, cô lại cảm thấy vui và yêu sao những gì anh đã làm cho cô đó.

Phương trở vào giá sách tiếp tục công việc dở dang. Cô muốn sắp xếp lại ngăn sách cho anh sau bao ngày bỏ quên đóng bụi. Phương thổi nhẹ lớp bụi trên từng chồng sách, cô nhẹ nhàng lấy khăn lau sạch và trả về chỗ cũ sau mỗi lượt làm xong. Lòng Phương miên man nghĩ về anh, được làm những việc vì anh với cô đó là niềm vui hạnh phúc. Tình yêu đôi khi làm người ta trở nên ngớ ngẩn ngay cả trong những điều vụn vặt như thế. Phương mỉm cười với những ý nghĩ vui có trong cô, cô tiếp tục công việc của mình thậm chí nghĩ đến nụ cười nở trên môi anh khi biết được cô đã giúp anh làm như thế.

Một quyển sách chột rơi ra khỏi giá khi Phương cố chất tất cả lên, đặt chồng sách lại sang bên, Phương cúi xuống để nhặt lên, nhưng bất chột cô cũng nhận ra một tấm ảnh rơi ra.

Kỷ niệm một lần đi chơi của anh và em.

Yêu anh.

Phương lướt qua dòng chữ lưu bút sau tấm ảnh đang nằm bên dưới. Nét chữ quen quen cùng những lời yêu thương làm Phương không khỏi có chút tò mò.

Cô nhặt lên muốn biết là ảnh của ai sao lại có những lời yêu thương như thế.

Lật mặt trước của, ảnh để xem, Phương nhìn chăm chăm vào bức ảnh có hai dáng người đang tươi cười thân thiết bên nhau trong đó.

Một chút bất ngờ và rồi là sự bàng hoàng trong Phương. Là chị Minh Phương? Là chị Minh Phương! Bàn tay Phương khẽ run lên khi nhận ra người trong ảnh. Tại sao là chị của Phương?

– Tại sao ảnh chị lại ở đây? Và rồi người đàn ông bên cạnh... Phương nhận ra gương mặt của anh, gương mặt của Phong Hải làm sao cô có thể lầm với ai khác. Một nỗi đau xé lòng, Phương cơ hồ quy xuống, cảm giác như tim cô như vừa bị ai lấy dao đâm vào một nhát. P.H. – Phong Hải? Là Phong Hải! Tại sao cô không thể nghĩ ra được điều ấy? Chính là anh, người đã giết đi tuổi xanh cuộc đời của chị cô đó. Một sự đổ vỡ hoàn toàn trong Phương, cô thần thờ sụp xuống và rồi bật khóc, ôm ngực kêu lên:

– Tại sao? Sao lại là anh ...

Phương đau đớn đỡ người bên giá sách. Sự thật đau lòng cơ hồ giết chết Phương đi được.

Phương gục đầu trong những tiếng nấc nghẹn ngào. Giờ cô đã hiểu, những lời nói của Trang, lòng hào phóng của anh. Tất cả đều là giả dối! Tất cả chỉ để che giấu tội lỗi mà người ta đã gây ra cho chị của cô.

Chị ơi? Sự thật là đây sao chị? Con người này đã cướp đi nguồn sống của chị đây ư? Tại sao em lại đi yêu một người như thế. Em ngốc quá! Em đúng là ngu khờ bị người ta dối gạt rồi chị ơi.

Bước chân Hải vọng ngoài cửa phòng, tiếng anh gọi Phương thật ngọt ngào âu yếm. Phương bật tai khóc ngất sớ hãi khi phải nghe giọng nói của con người giả dối kia. Cô cúi đầu khóc trong nỗi đau của con tim vụn vỡ. Hải bước vào sau tiếng gọi lần hai, anh bỏ áo khoác xuống giường và nhận ra Phương đang thu người trong góc. Dáng vẻ bất thường của cô làm anh trở nên hốt hoảng:

– Minh Phương? Em sao thế?

Hải bước vội đến bên cô trong lo lắng, tay anh chạm vào muốn ôm cổ thì đã nghe tiếng hét:

– Đừng chạm vào tôi!

Hải bất ngờ trước thái độ của cô, anh lo lắng nắm ngay tay cô, muốn hỏi han thì ngay lập tức đã bị cô giăng ra trong cái nhìn oán hận:

– Buông tôi ra, đồ giả dối!

– Em sao thế? Sao em lại đối xử với anh như vậy? Có chuyện gì xảy ra hở em?

Hải chùn lại nhìn Phương buồn bã. Anh không hiểu tại sao cô lại nói với anh những lời nhe thế? Ánh mắt Phương vẫn không mất những oán hận, cô ném bức ảnh về anh trong đau đớn:

– Đồ giả dối, anh là đồ giả dối ...

Rồi sụp xuống giường, cô nức nở trong giọng oán hờn:

– Tại sao chứ? Là anh đấy sao? Kẻ đã mang đến cho chị tôi những nỗi đau bất hạnh ...

Hải nhìn vào bức ảnh và hiểu ra tất cả. Sự thật mà anh cố che giấu bao ngày giờ đã trở thành bản án cho anh. Gương mặt Hải chuyển từ những bất ngờ ngạc nhiên sang nét buồn khôn tả. Anh cúi đầu trầm giọng:

– Anh xin lỗi ... anh xin lỗi ...

– Anh xin lỗi ư? Đến bây giờ anh chỉ có thể nói một lời xin lỗi ...

Phượng lắc đầu đáp giọng:

– Tôi không cần bất cứ lời xin lỗi nào của anh cả. Tôi cần chị tôi kìa! Anh có thể trả lại chị cho tôi sau những lời xin lỗi đó.

Gương mặt Hải hằn lên nỗi đau khổ sau câu nói của cô anh nhìn cô bày tỏ tất cả lòng ân hận:

– Anh đúng là có lỗi? Tội anh nhiều lắm ...

– Em cứ trách mắng anh hay làm tất cả những gì có thể làm em vui đau đớn.

– Tôi thù ghét anh ... - Phượng hét lên trong nước nỡ, cô nhìn anh đầy những căm hờn. Tại sao anh có thể đối xử với chị tôi như thế? Sao anh cố thể cướp đi của chị ấy niềm hy vọng sống. .... Hải đau khổ cúi mặt, một giọt nước mắt chọt rơi trên má anh. Anh khàn giọng nói như một kẻ tội đồ:

– Anh khẩn nạn lắm phải không? Anh có lỗi nhiều với em, với cả chị em nữa.

Phượng gào lên trong uất ức nghẹn ngào:

– Đừng nói gì nữa với tôi. Tôi sợ hãi anh, anh đừng nói gì nữa ...

Hải quỳ xuồng bên Phượng đau khổ, van vi:

– Xin em hãy tha thứ. Xin em hãy nghe anh nói một lời.

– Không còn gì nữa:

Chỉ là những lời giả dối thôi. Kẻ nhẫn tâm như anh làm sao hiểu được nỗi đau mà tôi đang gánh chịu. Đừng nói với anh những lời như thế.

Anh van em. Bao năm qua anh cũng đã khổ sở sống trong nỗi dằn vặt vì tội lỗi của mình.

Phượng ôm mặt lắc đầu nhòa trong lệ:

– Anh khổ sở ư? Không phải anh xem chị em tôi là trò vui cho anh tiêu khiển. Anh đến với chị tôi để làm phong phú những cuộc tình của anh rồi rũ bỏ chị ấy khi chị cần anh nhất. Anh đến với tôi để thay đổi hương vị cuộc đời sau khi anh đã chán chê những cô gái phong sương từng trải ...

Những lời Phượng làm đau đớn trái tim anh, Hải khổ sở nhìn cô như bị kim đâm muối xát:

– Em thù hận anh đến vậy sao? Hãy cho anh một lời phân minh rồi em sẽ hiểu.

Tôi không muốn nghe lời nào từ anh nữa cả giả dối? Anh độc ác lắm! Chắc anh vui khi thấy tôi đau khổ thế này. Kiêu hãnh với người đàn ông trong anh lắm phải không? Cả cô chị rồi cô em đều phải lụy vì anh cả.

Hải ôm đầu kêu lên:

– Xin em đừng tàn nhẫn nói những lời như thế với anh. Anh cũng có trái tim mà. Anh chưa hề đùa cợt tình cảm của mình với em và với chị của em. Giá mà em hiểu, lúc ấy anh còn quá trẻ. .... Hải ngẩng nhìn Phương với ánh mắt thiết tha chân thành, anh khàn giọng bày tỏ cả lòng mình:

– Anh yêu Minh Phương? Anh đã yêu cô ấy thật lòng. Nhưng lúc ấy anh còn quá trẻ.

Thằng con trai mới lớn trong anh sợ hãi với ý nghĩ bị ràng buộc trong cuộc sống gia đình. Những trách nhiệm và rồi cả tự do của thời trai trẻ. Anh không đủ can đảm rũ bỏ tất cả để đến với chị em. Anh hèn nhát, ích kỷ và rồi trốn chạy sau lời cầu xin của cô ấy. Anh nghĩ rồi Phương cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc bên người chồng giàu sang, rồi cô ấy cũng sẽ quên anh ... Nhưng anh đâu biết được Phương lại tìm đến cái chết cho mình trong tuyệt vọng.

Hải dừng lời, đau khổ nhìn cô trong ánh mắt mong chờ một sự thứ tha.

Phương ôm mặt vùi đầu vào gối trong tiếng khóc nức nở nghẹn ngào, nỗi đau quá lớn trong Phương làm cô mong mình được chết đi để không còn cảm nhận sự đau đớn đọa đày nữa ...

– Minh Phương. Tha lỗi cho anh. Anh xin em tha lỗi cho anh. .... Hải gục đầu cầm lấy tay cô, anh van vãn với cả lòng thành thật. Phương lắc đầu rút mạnh tay ra khỏi anh, với cô chỉ còn là sự oán hờn căm ghét ...

Phong Hải nằm dài trên nệm, anh hút thuốc liên tục. Với anh, khói thuốc dường như là bạn đồng hành trong suốt khoảng thời gian qua.

Chốc chốc anh lại thờ dài, không khí nặng nề trong căn phòng giữa anh với Phương đã một tuần nay trôi qua là thế. Phương cứ lạnh lùng thình lặng, cô không nói gì lại càng làm anh đau đớn nhiều hơn. Có lẽ cô đang thù ghét, cô đang trừng phạt anh bằng sự lạnh lùng xa cách. Anh phải làm sao đây? Anh không thể thay đổi được quá khứ. Có lấy bao năm cuộc đời anh để chuộc lại được lỗi lầm này anh cũng sẵn sàng đánh đổi. Anh có lỗi với Minh Phương và với cô, nhưng anh yêu cô nhiều lắm. Anh khổ đau khi nhìn cô đau đớn tột cùng vì sự thật phũ phàng ấy ...

Phương quay mặt vào góc phòng trong thình lặng, nước mắt như khô cạn chẳng còn có thể chảy được nữa trên má của Phương. Lòng cô đau đớn quá!

Chẳng gì có thể làm vơi đi sự đau đớn ấy trong cô. Cô muốn hành hạ anh nhưng tự hỏi sao cô cũng đau khổ thế này, như chính cô đang hành hạ bản thân mình đó. Tha thứ cho anh ư? Không! Làm sao cô có thể tha thứ cho anh, một con người ích kỷ nhẫn tâm đã bỏ rơi chị cô như thế. Cô sẽ muôn đời có lỗi với chị cô nếu tha thứ rộng lòng với người đàn ông ấy. Giá mà cô có thể chết đi để không phải đối diện với hoàn cảnh éo le nghiệt ngã này. Ông trời sao khéo trêu người, sao quá nhẫn tâm đối xử với cô như thế?

Phương đưa tay lên cắn chặt để nén đi tiếng nấc nghẹn ê bờ môi, sao cô lại phải khóc mãi vì con người ấy. Hết rồi. Tất cả đã hết trong cô ...

Hải quay nhìn Phương trong im lặng, bờ vai run run của cô cho anh biết rằng cô lại đang khóc. Hải đau lòng quá, anh khẽ gọi cô trong ăn năn hối lỗi:

– Xin em đừng khóc nữa! Anh xin em ...

Phương vẫn im lặng với nỗi đau của mình, cô không buồn đáp lời anh, không muốn nghe lời nào từ anh nữa. Hải thở dài trên gương mặt hằn nỗi đau, anh trầm giọng:

– Anh không muốn chúng ta mãi thế này.

Anh không muốn nhìn thấy em ngã bệnh.

– Hãy mặc tôi ... Tôi không cần anh phải quan tâm nữa.

Phương đáp qua hơi thở trong giọng thì thảo nghèn nghẹn, cô khẽ hít vào che giấu những ám ức khổ đau. Hải buồn rầu nhìn cô sâu lắng:

– Em không thể thôi bớt những hần học ấy với anh sao? Anh phải làm gì để em vui đi những oán hận?

Sự im lặng vẫn bao trùm trong gian phòng sau câu nói, Phương cắn môi nén tiếng nấc.

Giây lát sau cô dịu giọng hơn:

– Khuya rồi, anh hãy ngủ đi!

Hải nhìn cô vẫn với đôi mắt u buồn sâu kín:

– Cám ơn em. Nhưng giá mà anh có thể ngủ được. Nhìn em thế này, anh đau lòng lắm.

– Anh đã không phải đau lòng nếu như đừng gây ra tội lỗi. Giá mà tôi không gặp anh, giá mà tôi đừng biết anh, đừng khờ dại ngu si nhận lời lấy anh thì đâu nên nổi ...

Hải đau khổ vì những đay nghiến đần vật cô dành cho anh:

– Làm sao để em có thể vui vẻ lại như xưa đây? Em hãy nói đi, anh phải làm gì cho em để em tha thứ?

Phương lác đầu nói trong xúc động:

– Anh không phải làm gì cả, vì tôi sẽ chẳng bao giờ có thể tha thứ cho anh.

– Em oán hận anh đến vậy sao? – Ánh mắt Hải tràn ngập đau khổ. Có phải chỉ khi anh chết đi, em mới thôi oán giận?

Phương khóc rầm rức:

– Tôi không cần điều đó, nó không có ý nghĩa gì đối với tôi. Chỉ có tôi là nên chết đi thôi. Tôi ước sau giấc ngủ dài tôi sẽ không bao giờ tỉnh dậy, như thế tôi sẽ không còn cảm thấy đau, không còn cảm giác gì nữa hết.

Hải khóc, anh vuốt giọt nước mắt bên má mình trong xúc động:

– Em không hiểu rằng anh yêu em sao?

Em chết đi anh có thể yên ổn sống những ngày còn lại. Đừng hành hạ anh bằng những lời ấy ...

– Tôi hành hạ anh ư? Thế sao tôi lại không vui mà đau khổ thế này? Anh có thương xót gì tôi đâu. Nếu thương, anh đã không gây cho tôi vết thương lòng lớn đến vậy:

Hải thở dài, ôm đầu gục xuống.

– Em tưởng cái chết của Phương không gây đau đớn cho anh sao? Bao năm qua anh vẫn không thôi bị lương tâm cắn rứt giày vò, có ngày nào anh được sống thanh thản đâu. Rồi khi gặp em, anh nghĩ là anh có thể chuộc lại lỗi lầm của mình đã gây ra ngày xưa. Nhưng anh lại yêu em. Rồi lại ải khổ sở tìm cách giấu đi sự thật đó. Chỉ vì cái quá khứ ấy mà bao lần anh không dám đến gần em ...

Phương quay nhìn anh khẽ cười trong nước mắt đắng cay. Cô rất muốn tha thứ cho anh nhưng không thể.

– Anh vẫn đến và gây đau khổ cho tôi đấy thôi. Anh yêu tôi ư?

Phương lắc đầu với mắt, nhìn đầy oán trách - Tất cả chỉ là sự thương hại dành cho tôi thôi. Anh thương hại tôi lắm phải không? Một con bé bất hạnh, thôi thì cứ vớt nó đi để vừa được tiếng thơm yờ xóa hết ọe lổi lầm xưa cũ ...

Rồi như không kèm được những uất ức đang dâng trào, Phương đau đớn buông giọng:

– Tôi sẽ đi khỏi đây. Tôi không muốn ở đây phút giây nào nữa.

Ánh mắt Hải thoáng vẻ hốt hoảng bất ngờ, anh nhìn cô khổ sở:

– Sao em lại nói thế? Sao em lại phải ra đi?

Phương cất giọng oán hờn:

– Thế anh bảo tôi phải iảm sao đây? Tôi ở lại và rồi tôi sẽ chết. .... Gương mặt Hải đầy những khổ tâm, anh nuốt nỗi đau, kèm nén lòng trầm giọng lại:

– Em thù ghét tôi đến vậy sao? Được rồi, nếu phải ra đi thì tôi mới là người phải rời khỏi đây. Em không phải lo sẽ gặp gỡ tôi hàng ngày nữa .... Phương lắc đầu kiên quyết:

– Không! Đây không phải là nơi của tôi.

Nó không còn là nhà của tôi nữa ...

– Em tàn nhẫn với tôi vừa thôi. Đừng tuyệt tình với tôi như thế.

Giọng Hải tỏ rõ nỗi đau và cả trách hờn vì sự lạnh lùng của cô. Phương im lặng, cô quay đi mà lòng cũng cảm thấy đau khi giày vò anh như thế, nhưng vết thương lòng anh gây ra lại quá lớn trong cô .....

– Em hãy đi đi, thư giãn ở một nơi nào đó trong một thời gian. Hãy đi đến nơi nào mà em thích. Chỉ cần ... em cho tôi biết em ở đâu thôi.

Hải đứng lên cất câu nói trĩu nặng nỗi lòng, anh nhìn cô và rồi lấy áo bước ra ngoài không nói thêm bất cứ câu nào nữa ...

Phương lặng lẽ nhìn người đàn ông trước mặt, một chút bất ngờ cho Phương khi gặp lại anh nơi đây. Bao năm rồi, bao năm đã qua, từ ngày anh và cô mỗi người một ngã. Anh vẫn như xưa dù trên gương mặt kia thêm chút nét phong trần. Quốc Quân! Lâu lắm rồi cô mới lại gọi và nói đến tên anh. Mọi tình xưa không trọn vẹn để lại trong Phương bao nỗi ưu buồn, giờ gặp lại trong hoàn cảnh này càng làm Phương cảm thấy lòng tái tê.

Phương cúi mặt nhìn những giọt cà phê rơi đều trong tách, tự dung cô lại thích những giọt đắng này kể từ ngày cô xa Hải lên đây.

Phương thật, khờ khi cứ nghĩ xa rồi sẽ giúp cô quên, nhưng Đà Lạt sương mù lại làm người ta càng chạnh buồn và nhớ thêm nhiều thứ ...

Quốc Quân lặng lẽ nhìn Phương trong sâu lắng. Đã lâu lắm rồi mà giờ gặp lại anh vẫn thấy lòng rung động những cảm xúc yêu thương. Phương vẫn vậy, vẫn xinh đẹp tinh khiết như thuở nào, chỉ có đôi mắt vốn u buồn nay lại càng buồn hơn ...

– Em ... vẫn khỏe chứ?

Quốc Quân trầm giọng áp áp nhìn cô hỏi sau phút giây im lặng. Phương hơi ngắc đầu, nhẹ cười khẽ đáp lời anh.

– Vâng, em vẫn vậy. Còn anh thì thế nào?

Quốc Quân cười:

– Em hỏi anh về điều gì? Sức khỏe, gia đình hay công việc của anh?

Phương cười ngượng ngập khẽ trách:

– Anh vẫn vậy, lúc nào cũng tìm cách trêu chọc để em cười.

Quốc Quân lại cười, anh nhẹ giọng:

– Anh vẫn khỏe. Bây giờ anh đang quản lý trang trại của gia đình trên đây.

Phương nhẹ buông giọng đùa ý nhị:

– Trông anh có vẻ giàu.

– Anh giàu à? - Quốc Quân cười trong đôi mắt và rồi chột thấp giọng:

Ừ, anh cũng không biết nữa, anh làm ra tiền nhưng rồi chẳng biết tiêu đi đâu, tiêu vì ai ...

Giọng Quốc Quân thoáng chút buồn sau câu nói, anh nhìn Phương nhớ lại thời hai đứa yêu nhau. Người yêu cũ đang ở trước mặt anh. Mà không, có lẽ đối với Phương, anh mới là người yêu cũ, còn với anh thì ... anh vẫn nhớ đến cô.

Quốc Quân thở ra một hơi mạnh như bào chữa cho tính lãng đãng của anh.

Anh nhìn cô giọng quan tâm hỏi:

– Cuộc sống của em thế nào? Nghe nói ...em đã có gia đình.?

Phương im lặng với một thoáng buồn rồi nhẹ cười khóa lấp:

– Vâng. Sao anh lại biết?

An có nghe Thi nói.

– Anh đã gặp Thi à?

– Ừ ... cũng gần đây thôi.

– Quốc Quân đáp lời và rồi hai người rơi vào im lặng. Quốc Quân lặng lẽ nhìn Phương, những ký ức tình yêu chợt ùa về trong anh, gọi anh nhớ bao kỷ niệm. Đã có một thời cô là của riêng anh ... Đã một thời họ rất gắn bó với nhau, suốt tóc ấy, đôi môi này anh đã từng đặt nụ hôn vào đó ... Thế mà anh là người đã nói tiếng chia ly. Anh mất cô vì sự kiêu ngạo của thằng con trai anh quá lớn.

Quốc Quân nén tiếng thở dài. Giá có thể trở lại ngày xưa, anh sẽ không bao giờ để mình phải sai lầm và giờ đây phải ngòi tiếc nuối .... – Anh sao thế? Sao lại nhìn em thế kia?

Phương ngượng ngùng khi thấy ánh mắt anh nhìn cô khác lạ. Tiếng cô làm anh như chợt tỉnh khỏi cơn mê. Quốc Quân cười khò lấp:

– Ồ, không có gì ... Em ra đây du lịch nghỉ dưỡng phải không?

– Vâng ... em trượt tốt nghiệp rồi. Ra đây có lẽ sẽ làm em khuây khỏa. Giọng Phương hơi thấp xuống che giấu nỗi buồn và để lảng tránh sự thật đang làm đau lòng cô.

– Sao thế? Em vốn là một cô gái xuất sắc mà?

– Với anh thôi. Còn em thì thấy mình dở tệ.

Quốc Quân nhìn Phương, thấy buồn theo nỗi buồn của cô:

– Dù sao ... anh cũng chia buồn với em.

– Bây giờ thì em định làm gì?

Phương đưa mắt mơ mà ng nhìn vào khoảng xa sau câu hỏi của anh:

– Em cũng không biết! Em thấy cuộc đời em mệt mụ quá ...

– Sao em lại nói thế? Em còn có một gia đình mà. Em còn có chồng em ...

Phương cười khò lấp cho câu nói lờ lờ:

– Đôi khi em tham lam vậy, muốn cái này rồi muốn cả cái kia. Việc học là ham muốn đạt được của em. Thế mà bây giờ em lỡ dở giữa chừng, làm em cảm thấy thất vọng và buồn cho mình quá.

Quốc Quân lặng lẽ nhìn Phương, anh thấy có gì đang ẩn giấu sau đôi mắt kia và vẻ gượng gạo không mát đi được trong câu nói. Anh trầm ngâm và rồi khẽ buông giọng:

Trông em có vẻ không hạnh phúc ...

Phương hơi bất ngờ, ngẩng mặt sau câu nói của anh. Cô khẽ giọng:

– Sao anh lại nói vậy?

Quốc Quân ịm lặng nhìn vào mắt Phương một lúc rồi lắc đầu, lảng chuyện:

– Không có gì, có lẽ anh đã sai ... Em lên đây một mình sao?

– Vâng ... Chồng em bận việc nên không thể đi cùng em.

Quốc Quân trầm ảm:

– Tiếc quá! Anh cũng mong một lần được gặp anh ấy ...

– Anh ấy lớn tuổi hơn em và anh nhiều ...

– Em hạnh phúc chứ?

– Quốc Quân nhẹ giọng nhìn cô ảm áp quan tâm. Phương cười hững hờ không đáp.

– Thi bảo, anh ấy là người ơn của em ...

– Câu nói của anh làm Phương chùng lòng quay về với nỗi buồn thực tại. Nỗi đau lại trở về trong cô với hai chữ "người ơn"? Người ơn của cô ư? Phương không biết phải gọi Hải là người ơn hay là khoảng tối của cuộc đời cô đó. Anh cứu vớt cô hay nhấn chìm cô trong những đêm đen.

Phương lảng chuyện:

– Hãy nói về chuyện của anh đi. Anh hỏi chuyện em nhiều sao anh không kể gì về anh hết vậy.

– Anh à? Anh thì có chuyện gì để nói.

Quốc Quân nhẹ cười đáp.

– Anh kể em nghe về cuộc sống của anh.

– Từ ngày ... hai đứa mình không còn gặp nhau, anh sống thế nào?

Quốc Quân hơi cúi mặt, anh trầm lại một lúc lâu và rồi nhẹ nhàng nói:

– Anh đã du học nước ngoài một thời gian. Sau đó trở về, làm việc ở một vài công.

Nhưng rồi anh tự nghĩ, làm, chủ mình vẫn hơn, nên anh quyết định về đây lập nghiệp, em ạ ...

Rồi ngẩng nhìn Phương với ánh mắt đượm buồn, anh đổi giọng ấm nồng đầy chân thành sâu lắng:

– Anh cũng đã trải qua một vài mối tình, nhưng rồi tất cả chẳng đi về đâu.

Anh vẫn không thôi quên được em ... Thật buồn cười, nhưng chính anh đã tự làm khổ anh đó.

Phương cụp mắt lảng tránh cái nhìn của anh với một thoáng xúc động xao lòng:

– Em đã có chồng rồi, Quốc Quân ạ.

Gương mặt Quốc Quân đầy nét buồn.

Anh biết. Nhưng tình cảm con người thật khó mà lý giải. Chẳng ai ngăn được lòng mình khỏi những cảm xúc yêu thương.

Phương lặng yên không nói, cô xúc động vì sự chân thành của anh mà cũng cả vì cô.

Giá mà cô được nghe những lời này hơn một năm về trước, khi mà lòng cô vẫn còn những hoài nhớ về anh, cuộc đời cô đã không phải rẽ theo hướng này, cô không phải gặp gỡ con người kia và để rồi phải rơi vào bế tắc. Anh nói đúng, sự oái oăm của con tim mỗi người là đã cố quên mà không thể quên. Cố để lòng mình thù hận thật nhiều mà lại không thể nào nguôi thương nhớ ...

– Hãy quên em đi? Em không phải là một cô gái tất đẹp hoàn mỹ để anh phải nhọc lòng nghĩ đến.

Phương khẽ buông lời sau phút giây im lặng.

Quốc Quân thờ dài nhìn cô, nhỏ giọng:

– Em hạnh phúc với cuộc hôn nhân của mình chứ?

Phương lảng tránh ánh mắt nhìn của anh, cúi đầu nói dối:

– Vâng ... em hạnh phúc.

Quốc Quân buồn giọng:

– Trông mắt em buồn lắm! Em không có vẻ gì là hạnh phúc ...

Phương nhẹ cười, lại khóa lấp:

– Anh vẫn bảo em có đôi mắt buồn mà ...

Quốc Quân đổi giọng âm trầm:

– Em có yêu chồng em không?

Phương quay nhìn anh, ánh mắt cô long lanh xúc động khi vừa bị anh chạm.

vào sâu thẳm nỗi lòng cô. Phương cảm nhận mắt mình ươn ướt, cô ngoảnh đi để che giấu giọt buồn:

– Xin anh đừng hỏi em điều gì về cuộc sống gia đình em cả.

Ánh mắt anh đượm nét buồn:

– Sao lại không chứ? Anh mong em được hạnh phúc.

– Thế em không hạnh phúc thì anh làm được gì?

Phương nhìn anh và hỏi, giọng cô bắt đầu nghèn nghẹn, ánh mắt cô chột như oán trách tất cả mọi thứ trên đời. Và rồi một giọt nước mắt chột rơi, Phương bật khóc khi không kiềm chế được lòng mình nữa. Đưa tay lên che miệng, cô cúi mặt nói trong nỗi xúc động của lòng mình:

– Em không hạnh phúc và em rất đau khổ. Đó là tất cả những gì anh muốn biết phải không?

Quốc Quân bối rối trước những giọt nước mắt của cô:

– Anh xin lỗi, anh đã chạm đến nỗi đau của em.

Phương lắc đầu, đưa tay cố ngăn dòng nước mắt:

– Không! Anh việc gì phải xin lỗi. Nỗi đau là của riêng em mà. Em đã đại khờ tin tưởng và lấy con người kia nên rồi bây giờ phải chịu đau khổ ...

Quốc Quân buồn với nỗi buồn của người con gái anh yêu. Bàn tay anh rứt lè khẽ lau cho cô dòng nước mắt:

– Sao em lại ra nông nỗi thế này chứ?

– Anh nghĩ rằng em phải rất hạnh phúc kia.

– Em cũng đã nghĩ mình hạnh phúc.

– Nhưng rồi tất cả đã sụp đổ trong em ...

– Anh ấy đã phản bội em ư? Trong anh ta còn có người con gái khác?

Phương khẽ cười trong sự đắng cay:

– Giá mà như vậy, có lẽ em đã không phải đón đau khổ sở thế này.

Rồi nhìn anh qua màn lệ, cô nói:

– Anh biết người em lấy là ai không? Là kẻ đã gây ra khổ đau cho chị của em, là người đã bỏ rơi chị để chị phiêu cìm cái chết ... Thế mà em lại yêu hắn.

Thế mà em lại yêu hắn ...

Phương ôm gặt gục đầu nức nở sau khi gọi lại nỗi đau kia. Quốc Quân bàng hoàng cảm thấy đau xót, thương cho Phương quá thế. Anh ôm lấy bờ vai nhỏ bé đang run run, kéo cô vào lòng để san sẻ nỗi đau và che chở cho cái cơ thể yếu đuối mong manh đang chịu nhiều bất hạnh. Phương như tìm được người cho cô trút cạn niềm đau, cô tựa vào anh khóc vui mừng vì bắt nỗi đau và mong anh có thể phần nào sẽ chia được với cô những đón đau đó. Quân để yên cho Phương khóc, anh hiểu bây giờ cô cần biết bao một bờ vai để tựa nương vào. Sao cuộc đời lại quá khắc nghiệt với Phương. Một cô gái mỏng manh yếu đuối thế này sao lại phải chịu quá nhiều bất hạnh?

Thời gian lặng lẽ trôi, Phương vẫn đứng bên Quốc Quân, tựa vào anh để lòng được bình tâm hơn sau những cơn xúc động. Bàn tay Quốc Quân vuốt nhẹ mái tóc cô về an ủi. Sự tĩnh lặng này làm lòng Phương cảm thấy nguôi ngoai.

Nhưng rồi một tiếng quát vang lên phá vỡ cái không gian bình lặng ấy.

Giọng dữ dằn của một gã đàn ông:

– Buông cô ấy ra?

Phương chưa kịp tỉnh hồn thì đã bị một bàn tay kéo mạnh khỏi Quốc Quân.

Cô ngơ ngác nhìn. Và rồi bất ngờ khi nhận ra Hải:

– Anh Hải ...

Phương chưa thể nói gì hơn ngoài việc gọi tên anh thì cánh tay Hải đã vung lên đấm thẳng vào mặt Quốc Quân một cái.

– Không ...

Phương kêu lên ôm mặt thẳng thốt. Cô nhìn Hải bàng hoàng và rồi chạy đến bên Quốc Quân:

– Anh đang làm gì thế? Anh làm gì ...sao lại đánh người ta?

Phương gất lên nhìn Hải đầy vẻ giận.

Hải cũng không giấu được sự hằn học bực tức trong lòng. Anh càng giận hơn khi thấy cô tỏ ra lo lắng quan tâm cho người đối diện:

– Còn em thì sao? Đáng lẽ tôi mới là người phải hỏi. Em làm gì ở đây với hắn?

Rồi quay nhìn Quốc Quân với ánh mắt nảy lửa, anh quát:

– Thằng khốn! Mày là ai hả?

– Quốc Quân như vẫn chưa thôi choáng váng sau cú đấm của Hải. Anh ôm đầu ngó Hải với, vẻ tức giận:

– Tôi mới phải hỏi anh là ai chứ?

Hải không thể nguôi ghen tức sau câu hỏi kia, ra là hắn. không biết anh là ai.

Hắn dám tự tình với vợ anh mà chẳng thèm biết anh là ai cả. Thế thì anh sẽ cho hắn biết ...

Hải sấn tới đầy vẻ hung hăng, anh như sẵn sàng đánh nhau. Phương hốt hoảng vội can ngăn:

– Thôi đi? Anh sao thế?

Rồi quay nhìn Quốc Quân, cô mau giọng đáp:

– Anh ấy là chồng của em ...

Hải mím môi bực tức vì bị Phương ngăn cản, anh nắm lấy tay cô lớn giọng:

– Em đi về với tôi?

Nói rồi, anh kéo Phương bước đi, trong khi cô quá tức mình cố giằng tay ra khỏi anh.

– Buông tôi ra. Tôi không muốn theo anh ...

– Em phải theo tôi về! - Hải quát to trong giằng co.

Quốc Quân lúc này đã thôi choáng váng, anh vội lên tiếng:

– Cô ấy nói cô ấy không muốn theo anh?

Hải quắc mắt nhìn Quốc Quân:

– Đây là chuyện của gia đình tôi. Cậu hãy nhớ, tránh xa vợ tôi ra!

Hải kéo Phương ra xe sau khi ném lại cho Quốc Quân cái nhìn rực lửa. Anh đẩy cô vào xe sau khi mở cửa và rồi đóng rầm một cái mạnh bạo. Hải quay đầu xe và lái vút đi, trên gương mặt hầm hầm khó chịu.

Cho xe chạy thẳng vào tầng hầm khách sạn, Hải đỗ lại và rồi nói cùng Phương trong giọng chẳng mấy ngọt ngào:

– Em vào mở cửa phòng đi.

Phương thấy tức giận vì sự cư xử thô bạo của anh, cô ngồi im như phản kháng.

– Ai bảo cô lên phòng?

Hải quát lớn sau khi thấy cô chẳng chịu nghe lời anh nói. Rồi nhìn cô một lúc lâu, anh dịu giọng lại:

– Em lên phòng đi. Anh muốn nói chuyện với em.

Phương vùng vằng mở cửa xe, cô không thèm đáp lời anh mà bỏ đi không nói. Hải đẩy cửa phòng bước vào sau khi đã bị Phương đóng lại. Anh tháo đôi giày ra quăng vào một góc bức tức vì thái độ ương ngạnh của cô.

Lâm lì nói rộng cổ áo ra, anh nhìn cô đầy tra gạn buông giọng hỏi:

– Hấn là ai?

Phương nhìn anh, thái độ hành động của anh làm cô không thể nào tha thứ.

Sự thô lỗ của anh khi đánh Quốc Quân vẫn còn để lại cơn giận trong cô. Phương mím môi bướng bỉnh:

– Anh hỏi về ai chứ?

Hải gân mặt tỏ sắc giận:

– Em đang muốn trêu tức tôi phải không. Tôi hỏi cái thằng đã cùng em trong quán nước.

Phương gắt lời sau giọng điệu của anh:

– Xin anh lịch sự cho. Thật xấu hổ! Sao lại gọi người ta là thằng này thằng nọ chứ.

– Em còn cãi bướng. Tôi hỏi em, nó là ai? - Hải bắt đầu lớn tiếng.. Phương quay mặt biểu lộ sự ương bướng:

– Việc gì tôi phải nói với anh. Một con người thô lỗ, vô cớ đánh người như thế!

Hải quắc mắt nhìn cô, gắt giọng lớn:

– Em đau lòng vì nó sao? Em đau lòng khi tôi đánh nó?

– Tôi xấu hổ vì anh. Anh có quyền gì mà mạnh tay đánh người ta chứ?

Phương cũng giận lên, lớn giọng cãi lại anh.

Hải bắt đầu nghiến răng tức giận:

– Đẹp mặt quá nhỉ! Cô tình tự ôm ấp đàn ông rồi hỏi chồng cô có quyền gì mà đánh nó?

– Anh nói gì thế? - Phương ngỡ ngàng nhìn anh, tức giận.

– Tôi nói không phải sao? Cô và hẳn thắm thiết thế kia. Hai người có gì với nhau sao lại dám ôm nhau trước mặt mọi người như thế?

– Anh im đi! Phương giận dữ hét lớn khi thấy mình bị xúc phạm nặng nề.

Hải trừng mắt quát lại cô:

– Tôi là người phải quát lớn đây. Thật nhục nhã cho tôi. Tôi phải chứng kiến cảnh vợ tôi tự tình với kẻ khác ...

Phương nhìn trân anh với nỗi đau bị xúc phạm, cô lắc đầu không thể tin anh có thể nói với cô những lời ấy. Giọng Phương trở nên chua xót:

– Anh thật quá đáng? Tôi không còn muốn nói lời gì nữa với anh ...

– Cô chán ghét tôi lắm chứ gì?

Hải nhìn cô đầy lửa giận, giọng anh trở nên cay nghiệt:

– Thật giả dối? Cô thù hận tôi, không muốn gặp tôi chẳng qua để tìm đến đây với người tình mới.

Phương gào lên trong nỗi uất ức lòng mình:

– Anh im đi! Anh có quyền gì mà nói tôi, như thế.

– Quyền gì à? Quyền gì à ...

Hải sấn tới về giận dữ đầy hung hãn. Anh nắm lấy một tay cô bóp mạnh:

– Tôi là chồng em, em nhớ chưa. Em là vợ tôi!

– Buông tôi ra, anh làm tôi đau quá!

Phương kêu lên khi bị anh bóp chặt cánh tay.

Hải nắm lấy bờ vai cô siết mạnh, anh nhìn sát vào cô, nghiêng giọng:

– Tôi làm em đau ư? Thế còn em, em làm tôi đau chết cả lòng thì sao đây hả?

Phương lắc đầu, nhìn anh trong sự ương bướng, lạnh lùng:

– Buông tôi ra! Tôi không phải là vợ của anh. Anh nhớ không. Tôi không phải là vợ của anh.

– Em nói gì?

Hải đẩy mạnh Phương ngã xuống giường trong ánh mắt nhìn giận dữ:

– Em nói gì, nói lại tôi nghe?

Phương bắt đầu sợ hãi với ánh mắt nhìn dữ tợn của anh, nhưng cô vẫn cố bướng:

– Tôi không phải là vợ của anh. Anh lấy tôi bằng một bản hợp đồng hôn nhân. Anh không phải là chồng tôi, anh chỉ là kẻ lừa đảo!

– Hợp đồng gì? Lừa đảo hả?

Hải dang tay định tát mạnh vào cô nhưng gương mặt thách thức của Phương làm anh dừng tay lại, giọng anh đầy thù hận căm tức:

– Là nó phải không? Nó dạy cô nói thế.

– Thằng khốn kiếp đó, nó là tình nhân của cô?

Phương nhìn anh đầy vẻ thách thức:

– Thế thì sao? Anh ấy là người yêu của tôi, người tình của tôi hay anh muốn gọi là gì cũng được.

– Cô nói gì?

Ánh mắt Hải trở nên dễ sợ, anh đè cô ập xuống giường với vẻ giận dữ khôn cùng.

Phương hoảng sợ khi bắt gặp ánh mắt nhìn như thế, cô bắt đầu thấy mình đã sai khi nói những lời khiêu khích kia. Phương vội chống chế:

– Chính anh đấy chứ! Chính anh muốn tôi nói thế! Allh muốn nghe điều đó mà ...

– Tôi muốn nghe điều ấy ư?

Hải nghiêng giọng trong ánh nhìn hoang dã, những ngón tay anh vuốt nhẹ lướt qua vùng mặt vùng cổ cô đầy vẻ căm hờn. Bất giác, anh giật phăng những cúc áo của cô.

Phương hét hoảng kêu lên trong sợ hãi:

– Anh làm gì thế?

– Làm gì ư? Rồi em sẽ biết ...

Hải đè mạnh Phương xuống giường sau câu nói, bàn tay anh luồn vào cơ thể cô qua hàng cúc áo đã đứt mất một cách mạnh bạo.

Phương sợ hãi kêu lên, cố gạt tay anh:

– Buông tôi ra? Đừng làm thế ...

Hải cười gằn:

– Sao thế? Em sợ hãi tôi à?

Phương bắt đầu hoảng sợ:

– Không! Hải, em không muốn?

– Em buộc phải muốn? Em hãy làm quen với chồng em đi:

Không kẻ nào được cướp em trên tay của tôi ...

Nói rồi, Hải giật phăng những hạt nút còn lại trên chiếc áo mỏng manh của Phương, anh bắt đầu cưỡng bức nụ hôn trên môi cô thô bạo. Phương bấu loạn vùng vẫy cố thoát khỏi anh, bàn tay cô chọt tát mạnh vào anh một cái.

– Bóp ...

Hải dừng lại sau cái tát của cô, mắt anh như đổ lửa. Anh kèm cô lại, khẽ cười trong giọng, mím môi:

– Em hãy nhớ ngày hôm nay, tại đây em sẽ trở thành vợ tôi. Em sẽ có một đêm tân hôn đầy kỷ niệm và đáng nhớ ...

– Hải đè cô xuống sau câu nói, anh khóa tay cô bằng sức mạnh của mình rồi lột phăng áo ra khỏi bờ vai cô. Phương kêu lên trong đau đớn.

– Không ...

– Cô bắt đầu vùng vẫy, chống cự để thoát khỏi anh. Nhưng đôi cánh tay cô đã bị anh hoàn toàn khóa chặt. Phương bật khóc, giọng cô van vãn:

– Dừng Hải! Em xin anh, đừng làm thế, Hải ...

Hải như không buồn nghe tiếng van khóc của Phương, đôi môi anh hoang dại cưỡng bức từng nụ hôn, mạnh bạo lướt trên những vùng da thịt mịn màng đang run rẩy. Hải gỡ phăng móc áo ngực còn cản trở, anh bắt đầu hôn và giày vò thân thể cô. Anh muốn cô phải đau để nhớ đến anh và trả thù. Cô đã hành hạ anh khổ sở.

Nước mắt ngập tràn trên gương mặt của Phương, cô cố sức chống cự, nhưng càng chống cự cô càng cảm thấy đau hơn vì sức mạnh của anh đó. Phương nhắm mắt lại, nấc lên buông xuôi vì không thể cưỡng lại anh trong đau đớn. Cô thù ghét anh? Sao anh lại đối xử với cô như thế. Những tiếng nấc nghẹn ngào uất nghẹn nơi bờ môi, cảm giác đau đớn trong Phương khi bị anh xúc phạm.

Bờ môi Hải người ngừng giày vò cơ thể mỏng manh bé nhỏ, nhưng bờ ngực phập phồng đang nức nở dưới môi iảm anh cảm thấy đau. Cô không muốn anh.

Rõ là cô không muốn và cũng chẳng yêu anh. Anh đang làm gì đây? Cưỡng bức một người đã không yêu anh ư? Anh chỉ muốn cơ thể này thôi sao? Còn tình cảm của cô, anh không cần điều ấy? Thế thì quá dễ, quá dễ cho anh rồi.

Hải chọt muốn khóc. Anh được cái cơ thể này thì sẽ hạnh phúc hơn ư?

Không, sẽ chỉ thêm những đau khổ giày vò và rồi là sự thù hận ngút ngàn chồng chất thêm hơn. Hải dừng lại, anh gục đầu lên bờ ngực của cô. Giá anh có thể khóc, khóc to như có thể. Thật tội nghiệp cho anh! Thật tội nghiệp cho con tim đã 1ỡ một lần lầm lỡ ...

Hải rời khỏi cái cơ thể ấm nóng kia, anh từ từ ngồi dậy trong sự thiếu não chán chường.

Kéo chăn đắp lại cho cô, anh nhìn vào gương mặt đang thấm đẫm những giọt nước mắt kia trong ánh mắt khổ đau đầy hối hận. Sửa lại áo xống cho mình, Hải lảo đảo đứng lên quay mặt bước đi sau câu nói:

– Anh xin lỗi ...

Minh Phương thân thờ bước đi trên phố, cô không buồn quan tâm đến cảnh vật và dòng người xuôi ngược xung quanh. Bao lâu rồi, Phương không tìm thấy cho mình nụ cười. Phương cũng không nhớ chỉ cảm thấy hồn cô là một mùa đông giá lạnh từ lâu lắm. Mỗi ngày qua là khoảng thời gian dài lê thê đối với Phương. Vắng anh, cô mới cảm thấy thời gian trở nên dài vô tận.

Một tháng qua, đã hơn một tháng kể từ ngày định mệnh nơi thành phố buồn ấy, cô đã không gặp anh dù chỉ thoáng một lần. Anh biến khỏi cô như anh chưa từng có mặt bên cô hay trên đời này vậy.

Phương đau khổ, cô ghét chính bản thân cô. Ghét những cảm xúc đang có trong cô và những mâu thuẫn tình cảm cứ dần vật cô không ngơi nghỉ. Cô yêu anh nhưng lại không cho phép mình tha thứ. Thật là điên, nhưng có lúc cô đã nghĩ, giả anh đã cưỡng bức cô, như thế có lẽ cô sẽ thù hận anh hơn để không còn yêu anh nữa. Thi bảo cơ đã khắc nghiệt với anh. Có thật cô đã quá khắc nghiệt với anh? Có phải cô chỉ quá vì nỗi đau riêng của mình mà trút tất cả lỗi lầm lên người anh đó? Cô có công bằng với anh chưa? Phương không biết! Nỗi đau về người chị quá lớn trong cô. Cô không thể trách sự yếu đuối của chị cô, không thể trách số phận đã bạc đãi chị cô, chỉ có thể trách anh thôi vì anh vẫn còn tồn tại.

Phương đưa tay vuốt một bên má ngăn dòng lệ sắp rơi. Nỗi nhớ và sự thù hận cứ hòa quyện trong cô làm Phương khổ đau không chịu được. Quá khứ đã à quá khứ! Hãy tha thứ cho nhau nếu có thể, vì anh mà cũng vì cô An Thi đã cho cô những lời ấy. Nhưng ...Phương không biết cô có thể tha thứ cho anh không? Lòng cô đau khi nghĩ đến anh nhưng cũng đau và quá thương cho chị ...

Phương mệt mỏi trở về nhà khi chẳng còn nơi đâu cho cô tìm trốn nỗi đau.

Về nhà, đối diện với bốn bức tường và rồi vùi mình trong cô đơn lặng lẽ.

Phương lấy chìa khóa mở cổng vào, cô không muốn phải làm phiền ai và cũng không muốn ai nhìn thấy cô với vẻ mặt thảm buồn như thế. Nhưng rồi đáng Khánh Uyên cũng hiện ra cùng lúc khi Phương bước vào. Uyên đang dẫn bộ xe ra như muốn đi đâu đó. Gặp Phương, cô bé đã kêu lên:

– Úa! Thím mới về!

Phương nhẹ cười đáp lời cô bé:

– Ú. Uyên ra ngoài hả?

– Dạ:

Uyên đi học nhóm.

– Cô bé chợt dựng xe, đi ngược trở về phía phương. Uyên ra vẻ quan trọng nắm tay Phương kéo vào một góc:

– Sao thím về trễ vậy! Chú Út vừa về.

Phương bất ngờ và rồi trong mắt thoáng nét vui. Cô hỏi:

– Vậy sao. Chú đang ở đâu?

Uyên nhăn mặt lắc đầu:

– Nhưng trễ rồi. Phải chi thím về sớm hơn một chút. Chú lại vừa đi ...

Phương cup mắt thoáng buồn, cười gượng:

– Cũng không sao ... Chắc chú có việc phải đi ngay. Có lẽ lát nữa sẽ trở về.

– Uyên không đáp lời, chỉ làm ra vẻ quan trọng:

– Có việc nghiêm trọng lắm ...

– Việc gì thế Uyên? - Phương nhẹ hỏi.

Uyên nhỏ giọng như sợ ai nghe:

– Cãi nhau dữ lắm. Nội và chú Út cãi nhau. Nội mắng chút Út quá trời luôn.

Chưa bao giờ thấy nội giận như vậy.

Phương lặng yên nhìn Uyên, nghe rối lòng trong dạ. Một sự bất ổn trong Phương, cô lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra giữa mẹ và anh, sao giọng Uyên nghiêm trọng? Cô ngập ngừng nhẹ hỏi:

– Uyên ... có nghe nói. gì không?

– Uyên lắc đầu với chút nuối tiếc:

– Uyên không biết! Uyên không nghe rõ. Cả hai ở trong phòng đóng chặt cửa lại.

Uyên chỉ loáng thoáng nghe được hình như nội mắng chú. Nội nói cả chú và thím lừa dối nội. Còn chú thì xin nội đừng can thiệp vào chuyện của chú ...

Phương im lặng với nỗi buồn khôn tả.

Nỗi lo sợ sự thật sẽ phơi bày trước mẹ anh có lẽ đã trở thành sự thật. Rồi cô sẽ làm sao đây khi phải đối diện với bà? Uyên nhìn về mặt của Phương, nói lên sự thắc mắc tò mò:

– Mà có chuyện gì vậy thím? Thím biết không?

Phương nhìn Uyên, gượng cười, lắc đầu khỏa lấp:

– Không có, chuyện gì đâu Uyên. Thôi, Uyên đi học với bạn đi.

Uyên nhìn Phương với chút nghi ngờ nhưng rồi cô bé cũng gật đầu dắt xe ra khỏi cổng.

– Vậy thôi, Uyên đi nghe thím!

Phương trở vào nhà sau khi đã khép cổng cho Uyên:

Cô lên phòng với tâm trạng u sầu ngổn ngang nhiều mối. Thay cho mình bộ đồ nhẹ mặc ở nhà, Phương nhìn quanh xem anh về có để lại vật gì không? Rồi cô nhận ra không có gì ngoài những bộ đồ anh lấy mang theo thêm khi cô mở tủ. Phương thở dài năm xuống nệm. Vậy là anh muốn tránh mặt cô. Anh không nhớ cô? Với anh có lẽ cô đã không còn quan trọng nữa? Phương kéo cho mình chiếc gối, cô gối đầu trong những suy tư ... Nhưng rồi Phương bất giác nhận ra một lá thư nằm dưới gối cô, Phương! ấy xem và rồi bật dậy khi nhận ra nét chữ của Hải.

Phương nhìn nét bút đề thư gửi cho cô, Phương mở xem trong thoáng xúc động ...

Minh Phương yêu dấu!

Anh đã suy nghĩ rất nhiều trong suốt bao ngày qua trước khi quyết định viết thư cho em. Cầm bút viết thư này cho em, anh cảm thấy lòng mình rất đau. Anh đau lắm! Nhưng anh vẫn phải viết. Anh muốn bày tỏ tất cả lòng anh cho em và mong được em tha thứ.

Minh Phương! Anh có lỗi nhiều với em.

Anh đã gây tổn thương cho em khi dôi lừa giấu đi sự thật. Anh không muốn thanh minh cho tội lỗi của mình. Chỉ mong em tin rằng anh đã không bõn cọt trên đùa với tình cảm của chị em. Tình yêu anh dành cho Phương tuy không thật sâu sắc nồng nàn, nhưng đó vẫn là tình cảm thật của anh; anh không hề lừa dối. Ai cũng có một thời tuổi trẻ và những bông bột suy nghĩ nông cạn nhất thời không thể tránh khỏi ở một thằng con trai. Anh đã không thể chuẩn bị được cho mình bản lĩnh của một người đàn ông khi bước vào yêu, nên khi đối mặt khó khăn cuộc đời, anh đã không vững được lòng để rồi trốn chạy. Anh rất hối hận vì sự hèn yếu của mình, anh mãi không quên vì nó anh đã làm tổn hại một cô gái khác. Hãy tha lỗi cho anh về cái chết của chị em. Hãy thử rộng lượng một lần với con người đã ăn năn hối lỗi .... Phương ạ! Càng viết anh càng thấy tội lỗi anh gây cho em nhiều biết bao nhiêu! Anh lừa dối em kết hôn để mong tìm lấy sự thanh thản cho riêng mình.

Và rồi giấu đi sự thật đau lòng để mong được em yêu và phi tang bao lỗi lầm xưa cũ. Anh hẳn là kẻ không ra gì. Tất cả chỉ vì một chữ "tình" thôi! Thật khổ.

đau khi vương phải chữ tình ấy. Hãy tha thứ cho anh tội đã muốn cưỡng đoạt em.

Anh làm em đau lòng lắm phải không. Nhưng anh cũng đau lòng lắm khi hành xử điên rồi như thế! Anh ngàn lần xin lỗi em chuyện đã qua. Không hiểu sao cuộc đời anh cứ phạm hết sai lầm này lại đến sai lầm khác! Thôi thì, chỉ lần này nữa thôi rồi chẳng bao giờ anh làm phiền đến em nữa ...

Anh đã suy nghĩ kỹ rồi Minh Phương! Quyết định này của anh có lẽ sẽ làm anh đau khổ rất nhiều. Nhưng với em thì nó sẽ rất tốt cho em. Anh hiểu rằng anh không có quyền trói buộc cuộc đời em. Em có tự do của em, em có quyền yêu và lựa chọn một người đàn ông xứng đáng! Trả tự do cho em là điều anh phải làm và nó hoàn toàn hợp lý. Thôi thì để một mình anh đau thôi. Còn em có thể được nhiều thanh thản. Anh đã viết đơn ly hôn rồi, việc còn lại là ở em. Em hãy ký tên vào và sẽ chẳng còn ràng buộc gì nữa cho em.. Chúc em thanh thản tâm hồn và được nhiều hạnh phúc.

Anh!

Phong Hải Phương gục đầu để nước mắt rơi trên thư. Cô bật khóc sau những dòng thư cuối. Anh gửi cho cô là những lời này ư? Anh muốn chia tay cô chỉ bằng lá thư này thôi sao và một lá đơn lạnh lùng những con chữ? Chia tay mà không cần gặp mặt. Không cần nghe những cảm xúc, tiếng nói từ nơi cô? Anh tuyệt tình với cô đến vậy sao? Anh không cần biết những tình cảm, phần nộ đang có trong cô.

Cô ghét anh! Cô phải lả lã cho anh đau khổ ...

Hải buông viết thờ dài mệt mỏi, anh chán nản khi không thể làm được việc gì trong tâm trạng trống rỗng vô hồn đang có nơi anh. Hải cảm thấy bất lực với chính con người mình, anh không điều khiển được anh và những cảm xúc trong con người anh đó.

Hải vượt mặt tựa người ra sau ghế, anh thần thờ đưa mắt nhìn khoảng không tĩnh lặng của ngôi nhà. Căn nhà mơ ước của anh.

Anh đã ao ước được cùng Phương sống nơi đây, sinh những đứa con bụ bẫm của hai người và xây dựng một mái nhà ngập tràn những tiếng cười hạnh phúc.

Thế mà sự bất ngờ anh muốn tạo cho cô nay bỗng chốc trở thành vô nghĩa ...

Hải thê dài với nỗi buồn vô tận trong anh. Thời gian cứ trôi mau mà không làm trôi được trong anh những u buồn khắc khoải.

Ngẩng lên vuốt ngược mái tóc ra sau, Hải lấy gói thuốc trên bàn mời cho mình một điếu.

Khói thuốc mơ màng làm hình bóng Phương lại hiện về trong nỗi nhớ của anh. Anh nhớ cô, nhớ tiếng nói giọng cười và cả đôi môi anh đã từng hôn thô bạo. Hình ảnh Phương sao ngọt ngào ấm áp trong lòng anh. Có lẽ vì thế mà anh yêu như chưa bao giờ biết yêu là thế nào cả.

– Phương ơi? Sao em lạnh lùng cứng rắn với anh quá vậy? Em có yêu anh chút nào không hay trong em chỉ là sự thù hận? Thật khổ đau khi người mình yêu lại hận thù mình.

Có hoàn cảnh nào nghiệt ngã hơn anh? Có ai đau khổ như anh trong phút giây này không hả?

Hải nhắm mắt lại nghe nỗi đau đang bóp nghẹt trong tim, anh ước giá mình có thể ngừng thở ngay lúc này có lẽ sẽ không còn cảm giác đốn đau trong anh nữa. Tiếng động nơi cửa phòng vẫn không làm Hải buồn để ý quan tâm, anh chỉ mở mắt ra khi có tiếng gọi tên anh khe khẽ:

– Anh Hải .... Hải choàng tỉnh lại khi nhận ra Phương.

Anh nhìn cô xúc động bất ngờ, lặng yên như không thể tin là cô đang trước mặt. Khẽ buông giọng sau một lúc lâu lặng yên, anh hỏi:

– Là em đấy ư?

Phương hơi cúi đầu lả ng tránh ánh nhìn của anh, khẽ đáp:

– Vâng. .... – Sao em biết nơi đây mà tìm đến?

Phương không đáp lời câu hỏi của anh, cô chỉ hỏi:

– Bao ngày qua anh sống ở đây ư?

– Ừ.

Hải nhẹ thở ra đáp lời cô, rồi đứng lên kéo cho cô một chiếc ghế:

– Em ngồi đi!

Phương đưa mắt nhìn anh một giây rồi nhẹ ngồi xuống ghế.

Giọng Hải lại trầm trầm vang lên:

– Sao em lại đến đây?

– Em đến đây vì cái này ...

Phương khẽ khàng đáp lời anh sau khi đưa anh cho anh một bì hồ sơ lớn:

– Họ bảo không liên lạc được với anh nên đến giao cho em. Họ yêu cầu anh ký tên và cả em nữa.

Rồi nhìn anh, cô gạn hỏi:

– Thế này là thế nào? Nhà gì ở đây? Họ bảo đã chuyển giao đầy đủ quyền sở hữu cho anh và em. Em không hiểu sao em lại được sở hữu căn nhà này? Em tìm đến đây là theo địa chỉ ...

Hải nhìn xấp giấy tờ đặt trên bàn, anh hiểu cô đang nói về điều gì. Nhẹ hít hơi thở sâu, anh lười buông giọng:

– Không có gì! Bây giờ không còn quan trọng nữa ... Em chỉ cần ký vào ấy thôi.

– Sao em phải ký? Nó đâu phải là của em ...

Hải nhìn cô một giây rồi gật gù trong im lặng. Phương không hiểu cái gật gù của anh là gì, là đồng ý với lời cô hay là sự phản kháng trong ý nghĩ của anh?

Phương cúi mặt lặng yên trong giây phút. Cô nhận ra anh gầy đi rất nhiều, kể từ lần cuối cô gặp anh. Gương mặt hốc hác hẳn lên về mặt mũi trong anh.

Phương cảm thấy xót xa đau nhưng lại không muốn anh nhận ra cảm xúc dâng trào trong cô đó. Cả hai đang hành hạ lẫn nhau! Chẳng ai thấy hạnh phúc vui vẻ khi nhìn nỗi đau trên gương mặt kẻ mình hành hạ ... Thế nhưng tự ái và kiêu hãnh quá lớn ở mỗi người đã làm cả hai không thể mở lòng cho nhau.

– Sao anh lại không thể gặp em? Với anh như thế là đủ rồi ư? Chỉ một lá thư à giải quyết tất cả mọi điều anh muốn?

Phương nhẹ buông giọng sau khoảng thời gian dài im lặng giữa hai người.

Hải trầm mặc với ánh mắt buồn và rồi anh cũng để mình lên tiếng:

Có điều gì cần phải nói với nhau? Gặp nhau, biết đâu lại làm tổn thương nhau thêm nữa ...

Phương nhìn vào mắt anh, gạn hỏi:

– Ai sẽ làm tổn thương thêm ai? Anh nghĩ rằng anh có thể quyết định thay cho em? Suy nghĩ của em chẳng là quan trọng? Hải khẽ cười trong lời chua chát:

– Thế em muốn gì đây? Tôi cần phải quỳ xuống trước mặt em không, trước khi em chấp nhận lời yêu cầu đó?

Phương nhìn anh lặng lẽ thờ dài, cô nhẹ lấy ra tờ đơn anh đã viết:

– Là của anh phải không?

Hải nhìn xuống mảnh giấy Phương đưa ra, anh hiểu ra những gì Phương muốn. Khẽ cười với chút cay đắng trên môi, anh hững hờ buông giọng:

– Thì em đã đọc rồi, đó là tất cả những gì tôi muốn ...

– Đó là tất cả những gì. anh muốn ư?

– Anh lại rũ bỏ tôi như và từng rũ bỏ chị tôi khi thấy không cần đến nữa?

Hải quay mặt đi với niềm đau khó chịu trong lòng:

– Em lại thế nữa rồi? Em không thể bao dung hơn với tôi một chút?

Phuong khẽ cười với chút chua xót đắng cay, cô nhìn anh và trở nên hần học:

– Anh muốn chia tay mau chóng lắm chứ gì. Vậy thì sao lại hèn nhát thế kia?

Sao không ký vào đơn ly hôn trước khi gửi cho tôi?

Hải quay nhìn Phuong với sự tổn thương hằn trong ánh mắt. Anh mím môi kèm nén nỗi đau và uất hận đang dâng ở trong anh.

Giật phăng tờ giấy trên tay Phuong, anh nhìn cô đầy những oán giận, căm hờn. Giọng anh trở nên đắng cay không thể tả:

– Được, em muốn tôi ký lắm chứ gì? Vậy thì tôi ký đơn cho em. Tôi tả tự do cho em đó.

Rồi như không kèm nén được lòng mình, anh đột quát lên với tất cả sự phẫn uất trong lòng. Ánh mắt anh nhìn cô thù hằn, căm giận:

– Em vừa lò ng rồi chứ? Còn gì nữa không? Còn gì để tôi phải ký cho em, em nói đi!

Hải ném phăng tất cả mọi thứ trên bàn trong cơn giận dữ, mắt anh một màu tối oán hờn vì nỗi đau cô mang đến cho anh. Và rồi sốc lại tất cả mọi giấy tờ lên, anh quay mặt nhìn cô và hét:

– Phải rồi? Còn phải ký chia gia sản cho em. Tôi còn phải đền bù cho em nữa chứ!

Hải như hóa điên sau câu nói của mình.

Anh gạch bút ký tất cả những gì có thể.

Phuong lặng đi trước hành động của anh, cô thấy đau lòng quá vì đã làm tổn thương anh đến mức đó. Bất chợt Phuong dang tay tát mạnh vào mặt anh.

– Bốp ...

Hải như sững sờ trước cái tát của Phuong anh dừng lại và rồi một khoảng im lặng đáng sợ giữa hai người sau cái tát. Hai đôi mắt sững nhìn nhau không nói một lời, thời gian tưởng chừng đông cứng lại trong những ánh mắt kia. Hải lao đảo quay đi khi nhận ra những điên rồ anh đã có. Anh mệt mỏi trở về ghế của mình, ôm đầu râm rút:

– Sao em lại tàn nhẫn với tôi thế kia?

– Em hành hạ tôi thế này mới làm em vui hả? Em không thấy tôi rất đau khổ sao? Em không thể đành chút thương xót cho tôi, để tôi có thể sống những ngày còn lại ...

Phuong nhìn anh và rồi những giọt nước mắt cô rơi. Phuong khóc và nhẹ bước đến bên anh quỳ xuống. Bàn tay cô áp nhẹ vào má anh, cô nói trong xúc động dâng tràn của con tim đã sẵn lòng tha thứ:

– Anh có yêu em không? Anh không hiểu lòng em sao? Sao anh lại có thể tự mình quyết định cuộc hôn nhân của em và anh như vậy?

Hải gục mặt vào đôi bàn tay Phuong, anh chợt khóc trong tay cô, tỏ ra mình yếu đuối:

– Anh không yêu em ư? Em có thấy sự đau khổ trong anh không? Em có biết rằng trái tim anh đã tan vỡ thế nào khi quyết định chia tay em không?

Phương cúi mặt vào mái tóc anh, cô cũng khóc và rồi ôm lấy đầu anh cất giọng:

– Anh tưởng rằng em có thể để anh bỏ em sao? Em muốn anh phải trả nợ cho em.

Trả món nợ anh đã vay của chị em cho em đó.

– Anh có thể trả sao? Em sẽ để cho anh trả cho em cả cuộc đời anh chứ?

Phương gạt đầu với nước mắt viền mi, cô nâng gương mặt anh lên nói trong tất cả niềm cảm xúc:

– Chúng mình bắt đầu lại đi anh! Hãy giúp nhau quên bỏ quá khứ kia. Chúng ta hãy làm lại từ đầu. Anh phải làm cho em hạnh phúc ...

Hải nhìn vào mắt cô trong xúc động dâng tràn, một ánh mắt biết ơn và cả niềm vui lẫn trong đáy mắt. Anh chợt ôm ghì lấy cô, nói trong xúc động trào dâng nước mắt:

– Cám ơn em. Cám ơn em đã tha thứ cho anh. Anh chắc chắn sẽ mãi mang đến cho em niềm hạnh phúc ...